

Liahona

Född att befria oss, s. 16, 44

Välsignelserna med att tjäna tillsammans med personer av en annan tro, s. 26

En ung kvinnas resa mot att övervinna ett beroende, s. 56

Aktivitet för barn: Gör en egen bok om Jesus, s. 68

“När jag såg Joseph Smith, förde han, bildligt talat, ner himlen till jorden. Och han förde upp jorden och uppenbarade tydligt och enkelt det som hör Gud till. Detta är skönhetsens i hans verk.”

President Brigham Young (1801–1877), se *Kyrkans presidenters lärdomar*: Brigham Young, s. 344.

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Familj och vänner för evigt**
Henry B. Eyring
- 7 Besökslärarnas budskap: Jesu Kristi gudomliga mission: Den enfödde Sonen**

PÅ OMSLAGET

Framsida: *Världens ljus*, av Jay Bryant Ward.
Baksida: *Herdarna får höra om Jesus födelse*, av Arthur A. Dixon. Insidan av omslagets framsida: Fotografi av templet i Nauvoo, Illinois, Scott Jarvie Photography.

ARTIKLAR

- 16 Kom, låt oss ära honom**
Bruce D. Porter
En uppfyllelse av en forntida profetia ger frihet åt de fångna och hopp åt den mänskliga familjen.
- 22 Indexering är viktigt**
Jennifer Grace Jones
Kan något så enkelt verkligen ha någon betydelse för familjerna runt om i världen?
- 26 Bli bättre medlemmar genom samarbete över trosgränser**
Betsy VanDenBerghe
Hur vårt lärjungeskap kan fördjupas genom att vi tjänar tillsammans med personer som har en annan tro.
- 32 Från mzungu till vän**
David Dickson
Godfrey ville inte ha något med kyrkan att göra, inte förrän en hög avklippta grenar fick honom att ändra sig.

- 34 Afrika — En kontinent som strålar av hopp**
Richard M. Romney
Afrika är en plats där vi kan se återställensens underverk ske.

AVDELNINGAR

- 8 Vad vi tror på: Herren ska återvända till jorden i härlighet**
- 10 Vårt hem, vår familj: Hjälpa barn känna igen den Helige Anden**
Merrilee Browne Boyack
- 13 Undervisning till vägledning för de unga: Omvändelse**
- 14 Kyrkonytt**
- 40 Sista dagars heliga berättar**
- 80 Tills vi möts igen: Vägen hem**
Heather Whittle Wrigley

44

44 Julens löfte

Robert D. Hales

*Vilka löften ska du ge
Frälsaren den här julen?*

*Se om du
kan hitta*

*Liahonan som
är gömd i det
här numret.*

*Ledtråd:
Frisören
hjälper dig.*

60

48 Förberedelser för Kristi andra ankomst

Jeffrey R. Holland

*Eftersom vår tidsutdelning
är den sista och största har vi
ansvaret att förbereda kyrkan
att ta emot Guds lamm.*

52 Frågor och svar

Hur kan jag stå emot frestelser?

54 Vägledning för de unga: Utsikten från vägens slut

Bradley D. Foster

*Du kan omvända dig. Och när
du gör det blir allting bättre.*

56 Inte längre beroende: Min väg för att övervinna pornografi

Anonym

*Som ung kvinna trodde jag
aldrig att jag skulle behöva
kämpa med pornografi.*

58 Mer än en sidekick

*Tror du att du bara ska hänga
med på hemundervisningen?
Tänk om.*

60 Stå på heliga platser

*Fotografier från hela världen
visar hur ungdomar står på
heliga platser.*

64 En favoritjulsång

C. G. Lindstrom

*När en syster gick upp för att
sjunga undrade jag felaktigt om
det skulle låta något vidare.*

67

66 Min bror missionären

Kevin V.

*Nu hade jag ett eget sovrum.
Det fanns inte en chans att
jag skulle sakna min bror —
eller skulle jag det?*

67 Särskilt vittne: Varför är det så viktigt att vi umgås med vår familj?

Boyd K. Packer

68 Ta med Primär hem: Jag vet att Jesus Kristus kommer tillbaka

71 Vår sida

72 Väntar på Jesus

Matthew D. Flitton

*Var var Jesusbarnet? Vi kunde
inte fira jul utan honom.*

74 På vandringsleden: Detta är platsen!

Annie Beer

76 För små barn

81 Porträtt av en profet: Joseph Fielding Smith

Förslag till familjens hemafton

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna.
Här är två förslag.

FOTOILLUSTRATION DAVID STOKER

"Hjälpa barn känna igen den Helige Anden", sidan 10:

När du har gått igenom den här artikeln kan du planera hörsel- och rörelseaktiviteter som hjälper dina barn lära sig hur den Helige Anden talar till dem. Du kan läsa och göra ett rollspel av julberättelsen. Ni kan lära er psalmer och primärsånger om Frälsarens födelse och framföra dem för vänner och grannar. Ni kan titta på bilder av Frälsaren tillsammans eller sätta fram en julkrubba på en framträdande plats i hemmet. Ni kan planera en tjänandeaktivitet för familjen. Vad ni än väljer att göra så hjälp dina barn inse när de känner Anden.

"Bli bättre medlemmar genom engagemang i andra religioner", sidan 26:

Försök hitta ett sätt att göra något tillsammans med ett annat religiöst samfund under den här julen. Du kan läsa julberättelsen eller tjäna på något sätt tillsammans med en annan kristen familj. Du kan inbjuda en familj som inte har en kristen tro till en hemafton och turas om att lära er om varandras trosuppfattningar och traditioner. Du kan samtala med dina barn efteråt om vilka sanningar de lärde sig av era vänner.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org.

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artiklens första sida.

Afrika, 32, 34

Barn, 10

Bekännelse, 54

Biskopar, 54

Den Helige Anden, 10

Familjen, 10, 66, 67

Frestelser, 52, 56

Frihet, 16

Funktionshinder, 64

Förbund, 44

Förlåtelse, 54

Handlingsfrihet, 52

Hemundervisning, 58

Jesus Kristus, 7, 8, 16,

48, 68

Jul, 4, 16, 40, 41, 43, 44,

64, 72, 76

Kristi andra ankomst, 8,

48, 68, 72

Kritik, 80

Media, 56

Medlidande, 80

Missionsarbete, 4, 32, 34

Moral, 56

Omvändelse, 13, 16, 54, 56

Pionjärer, 34, 74

Pornografi, 56

Primär, 71

Profeter, 34, 48

Profetia, 44

Släktforskning, 22

Smith, Joseph Fielding, 81

Tempeltjänst, 22

Tidsutdelningar, 48

Tjänande, 26, 32, 58

Undervisning, 10

Henry B. Eyring

förste rådgivare i
första presidentskapet

FAMILJ OCH VÄNNER FÖR EVIGT

V ar du än bor har du vänner som söker efter den stora glädje du har funnit genom att följa Jesu Kristi återställda evangelium. De kanske inte kan beskriva den glädjen med ord, men de känner igen den när de ser den i ditt liv. De blir angelägna om att få veta vilken källan till den glädjen är, särskilt när de ser att du ställs inför prövningar precis som de.

Du har känt glädje när du har hållit Guds bud. Det är den utlovade frukten av att följa evangeliet (se Mosiah 2:41). Du följer inte trofast Herrens bud för att bli sedd av andra, men de som ser din glädje förbereds av Herren för att höra de goda nyheterna om evangeliets återställelse.

De välsignelser du har fått har medfört plikter och underbara möjligheter för dig. Som en Jesu Kristi förbundslärjunge är du förpliktad att ge andra möjligheten att finna större glädje, särskilt dina vänner och familjemedlemmar.

Herren såg din möjlighet och beskrev din plikt med följande befallning: ”Det tillkommer var och en som har blivit varnad att varna sin nästa” (L&F 88:81).

Herren gör den befallningen lättare att lyda genom den

förändring som äger rum i ditt hjärta när du tar emot och följer Jesu Kristi evangelium. Som resultat växer din kärlek till andra, liksom din önskan att de ska uppleva samma glädje som du har känt.

Ett exempel på den förändringen är hur du välkomnar chansen att hjälpa till med Herrens missionsarbete. Heltidsmissionärer lär sig snart att de kan förvänta sig en varm respons av en sann omvänd på en förfrågan om en hänvisning. Den omvända vill att vänner och familjemedlemmar ska dela hans eller hennes glädje.

När missionsledaren i din församling eller missionärerna frågar efter namnet på någon de kan undervisa så är det en stor komplimang till dig. De vet att dina vänner har sett din glädje, och därför har dessa vänner förberett sig för att lyssna på och för att välja att ta emot evangeliet. Och de litar på att du är den vän som de behöver när de kommer in i riket.

Du behöver inte vara rädd för att förlora dina vänner när du bjuder hem missionärerna för att träffa dem. Jag har vänner som avvisat missionärerna men som har tackat mig

under många år för att jag erbjöd dem något som de visste var så dyrbart för mig. Du kan få vänner för evigt genom att erbjuda dem evangeliet som de ser har gett dig glädje. Missa aldrig ett tillfälle att inbjuda en vän och särskilt inte en familjemedlem att följa lycksalighetsplanen.

Det finns inget bättre tillfälle för den inbjudan än i kyrkans tempel. Där kan Herren erbjuda frälsningens förrättningar till våra förfäder som inte kunde ta emot dem medan de levde. De tittar ner på dig med kärlek och hopp. Herren har lovat att de ska få möjlighet att komma in i hans rike (se L&F 137:7–8) och han har planterat en kärlek till dem i ditt hjärta.

Många av er har känt glädjen av att erbjuda templets förrättningar till

andra, precis som ni gör när ni ger namnen på personer till missionärerna ni träffar. Du har känt ännu större glädje när du har utfört förrättningar för dina förfäder. Det uppenbarades för profeten Joseph Smith att vår eviga lycka bara är möjlig om vi erbjuder vägen till den välsignelsen till våra förfäder genom ställföreträdande tempelförrättningar (se L&F 128:18).

Julen vänder våra hjärtan till Frälsaren och till glädjen hans evangelium har gett oss. Vi visar vår tacksamhet mot honom bäst när vi erbjuder andra den glädjen. Tacksamhet vänds till glädje när vi ger namn till missionärerna och när vi tar våra förfäders namn till templet. Det beviset på vår tacksamhet kan leda till att våra vänner och vår familj varar för evigt. ■

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

President Eyring förklarar att vi kan visa vår tacksamhet för Frälsaren genom att sprida evangeliet till andra. Du kan samtala med dem du undervisar hur evangeliets gåva har välsignat deras liv. Du kan uppmuntra dem att under bön fastställa vilka de vill ge evangeliets gåva till och hur de kan göra det.

Bär ditt vittnesbörd

Du kan ge evangeliet som julklapp i jul genom att ge en vän eller granne en Mormons bok som du har skrivit ditt vittnesbörd i. Följ de här stegen för att göra det:

1. Mät ut en rektangel på 11½ x 16½ cm på ett papper och låt en vuxen hjälpa dig att klippa ut den.
2. Sätt dit en bild av dig själv — antingen en teckning eller ett fotografi — högst upp på sidan.
3. Skriv ner ditt vittnesbörd under bilden.
4. Be en vuxen hjälpa dig sätta fast pappret på insidan av omslagets framsida av boken.

UNGDOMAR

Kunde jag ge bort en Mormons bok?

Josh Arnett

Under mitt första år på high school uppmanade min seminarielärare eleverna att ge en Mormons bok till våra vänner som inte var medlemmar. Fastän jag är jätteblyg följde jag uppmaningen.

Det tog några dagar att samlas mod, men till slut gav jag min vän Britny boken på lunchrasten och bar ett kort vittnesbörd. Britny tackade mig för boken.

I slutet av det skolåret flyttade Britny, men vi höll kontakten. Hon berättade för mig om sin nya skola och hur nästan alla hennes vänner var medlemmar i kyrkan, men hon pratade aldrig om

något andligt med mig.

Det ändrades när jag skulle åka ut som missionär. Jag fick ett meddelande från Britny där hon sade att hon hade en stor nyhet att berätta: Hon skulle döpas, och hon ville tacka mig för att jag hade varit en vän och ett gott exempel.

Gud tog en femtonårig kille utan missionserfarenhet och ledde honom till att dela med sig av evangeliet till någon som han visste skulle ta emot det. Jag vet att när vi lyssnar på Anden så kan vi hitta personer runt omkring oss som väntar på att få lära sig om det återställda evangeliet. Jag vet att om

vi hjälper till att föra en enda person till Herren, "hur stor skall då inte [vår] glädje vara tillsammans med honom i [vår] Faders rike!" (L&F 18:15).

Författaren bor i Washington i USA.

Studera det här materialet under bön och försök få reda på vad du ska prata om. Hur kan din kunskap om Frälsarens liv och mission stärka din tro på honom och välsigna dem du vakar över genom besöksundervisningen? För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi gudomliga mission: Den enfödde Sonen

Det här är det första i en rad besökslärarybudskap som handlar om olika aspekter av Frälsarens mission.

Vår Frälsare, Jesus Kristus, kallas för den enfödde Sonen därför att han är den enda personen på jorden som fötts av en dödlig mor och en odödlig Fader. Han ärvde gudomliga krafter av Gud, sin Fader. Av sin mor Maria ärvde han dödlighet och var underkastad hunger, törst, trötthet, smärta och död.¹

Eftersom Jesus Kristus är Faderns enfödde Son kunde han lägga ner sitt liv och ta upp det igen. I skrifterna står det att "genom Kristi, hans enfödde Sons, försoning" kan vi "få en uppståndelse" (Jakob 4:11). Vi får också lära oss att alla kan "uppväckas i odödlighet till evigt liv" om vi "tror" (L&F 29:43).

När vi förstår bättre vad det innebär för Jesus att vara Faderns enfödde Son så stärks vår tro på Kristus. Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Tro på Jesus

Kristus är övertygelsen och tillförsikten om 1) hans ställning som Guds enfödde Son, 2) hans oändliga försoning och 3) hans bokstavliga uppståndelse."² Nutida profeter har vittnat: "[Jesus Kristus] var Faderns förstfödde, den enfödde Sonen i köttet, världens Återlösare."³

Från skrifterna

Johannes 3:16; Läran och förbunden 20:21–24; Mose 5:6–9

SLUTNOTER

1. Se *Evangeliets principer* (2009), s. 51–52.
2. D. Todd Christofferson, "Bygg upp din tro på Kristus", *Liahona*, sep. 2012, s. 13.
3. "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", *Liahona*, apr. 2000, s. 2–3.

Tro, Familj, Tjänande

Från vår historia

I nya testamentet läser vi om kvinnor, med och utan namn, som utövade tro på Jesus Kristus, lärde sig och följde hans lärdomar och vittnade om hans verksamhet, underverk och majestät. De här kvinnorna blev exemplariska lärjungar och viktiga vittnen i frälsningsarbetet.

Marta, till exempel, bar ett starkt vittnesbörd om Frälsarens gudomlighet när hon sade till honom: "Jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma till världen" (Joh. 11:27).

Några av de tidigaste vittnena om Frälsarens gudomlighet var hans mor Maria och hennes kusin Elisabet. En kort tid efter att ängeln Gabriel hade besökt Maria, besökte han Elisabet. Så snart Elisabet hörde Marias hälsning "blev [hon] uppfylld av den helige Ande" (Luk. 1:41) och vittnade om att Maria skulle bli mor till Guds Son.

Vad kan jag göra?

1. Varför är det viktigt för mig att förstå de roller som Jesus Kristus har?
2. Hur kan vår tro öka när vi håller våra förbund?

HERREN SKA ÅTERVÄNDA TILL JORDEN I HÄRLIGHET

Allt vi gör i kyrkan — missionsarbete, släktforskning och tempeltjänst, undervisar om evangeliet, lever kristuslika liv — förbereder oss och andra för evigt liv och för Herrens andra ankomst.¹

Hans första ankomst — hans jordiska liv — bevitnades av relativt få personer. När han återvänder ”med makt och stor härlighet” kommer alla människor att se det (L&F 29:11). Kristi andra ankomst inleder tusenårsriket då Frälsaren ska ”leva i rättfärdighet med människor på jorden i ett tusen år” (L&F 29:11).

Skrifterna beskriver många händelser som ska ske före Kristi andra ankomst. Några av dem är:

- Det stora avfallet från sanningen (se 2 Tess. 2:1–3; 2 Tim. 4:3–4).
- Återställelsen av evangeliet och av prästadömet, samt Mormons boks framkomst (se Jes. 29:4–18; Apg. 3:19–21).
- Evangeliet ska predikas över hela världen (se Matt. 24:14).
- En tid av krig, orättfärdighet och naturkatastrofer (se Matt. 24:6–7; 2 Tim. 3:1–7).
- ”Tecken [skall] synas på himlen och på jorden” (Joel 2:30; se också Matt. 24:29–30; L&F 29:14–16; 49:23).

Fastän vi kan se tecken på att Herrens andra ankomst är nära är det ingen som vet exakt när Herren

kommer tillbaka: ”Stunden och dagen känner ingen människa till, inte heller änglarna i himlen, inte heller skall de veta det förrän han kommer” (L&F 49:7).

Några kommer inte att vara redo för Frälsarens återkomst. Det blir en skrämmande dag för de orättfärdiga men en tid av frid och triumf för de rättfärdiga. Därför har skrifterna och nutida profeter uppmanat oss att leva så att vi är redo att möta vår Frälsare när han än kommer tillbaka. Herren har sagt:

”Den dagen när jag kommer i min härlighet skall liknelsen som jag framställde om de tio jungfrurna fullbordas.

Ty de som är visa och har tagit emot sanningen samt tagit den helige Anden till sin vägledare och inte har låtit sig bedragas — sannerligen säger jag er: De skall inte huggas ned och kastas i elden, utan de skall uthärda den dagen” (L&F 45:56–57; se också Matt. 25:1–13). ■

För mer information, se Luk. 21; 2 Petr. 3; Läran och förbunden 45:16–52; 88:87–107; 133:17–56.

SLUTNOT

1. Se till exempel David A. Bednar, ”Barnens hjärtan skall vända sig”, *Liahona*, nov. 2011, s. 24; och Neil L. Andersen, ”Förbered världen för Herrens andra ankomst”, *Liahona*, maj 2011, s. 49.

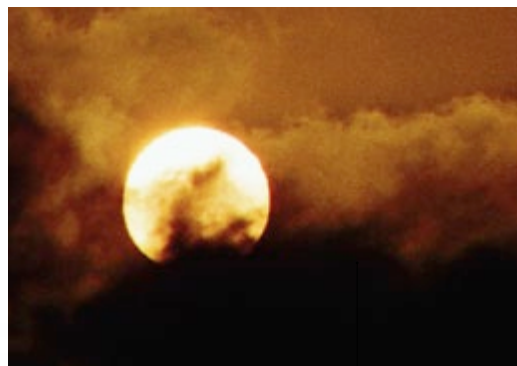

”Vi vittnar om att [Jesus Kristus] en dag skall återvända till jorden. ’Herrens härlighet skall uppenbaras, alla människor skall tillsammans se den’ (Jes. 40:5). Han skall regera som konungarnas Konung och som herrarnas Herre, och varje knä skall böjas och varje tunga skall prisas och dyrka honom. Var och en av oss kommer att stå inför Gud för att dömas efter sina gärningar och sitt hjärtas önskingar.”

Se ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”, *Liahona*, apr. 2000, s. 3.

Före Kristi andra ankomst får vi uppleva jordbävningar, stormar och åskoväder, och havets vågor kommer att häva sig "över sina bräddar" (se L&F 88:89–90).

"Solen skall vändas i mörker och månen i blod, innan HERRENS dag kommer, den stora och fruktansvärda" (Joel 2:31).

Frälsaren återvänder i härlighet: "Så stor skall hans närvaros härlighet vara, att solen skall gömma sitt ansikte i skam" (L&F 133:49).

Frälsaren ska stå på Oljeberget och judarna ska fråga: "Vad är det för sår i dina händer och i dina fötter?" Han ska svara: "Detta är såren som jag sårades med i mina vänners hus. ... Jag är Jesus som korsfästes." (Se L&F 45:48–52.)

De rättfärdiga ska uppstå och ryckas upp för att möta Frälsaren bland molnen (se L&F 88:95–97).

HJÄLPA BARN KÄNNA IGEN DEN HELIGE ANDEN

Merrilee Browne Boyack

Vi kan använda de olika sätten som den Helige Anden kommunicerar på för att hjälpa våra barn att utveckla ett vittnesbörd.

Som föräldrar till fyra söner försöker min make och jag alltid hjälpa våra barn känna Anden och få ett vittnesbörd. Vi kom till en stor insikt om detta på ett ovanligt sätt. Jag stod i en affär när jag fick maningen.

Vår äldste sons betyg i samhällskunskap hade blivit sämre. Vi hade pratat med honom om det och uppmuntrat honom att studera mer, men vi såg ingen förbättring. Vi hade bett om att få veta hur vi skulle hjälpa honom. En dag i en bokhandel fick jag en stark känsla av att jag skulle köpa en bok från traven med böcker som det var rea på.

Boken handlade om hur var och en av oss har olika inlärningsstilar. Många människor lär sig bäst visuellt, genom det de ser. Sådana människor tycker ofta om konst och att läsa. En del lär sig bäst genom att lyssna. De tar lättast in information när de hör den. Sådana personer tycker ofta om musik. Slutligen har vissa en kinestetisk inlärningsstil. De lär sig bäst med hjälp av någon rörelse eller aktivitet. De här personerna har det ibland jobbigt i skolan när läraren insisterar på att de ska sitta still. De lär sig bäst när de får röra på sig.

Där hade vi svaret! Vår son var helt klart någon som lärde genom att lyssna — han älskade musik och att prata! Vi upptäckte att han ofta brukade tas ut ur klassrummet för andra aktiviteter under samhällskunskapen och bli tillsagd av läraren att gå hem

och läsa materialet. Han hade det jobbigt eftersom han inte kunde höra klassdiskussionen. När vi väl förstod det uppmuntrade vi honom att läsa sitt material högt och sedan prata med oss om det. Hans betyg blev genast bättre.

Underlätta andliga upplevelser

Men vår kunskap om inlärnings-sätt tog inte slut med det. Vi insåg när vi studerade det här mer och observerade våra barn att den Helige Anden ofta undervisar våra barn på det sätt de lär sig bäst. Profeten Joseph Smith sade att Anden talar till oss på vårt språk och på sätt som vi kan förstå. Den Helige Anden anpassar sitt språk så att alla kan förstå det, till och med små barn. "Vår himmelske Fader är alltid tillgänglig för oss. Han anpassar sig till vår förstånds nivå. 'Om han kommer till ett litet barn, skall han tala i enlighet med ett litet barns förmåga och med dess språk' (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s. 139)."¹

Vetskapen om att Anden anpassar sin kommunikation efter vårt förstånd kan uppmuntra föräldrar att skapa möjligheter för sina barn att höra den Helige Andens undervisning på de sätt som de förstår bäst. "Alla dina barn skall undervisas av Herren, och stor blir dina barns frid" (3 Nephi 22:13).

Som jag nämnde lärde sig vår son främst genom att lyssna. Både han och vår tredje son tycker om musik, så i vårt hem lyssnade vi ofta på Tabernakelkörens vackra sång och på klassisk musik. De kände Anden starkt i den miljön. Vi hade också många livliga diskussioner om evangeliet, och det hjälpte dem lära sig sanningar som stärktes av Anden när de hörde om dem.

En annan son lärde sig främst på visuella sätt. Han älskade att läsa och kände Anden mest när han läste skrift-erna eller evangelieinriktade böcker. Vi gav honom många böcker att läsa som hjälpte honom känna Anden och få ett vittnesbörd. Vi satte också upp bilder med evangelieteman och tale-sätt på väggarna så att vårt hus blev en fest för ögat.

Vår andra son lärde sig både visuellt och genom rörelser. Han var en mycket aktiv pojke och trivdes bäst på en mountainbike eller när han var på vandring med sin pappa. Vi upptäckte att han kände Anden bäst när han var utomhus och rörde på sig. Vi gjorde många campingutflykter som familj då vi pratade om Jesus Kristus, skapelsen och frälsningsplanen. De här budskapen nådde vår andra son på ett mäktigt sätt när han deltog i de här aktiviteterna.

Min make och jag upptäckte också att barnen lärde sig genom rörelser när vi tjänade andra. Därför tjänade vi ofta tillsammans med våra barn så att de kunde se, höra och delta. Det skapade en underbar miljö där alla våra söner kunde införliva lärdomar om kärlek och kristligt tjänande, och de här projekten gav särskild genklang hos vår andra son.

Höra och förstå

Vi lärde oss också att olika personer "hör" evangeliet på olika sätt. Jag höll en söndagsskolektion för

några som var relativt nya medlemmar och ställde frågan: "Hur känner ni Anden?" Deras svar var mycket upplysande. En sade: "Mina tankar bli klara." En annan sade: "Jag får en varm känsla inom mig", medan en annan sade: "Jag känner en djup känsla av frid." En kvinna som hade varit medlem i några månader sade: "Det pirrar i hela kroppen!" Och flera sade att de ibland kunde "höra" en röst som talade till dem eller att de fick nya tankar.

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "I dess mer bekanta former kommer uppenbarelser eller inspiration genom ord eller tankar som överförs till sinnet (se Enos 1:10; L&F 8:2-3), genom plötslig upplysning av sinnet (se L&F 6:14-15), genom positiva eller negativa känslor i fråga om olika alternativ och också genom inspirerande framträdanden, som i konstarter som utövas inför publik. ... 'Inspiration kommer mer som en känsla än som ett ljud'"²

Det är tydligt att var och en av oss kan höra och känna den Helige Anden på olika sätt. Vi bör sträcka oss bortom vanan att lära våra barn att de får en varm känsla inombords, för de kanske inte får en sådan känsla. De kan få inspiration på ett annat sätt.

Äldste Jay E. Jensen, tidigare i presidentskapet för de sjuttios kворum, återgav en berättelse om en medlem i de tolv apostlarnas kворum som reste runt i en mission. Mellan zonkonferenserna vände sig den här aposteln till den medlem i de sjuttios kворum som hade talat under konferensen

och sade: "Jag undrar om du kanske har lämnat ett intryck hos missionärerna som har skapat fler problem än du kan lösa. När jag har rest runtom i kyrkan har jag märkt att det är relativt få personer som har upplevt en brinnande känsla i bröstet. Faktum är att många har sagt att de har blivit frustrerade eftersom de aldrig har haft en sådan känsla fastän de har bett eller fastat i långa perioder." Äldste Jensen fortsatte: "Under årens lopp har jag försökt lära mig de olika sätt som Anden arbetar på. Förvisso talar Gud från himlen, men han uppenbarar, bekräftar och ger vägledning

på många olika sätt."³ Det är mycket viktigt att vi lär våra barn att de behöver lära sig att lyssna på Anden på det sätt som han talar till dem.

När vi undervisar våra barn tar vi upp principer om tro, omvändelse, dop och den Helige Andens gåva. Det är ytterst viktigt för deras andliga tillväxt att vi lär dem att lyssna på och förstå meningarna som kommer till dem. President Gordon B. Hinckley (1910–2008) rådde oss: "[Era barn] kommer att behöva all den styrka och all den tro ni kan ge dem medan de fortfarande är hos er. De kommer också att behöva en större styrka som kommer från en högre makt."⁴

Att få vägledning från vår himmelske Fader genom den Helige Anden är en stor välsignelse i vårt liv. När vi lär våra barn hur de tar emot och uppmärksammar dessa meningar, känslor och instruktioner kan de få personliga vittnesbörd som ger dem styrka i framtiden. Den Helige Anden kan vara deras ständiga ledsagare och de kan då höra honom tydligare. Som föräldrar kan vi hjälpa till med den här processen och hjälpa till att välsigna våra barn. ■

Författaren bor i Kalifornien i USA.

SLUTNOTER

1. Gérald Caussé, "Till och med ett barn kan förstå", *Liahona*, nov. 2008, s. 32.
2. Dallin H. Oaks, "Åtta anledningar till uppenbarelse", *Liahona*, sep. 2004, s. 8.
3. Jay E. Jensen, "Har Anden gett mig ett svar?" *Nordstjärnan*, sep. 1989, s. 9.
4. Gordon B. Hinckley, "Dessa, våra små", *Liahona*, dec. 2007, s. 7.

OMVÄNDELSE

Frälsaren Jesu Kristi försoning gör omvändelse möjligt, och vi måste alla omvända oss.

Ibland kan vi bli rädda när allvaret i en synd kräver en bekännelse för en biskop eller grenspresident, säger äldste Bradley D. Foster i de sjuttios kворum i en artikel på sidorna 54–55 i det här numret. Men ”de som har vandrat längs omvändelsens väg kan tala om för dig att resan verkligen är möjlig, och när du har varit där och ser tillbaka så kommer du att se följande:

Du kan göra det! Och när du gör det blir allting bättre. ...

”Så fort du börjar kommer du att känna dig lättad. ...

”Din biskop hjälper dig igenom detta. Du kommer att älska honom och aldrig glömma honom.”

Förslag för att undervisa ungdomar

Läs tillsammans med din tonåring avsnittet om omvändelse i *Vägledning för de unga*. Samtala om välsignelserna vi kan få tack vare försoningen och hur omvändelse gör dem möjliga.

Du kan också bära ditt vittnesbörd om omvändelse och försoningen och vad de betyder i ditt liv. Kanske vill du också be dina tonåringar bära sitt

vittnesbörd om omvändelse för dig. Och om så är lämpligt kan du be dina tonårsbarn hjälpa yngre bröder och systrar med aktiviteten som beskrivs nedan.

Förslag för att undervisa barn

För att visa vad det innebär att stanna kvar på vägen som Herren har befallt oss att följa kan du använda en leksaksbil (eller ett flygplan, en båt eller en vagn) i en åskådningslektion. Använd en karta och be barnen flytta bilen från en punkt på kartan till en annan. Fråga: ”Vad behöver man göra om bilen kommer ur kurs?”

När det står klart att om en bil kommer ur kurs så måste den föras tillbaka på rätt kurs, fråga då hur detta är som omvändelse. Förklara att ibland när vi färdas genom livet så måste vi ändra riktning för att se till att vi är på rätt väg. Ibland kan vi göra det på egen hand. Men ibland behöver vi hjälp. Be barnen berätta om tillfällen när de har hjälpt sig själva, tillfällen när andra har hjälpt dem och hur vår himmelske Fader och Jesus Kristus kan hjälpa dem. När du undervisar om det här ämnet bör du tänka på att barn under åtta år inte är ansvariga och behöver inte omvända sig, men det är viktigt

SKRIFTSTÄLLEN OM OMVÄNDELSE

Ordspråksboken 28:13

Jesaja 1:16–18

Enos 1:2–8

Mosiah 4:1–3; 26:30–31

Alma 34:32–33

Helaman 12:23

3 Nephi 9:20–22

Läran och förbunden 18:10–13;
58:42–43

att de får lära sig om omvändelsens princip.

Samtala om svaren med dem och prata om hur omvändelse är en gåva från vår himmelske Fader och från Jesus Kristus som gör det möjligt för oss att återvända till dem igen. ■

Äldste M. Russell Ballard talar till heliga i Europa

Den tro som de tidiga europeiska pionjärerna uppvisade behövs nu om sista dagars heliga ska kunna föra kyrkan och Guds rike framåt, sade äldste M. Russell Ballard, i de tolv apostlarnas kворum, under en utsändning till kyrkans medlemmar i Sverige, Danmark, Finland och Norge.

”Hur kommer Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga vara om 20 år här i era länder?” frågade äldste Ballard. ”Hur kan vi stå tills svars inför de tidiga

Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum bland medlemmar i kyrkan efter ett möte i Sverige i juni.

skandinaviska medlemmarna i kyrkan om vi inte kan berätta att vår tro, vårt mod, våra gärningar var precis som deras, att vi gjorde vårt allra bästa för att stärka kyrkan i varje församling, gren, stav och distrikt?”

Utsändningen var en del av äldste Ballards besök nyligen i Stockholm, Sverige, i London, England och i Paris, Frankrike.

Äldste Ballard träffade missionärer som verkar i Sverige och talade till unga ensamstående vuxna i Stockholm. Det mötet sändes ut till 402 möteshus i området Europa. Han talade om vikten av äktenskap och betonade att de val som de unga vuxna gör om att efterleva evangeliets principer är avgörande för kyrkans framtid. Han uppmanade dem var och en att antingen föra in någon i kyrkan eller att hjälpa någon tillbaka till kyrkan innan årets slut.

Äldste Ballard talade även till kyrkans medlemmar under en nordisk konferens som sändes ut till alla möteshus i Sverige, Danmark, Finland och Norge. Kyrkan har i de nordiska länderna över 23 000 medlemmar i 123 enheter.

I London, England, träffade äldste Ballard och äldste José Teixeira, president för området Europa, missionärer som verkar i missionerna London och London Syd. Hundratals missionärer lyssnade till äldste Ballards vittnesbörd och kände hans entusiasm för missionsarbetet.

I Frankrike träffade äldste Ballard missionärer i Versailles. Han stannade också till för att besöka den plats där Paris tempel ska byggas, vilket annonserades under generalkonferensen i oktober 2011. ■

Från en nyhetsartikel av Sarah Jane Weaver, Church News.

Mormons bok publiceras på malajiska

Kyrkan har tillkännagivit att Mormons bok ska utges på malajiska, vilket är det 109:e språket som denna skrift utges på. I mars i år blev Mormons bok tillgänglig på slovakiska. Malajiska talas i de sydostasiatiska länderna Malaysia, Singapore, Indonesien och Indien.

Mormons bok på malajiska finns nu att tillgå genom kyrkans lokala distributionscenter och från Online Store på store.lds.org (artikel nr: 35607 348) och på scriptures.lds.org.

Resurser på LDS.org som hjälper dig att undervisa barn

Årtionden har lärare, ledare och föräldrar kompletterat sin evangelieundervisning med hjälp av tidskrifterna *Friend* och *Liahona*. Nu finns en del av dessa resurser att tillgå på internet på LDS.org och är ordnade så att du lätt kan hitta de lektionshjälpmedel du behöver.

Du kan söka efter resurser på ämne, på kategori, och även på primärlektionsnummer på engelska genom att skriva in "Resources for Teaching Children" på sökraden på LDS.org. Du kan också komma till den här webbsidan från webbsidan Primary manuals.

Ämnesdelen i Resources for Teaching Children finns också på spanska och portugisiska och kan nås både via LDS.org och *Liahonas* webbsida på dessa språk.

Hjälpmedel finns som berättelser, aktiviteter, artiklar i *Liahona* och andra av kyrkans godkända medier för undervisning av barn hemma eller i kyrkan. Ytterligare ämnen kommer att läggas till varje månad.

Från ett nyhetsreportage av Camille West, *LDS.org News and Events*.

Primärföreningen firar 135-årsjubileum

I Farmington, Utah, USA, för 135 år sedan, var biskop John W. Hess bekymrad över barnens uppförande i hans församling. Han kallade samman mödrarna i församlingen och talade om vikten av att vägleda de unga barnens sinnen.

Aurelia Spencer Rogers lyssnade, och talade sedan om det med Eliza R. Snow, som besökte Farmington under våren 1878. Syster Snow i sin tur träffade kyrkans president John Taylor, som gav biskop Hess behörighet att skapa en organisation för barn

i sin församling. Primärföreningen i Farmingtons församling organiserades officiellt den 11 augusti 1878, med syster Rogers som president.

Idag har över en miljon barn i hela världen förmånen att få vara med i Primär varje vecka. Primärs ledare och lärare strävar efter att stödja föräldrarna i sin roll att hjälpa barnen få vittnesbörd om sin himmelske Fader, Jesus Kristus och det återupprättade evangeliet. ■

Från en berättelse av Rosemary M. Wixom, Jean A. Stevens, and Cheryl A. Esplin, Primärs generalpresidentskap.

Första mötet i Primärföreningen, av Lynn Fausett och Gordon Cope.

Primärs ledare och lärare strävar efter att hjälpa barnen få vittnesbörd om sin himmelske Fader, Jesus Kristus och det återupprättade evangeliet.

Äldste
Bruce D. Porter
i de sjuttios kворum

KOM, LÅT OSS ÄRA HONOM

*Vad det än är som binder oss — synder,
omständigheter eller tidigare händelser
— har Herren Jesus Kristus, den store
Immanuel, kommit för att befria oss.*

Över 700 år före Jesu Kristi födelse profeterade Jesaja om honom med ord som förevigats av Georg Friedrich Händel i oratoriet *Messias*: ”Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste” (Jes. 9:6).

Händels *Messias* ger också på en underbart sätt musikaliskt liv åt följande uppmaning som är baserad på Jesaja 40:9: ”Sion, du glädjens budbärarinna, ... Jerusalem, du glädjens budbärarinna, höj din röst med kraft. Höj den utan fruktan, säg till Juda städer: ’Se, er Gud!’”¹

Se, er Gud, född som ett barn i Betlehem och inlindad. Se, er Gud, född i fattigdom och enkelhet så att han må vandra bland vanliga människor som en vanlig man. Se, er Gud, ja, den oändlige och evige Återlösaren, iklädd kött, komma och bo på den jord han skapade.

Återvänd med mig till den heliga första julen i Betlehem för att begrunda vår Herres födelse. Han kom på kvällen, i tidens mitt, han som är Immanuel (Jes. 7:14), Isais stam (se Jes. 11:1), Soluppgången (se Luk. 1:78), Herren, den Allsmäktige (se 2 Kor. 6:18). Hans födelse markerade

Skaparens utlovade ankomst till jorden, Guds nedlåtelse (se 1 Nephi 11:16–27). Som Jesaja skrev om händelsen: ”Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus, över dem som bor i dödsskuggans land skall ljuset stråla fram” (Jes. 9:2).

Vi vet från nutida uppenbarelse att Israels förutordinerade kung kom till jorden på våren (se L&F 20:1). Mika profeterade att han skulle födas i Betlehem — ”liten bland Juda tusenden” (Mika 5:2). Hans födelseby låg i skuggan av det mäktiga Jerusalem, som låg omkring en mil norrut. Jerusalem var huvudstaden i Judeen och säte för templet och romarrikets befästning. Betlehem å andra sidan var en liten by där man idkade jordbruk. Dess enda anspråk på berömmelse var att det var Davids födelseort, Israels forntida kung, i vars släktlinje Kristus skulle födas. Den lilla byn var allmänt känd som Davids stad. Dess hebreiska namn, *Beth Lechem*, betydde ”brödets hus”², ett namn som inte hade någon större betydelse förrän han som skulle bli känd som Livets bröd föddes.

Fälten runt Betlehem beboddes av flertalet fårhjordar, och den tidiga våren var enligt tradition den tid då lammen föddes. Herdarna var uppe de flesta nätter och vaktade fåren under den klara natthimlen, så änglarna som

Frälsaren kände till livet från varje sida och varje vinkel, både ovanför och nedanför Han som var den störste gjorde sig själv till den minste — den himmelske herde som blev Lammet.

förkunnade Frälsarens födelse behövde inte väcka dem.

Guds lamm

Den lille pojken som anlände under lamningstiden är känd som ”Guds lamm” (Joh. 1:29; 1 Nephi 11:31; L&F 88:106). Det är en titel som har en djup betydelse, för han anlände med lammen och skulle en dag ”[föras] bort till att slaktas” (Jes. 53:7). Men paradoxalt nog var han också den gode herden (se Joh. 10:11), en som tar hand om lammen. Alltså representerar de här tvilling-symbolerna för hans liv både de som tjänar och de som blir betjänade. Det var inte mer än rätt att Kristus skulle ha båda rollerna, för i livet ”steg [han] ned under allt” (L&F 88:6), och i evigheten ”steg [han] upp i höjden” och är i och genom allting och ”omsluter allting” (L&F 88:6, 41). Han kände till livet från varje sida och varje vinkel, både ovanför och nedanför. Han som var den störste gjorde sig själv till den minste — den himmelske herde som blev Lammet.

Hans ankomst var mer än bara födelsen av en stor profet, anländandet av en utlovad arvinge till den kungliga tronen, eller ens ankomsten av den enda fullkomliga person som någonsin skulle vistas på jorden. Det var

himlens Gud som kom ”för att vandra på sin fotpall, nästan som människa.”³

Jesus Kristus är världens Skapare och Gamla testamentets store Jehova. Det var hans röst som hördes på berget Sinai, hans kraft som uppehöll det utvalda Israel på dess vandringar och hans närvaro som uppenbarade för Enok och Jesaja, och alla profeterna, härligheten i det tillkommande. Och däri ligger julberättelsens stora underverk: När Gud och himlens och jordens Skapare uppenbarade sig personligen för världen, valde han att göra det som ett litet barn — hjälplös och beroende.

Enligt en forntida hebreisk tradition skulle Messias födas under påskhögtiden. Vi vet att denna april i tidens mitt verkliga sammanföll med veckan för påskhögtiden — det heliga judiska firandet till åminnelse av att Israels räddades undan den mordängel som dödade Egyptens förstfödda söner. Varje israelitisk familj som offrade ett lamm och strök dess blod på hemmets dörrposter av trä skonades (se 2 Mos. 12:3–30). Trettiofyra år efter Kristi födelse under påskhögtiden ströks hans blod på korset av trä för att rädda hans folk från dödens och syndens mordänglar.

Påskhögtiden kan ha varit anledningen till att det inte fanns plats i härbärgets för Maria och Josef. Invånarantalet i Jerusalem ökade med tiotusental under påskhögtiden vilket gjorde det nödvändigt för resande att söka boende i närliggande orter. Maria och Josef begav sig till Betlehem, Josefs förfäders hemstad, för att uppfylla kravet om en folkräkning som beordrats av kejsar Augustus. Folkräkningen föreskrev att de kunde anmäla sig i Betlehem när som helst under året, men troligen valde de påskhögtiden eftersom

alla män enligt moselagen skulle presentera sig i Jerusalem under påskhögtiden.⁴ Eftersom Betlehem låg så nära den heliga staden kunde paret från Nasaret uppfylla två plikter samtidigt.

Härbärgets föreståndare har blivit smått okänd under historiens gång. Men med tanke på folkmängden i regionen under påskhögtiden kan vi knappast skylla honom för inte ha någon plats att erbjuda paret från Nasaret. Större delen av de tillresande övernattade i tusentals tält som satts upp omkring Jerusalem och tusentals andra sökte tillflykt i de lokala härbärgena som kallades karavanserajer. Härbärgets i Betlehem var säkert överfullt och föreståndarens erbjudande i form av ett stall var troligen en genuint vänlig gärning.

Även om paret hade fått plats på härbärgets skulle det bara ha varit ett primitivt boende. En typisk karavanseraj på den tiden var en stenbyggnad med ett antal små rum, vart och ett med bara tre väggar och öppna för allmänhetens iakttagande på en sida. Men stallet

Enligt en forntida hebreisk tradition skulle Messias födas under påskhögtiden. Vi vet att denna april i tidens mitt verkliga sammanföll med veckan för påskhögtiden.

var troligen en gårdsplan omgärdad av murar eller en kalkstensgrotta, där gästernas djur förvarades.⁵ Oavsett om det skedde på en gårdsplan, i en grotta eller annan tillflykt, hade Kristi födelse bland djuren en tydlig fördel framför ett fullsatt härbärke: Där hade de i alla fall lugn och ro och fick vara ifred. På så sätt var stallet en välsignelse. Det gjorde att den heligaste födelsen i människans historia kunde äga rum i vördnadsfull avskildhet.

Frihet för de fångna

Sju hundra år före den där första julen nedtecknade profeten Jesaja en messiansk profetia som Frälsaren senare läste upp för invånarna i Nasaret: ”Herrens, HERRENS Ande är över mig, ty HERREN har smort mig till att predika glädjens budskap för de ödmjuka. Han har sänt mig att förbinda dem som har ett förkrossat hjärta, att ropa ut frihet för de fångna och befrielse för de bundna” (Jes. 61:1; se också Luk. 4:18–19).

När vi läser om Kristi mission att ropa ut frihet för de fångna och befrielse för de bundna så tänker vi förmodligen på hans verksamhet i andevärlden bland de döda. *Men vi är alla fångna* — fångna i de jordiska kropparnas korruption och svagheter, och underkastade köttets frestelser, sjukdom och, slutligen, döden — *och vi måste alla bli befriade*.

Vad det än är som binder oss — synder, omständigheter eller tidigare händelser — kom Herren Jesus Kristus, den store Immanuel, för att befria oss. Han ropar ut frihet för de fångna och befrielse från dödens band och syndens, okunnighetens, högmodets och felstegens fängelse. Det hade profeterats att han skulle säga till de fångna: ”Drag ut” (Jes. 49:9). Det enda villkoret för vår frihet är att vi kommer till honom med förkrossat hjärta och bedrövad ande, omvänder oss och försöker göra hans vilja.

För omkring 30 år sedan träffade jag en man som jag kallar Thomas. Han var 45 år gammal när jag träffade honom. Tjugo år tidigare hade hans föräldrar blivit medlemmar i kyrkan. Thomas hade inget intresse av föräldrarnas nya religion. Men hans föräldrar älskade honom

och de närde ett hopp om att deras son en dag skulle få känna att det återställda evangeliet var sant. Allteftersom åren gick försökte de många gånger övertala honom att åtminstone träffa missionärerna och lyssna på deras budskap. Han vägrade hela tiden och hånade sina föräldrar för deras religiösa tro.

En dag sade hans mor i ren desperation: ”Thomas, om du lyssnar på missionärslektionerna en gång ska jag aldrig mer prata med dig om kyrkan.” Thomas tyckte det var en bra kompromiss och gick med på att träffa missionärerna. Under de tre första lektionerna satt han bara där, full av högmod, och gjorde sig ibland lustig över det som äldsterna undervisade om.

Under fjärde lektionen, om Jesu Kristi försoning och evangeliets första principer, sade Thomas inget utan var ovanligt tyst och lyssnade uppmärksam. I slutet av lektionen bar äldsterna sina vittnesbörd om Frälsaren. En av missionärerna kände sig sedan manad att slå upp sin Bibel och läsa följande ord:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar” (Matt. 11:28–29).

Utan förvarning brast Thomas ut i gråt. ”Försöker ni säga att Kristus kan förlåta mig för *mina* synder?” frågade han. ”Jag har levt ett hemskt liv. Jag förföljs av minnet av mina synder. Jag skulle göra vad som helst för att bli fri från den skuld jag känner.”

Hans högmod hade varit en fasad som dolde en själ fångad i synd och skuld. Äldsterna försäkrade Thomas om att Kristus skulle förlåta honom och befria honom från skuldens börda om han bara omvände sig och döptes och konfirmerades. Sedan bar de sina vittnesbörd om försoningens kraft. Från den stunden förändrades allt i Thomas liv. Han hade mycket att omvända sig från och övervinna, men tack vare Herrens välsignelser kvalificerade han sig för dop.

Över 20 år senare, när jag satt i kapellet i templet i Frankfurt, vände sig en gråhårig man framför mig om och sade:

”Heter inte du äldste Porter?” Till min stora glädje kände jag igen Thomas — en man befriad från fångenskap genom Jesu Kristi kraft, och fortfarande trofast i Herrens kyrka.

Kanske kan vi var och en den här julen bestämma oss för att närma oss vår Fader i himlen ödmjukt i bön och be om att hans älskade Sons kraft ska vara med oss i vår dagliga vandring, och befria oss från vår personliga fångenskap, stort eller litet.

O helga natt

I december 1987, omkring två veckor före jul, reste jag till Israel i affärer. Tråkigt nog var det inte en fredlig tid i det heliga landet. Det pågick demonstrationer på Västbanken, gatorna i gamla Jerusalem var öde och affärerna var igenbommade. Luften var fylld av politisk oro, och något som gjorde allt ännu värre var att det regnade nästan hela veckan. Turisterna som var rädda för våldet höll sig borta. Men när jag gick genom Jerusalem fylldes hjärtat av frid i vetskapen om att det här var staden som Återlösaren älskade så mycket.

Jag återvände till Förenta staternas på fredagen före jul. När sabbatsdagen grydde två dagar senare väcktes jag av tonerna till ”O helga natt”:

Kanske kan vi var och en den här julen bestämma oss för att närma oss vår Fader i himlen ödmjukt i bön och be om att hans älskade Sons kraft ska vara med oss i vår dagliga vandring, och befria oss från våra personliga former av fångenskap, stora som små.

Från himlen bragte Frälsaren oss friden, för oss han nedsteg i sin stilla grav.⁶

Musiken och budskapet trängde djupt in i min själ och tårarna flödade när jag begrundade Israels Återlösares förunderliga offer och fullkomliga liv, och hur han föddes för att vara de ödmjukas vän och de saktmodigas hopp. Jag tänkte på min upplevelse i Jerusalem och kärleken flödade genom hela min kropp till honom som hade kommit till jorden och tagit på sig alla människors bördor. Jag överväldigades av tanken att han kunde se mig som en vän. Jag har aldrig glömt de speciella känslor jag hade den söndagsmorgonen. De var det mest äkta vittnesbörd jag någonsin fått.

Jag vittnar om världens Frälsare. Jag vet att han lever. Jag vet att han förutordinerades före världens skapelse att ropa ut frihet för de fångna. Om hans födelse och liv säger jag: ”Kom, låt oss ära honom.”⁷ ■

Från ett tal, ”Ett barn är fött”, under ett möte den 9 december 2008 vid Brigham Young-universitetet. För hela texten på engelska, gå till speeches.byu.edu.

SLUTNOTER

1. Se *The Messiah*, red. av T. Tertius Noble (1912), s. vi.
2. SeHandledning för skriftstudier, ”Bethlehem”, scriptures.lds.org.
3. Se ”O God, the Eternal Father”, *Hymns*, nr 175.
4. Se Bible Dictionary, ”Feasts”.
5. Se Russell M. Nelson, ”Friden och glädjen i att veta att Frälsarens lever”, *Liahona*, dec. 2011, s. 21.
6. Se ”Cantique de Noël” (”O helga natt”), *Recreational Songs* (1949), s. 143.
7. Se ”Oh, Come, All Ye Faithful”, *Hymns*, nr 202.

Indexering ÄR VIKTIGT

Indexering gör fler uppteckningar tillgängliga på internet så att medlemmar kan hitta och ta sina förfäders namn till templet.

Jennifer Grace Jones
Kyrkans tidningar

Ett litet meddelande på tangentbordet löd: "Den här datorn är reserverad åt Samuel klockan 05.00." För att följa stavsresidentens uppmaning att staven skulle indexera en miljon namn, började fjortonårige Samauel B. från Utah gå upp klockan fem på morgonen så att han skulle kunna indexera före skolan. Med en enda dator hemma och sex syskon som har läxor att göra, blev Samuel tvungen att offra en del sömn för att få lite tid på datorn.

Men Samuels entusiasm smittade av sig på resten av familjen. Snart avstod hans bror Nathan från baskettid och hans syster Ivylyn minskade på sin lästid för att kunna indexera. "Jag har aldrig fått en så stor utmaning av mina barn förut", säger Samuels pappa. "Innan de engagerade sig trodde jag att indexering var svårt. De lärde mig att det kan vara lätt och roligt." På nyårsafton det året skyndade barnen sig att uppnå sina årliga indexeringsmål före midnatt.

Hundratals mil därifrån greps familjen Lanuza i Guatemala av samma entusiasm. Den här familjen med nio personer — fem barn, mamma, pappa, farmor och farfar — delar på en dator. Barnen använder datorn till att göra läxor, mamma håller på att avsluta sina universitetsstudier och pappa arbetar på datorn, så tid vid datorn är mycket eftertraktad och varje familjemedlem turas om att indexera. Tillsammans indexerade familjen över 37 000 uppteckningar 2011.

De här barnen och deras familjer har följt uppmaningen som äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum gav till kyrkans ungdomar i oktober 2011:

"Många av er tror att släktforskning i första hand ska utföras av äldre människor. Men så vitt jag vet nämns ingen åldersgräns vare sig i skrifterna eller i riktlinjer från kyrkans ledare som begränsar det här viktiga tjänandet till vuxna i mogen ålder. ...

Jag inbjuder kyrkans unga att lära sig om och uppleva Elias ande."¹

Snabb och enkel släktforskning

Indexering är ett enkelt sätt för alla att börja släktforska och få känna Elias ande. Regeringar och kyrkor har fört uppteckningar över folk och slakten i århundraden, men de här uppteckningarna har varit svåra att få tag på och tidsödande att gå igenom. Tidigare var de personer som var geografiskt åtskilda från sina ursprungsländer tvungna att resa till dessa länder och gå igenom mängder med uppteckningar, utan någon försäkran om att de skulle hitta ett enda släktnamn.

I och med starten av FamilySearch Indexering 2006 började släktforskningen accelerera. Namn som en gång var dolda i handskrivna pappersuppteckningar och förvarade på avlägsna platser har transkriberats (indexerats) och är nu sökbara via en dator. För att detta ska kunna göras har volontärindexerare laddat ner "buntar" som innehåller omkring tio till femtio namn till sin hemdator. De skriver in namn, datum och andra uppgifter i FamilySearch' databas och gör så att sökbara elektroniska index kan skapas.

Innan FamilySearch Indexering startades kunde det ta år att skapa ett sökbart index bara för en uppsättning uppteckningar med den tidigare utdragstekniken. Michael Judson, en indexeringschef för FamilySearch, säger att det tog elva år att indexera Freedman Bank Records (Förenta staternas uppteckningar över befriade slavar som öppnat bankkonton). Han bedömer att det bara skulle ha tagit några månader idag.

Volontärer har indexerat över en miljard uppteckningar sedan 2006, men det finns mycket arbete kvar. Miljarder uppteckningar väntar i Granite Mountain Records Vault i Salt Lake City i Utah. Dessutom finns uppteckningar i andra arkiv över hela jorden som släktforskningsavdelningen fotograferar i en hastighet av omkring 35 miljoner digitala bilder per månad.

Särskilda situationer, särskilda välsignelser

Första presidentskapet har sagt: "Medlemmarna uppmuntras att delta i FamilySearch Indexering som är mycket viktig för släktforskningen och tempeltjänsten."² Medlemmar från hela världen följer uppmaningen och får stora välsignelser.

De heliga i Ukraina arbetar flitigt för att skapa elektroniska index som underlättar släktforskningen i Östeuropa. Familjen Rudenko i Kiev är goda föredömen. De gör uppoffringar för att betala för internet så att de och deras barn kan indexera namn. Syster Rudenko har familjens laptop på köksbordet så att hon kan indexera när hon har lite tid över under dagens lopp. Hon skriver in namn med ena handen medan hon håller ett barn med den andra. Deras sextonårige son och tolvåriga dotter har också börjat indexera regelbundet och familjen besöker ibland regeringens arkiv för att söka efter släktnamn. Familjen Rudenko skickar regelbundet in namn till templet och utför förrättningar för dessa namn. Ibland besöker de templet flera gånger i veckan.

Syster Rudenko berättar om välsignelserna hon har fått genom släktforskningsarbetet: "Jag tror att indexeringen och släktforskningsarbetet skyddar oss. I min patriarkaliska välsignelse blir jag lovad att jag och mina barn blir beskyddade när jag gör det här arbetet. Deras sinnen förblir

rena och de kan stå emot världens dåliga inflytande. ... [Mina barn] får känna Guds kraft genom det här arbetet."

Många medlemmar upptäcker att indexering är ett bra tillfälle att tjäna, oavsett förmåga eller situation. Malinda Perry från Utah i USA råkade ut för en bilolycka när hon var tjugofyra år som gjorde henne förlamad från nacken och nedåt. Medan syster Perry försökte anpassa sig till det nya livet bad hon om hur hon skulle kunna tjäna. Hon fick sitt svar när Rayleen Anderson från stavens hjälpföreningspresidentskap besökte henne och lärde henne hur man indexerar. Syster Perry tillbringar nu tid vid datorn varje dag med en pinne fastejpad i handen. Hon kan flytta den så mycket att det går att trycka ner bokstäver. Hon indexerar en bunt namn varje dag.

"I stället för att fokusera på mig själv som jag brukade göra, fokuserar jag nu på att tjäna andra", säger syster Perry. "Jag älskar Herren och jag tycker om att vidarebefordra hans välsignelser till andra genom indexeringen."

David Pickup, president för Chorley stav i England, lyssnade på en presentation om släktforskning och fick en känsla av att indexeringen kunde hjälpa medlemmarna i

staven att få en större önskan att besöka templet. Men han undrade hur något som ser ut som vanlig dataregistrering kunde föra människor till templet.

Han bestämde sig för att pröva på att indexera och upptäckte att han fick känna ett större mått av Elias ande i sitt liv. För honom har indexeringen blivit ett "förfinande" arbete. "Man kan inte indexera utan att tänka på de namn som indexeras, men också på ens egna släktnamn", säger han.

President Pickup uppmanade medlemmarna i staven att använda indexeringen som ett sätt att delta i släktforskningsarbetet. Det dröjde inte länge förrän han och andra stavsledare lade märke till en markant ökning av personer som var värdiga en tempelrekommendation och av närvaron vid sakramentsmötena. De lade märke till att medlemmarna som indexerade fick en önskan att ta sina egna släktnamn till templet.

Sjuttonåriga Mackenzie H. tog till sig president Pickups uppmaning och började indexera, och hon hjälpte sina syskon, föräldrar och far- och morföräldrar att engagera sig också. På mindre än två år indexerade Mackenzie över 44 000 namn. Ännu viktigare var att Mackenzie och hennes familj kände sig manade att söka efter sina egna släktnamn, ta dem till templet och delta i de frälsande förrättningarna.

Indexering hjälpte medlemmarna i Chorley stav att få ett större mått av Anden i sina liv och gav dem redskapen de behövde för att ta sina släktnamn till templet. "Man behöver inte vara tempelvärdig för att indexera", säger president Pickup, "men när man indexerar så förfinas man och vill bli tempelvärdig, och man vill gå till templet, och man vill utföra arbete för sina förfäder. ... Jag vet det för det hände mig."

Indexering hjälper alla

Herren har lovat: "Se, jag skall påskynda mitt verk i dess tid" (L&F 88:73). Indexeringen är ett av sätten som Herren uppfyller det löftet på. Det är möjligt för personer att hitta egna förfäder och låta andra hitta sina, men indexeringen underlättar och påskyndar släktforskningsarbetet för alla. "Herren har gett oss tekniken för att det ska bli enormt mycket lättare att hitta namn", säger broder Judson. "Vi

MER ÄN BARA DATAREGISTRERING

Vid första anblicken kan indexering likna vanlig dataregistrering, men vana indexerare vittnar ofta om att indexeringen är ett andligt arbete som välsignar personer på båda sidor av slöjan.

Nedan finns några förslag på vad som kan göra indexeringen till en andligt meningsfull upplevelse:

1. Börja med en bön. Du kan be speciellt om att få känna Elias ande så att ditt hjärta kan vändas till dina förfäder.
2. Ta bort distraktioner, till exempel teve eller musik som kan försvaga Anden.
3. Indexera med familj och vänner. Detta ger dig inte bara möjlighet att läsa svår handstil utan kan också leda till att du börjar prata om din egen släkthistoria.
4. Tänk på att varje namn du indexerar representerar en person som kan hittas av levande efterkommande och ta emot förrättningar via ställföreträdare i templet.
5. Kom ihåg att Herren hjälper dig. Tack vare Frälsaren kan du övervinna alla svårigheter som kan uppstå med indexeringen (se 2 Kor. 12:9–10).

Indexering är tillgänglig på engelska, franska, holländska, italienska, japanska, polska, portugisiska, ryska, spanska, svenska och tyska. För mer information, besök familysearch.org/indexing.

arbetar inte bara på vår egen släktforskning nu. Indexering är en gemensam ansträngning för att hjälpa alla vår himmelske Faders barn." ■

SLUTNOTER

1. David A. Bednar, "Barnens hjärtan skall vända sig", *Liahona*, nov. 2011, s. 26.
2. Brev från första presidentskapet, 29 feb. 2012.

I Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City, Utah, tecknar dr. David R. Parker, biträdande chef för Eunice Kennedy Shriver National Center for Community of Caring "Let There Be Peace on Earth" medan åhörarna sjunger. Det här evenemanget som hölls i februari 2012 leddes av Salt Lake Interfaith Roundtable.

BLI BÄTTRE MEDLEMMAR GENOM samarbete över trosgränser

När vi tjänar tillsammans med personer som har en annan tro bygger vi inte bara upp vårt samhälle och förbättrar våra relationer utan vi blir också bättre lärjungar själva.

Betsy VanDenBerghe

Kyrkans ledare uppmanar ofta medlemmarna att samarbeta med de uppriktiga i hjärtat — oavsett religiös tillhörighet — i tjänande och moraliska frågor. Och kyrkans ledare är ofta exempel på detta. Nyligen fick från president Dieter F. Uchtdorf och hans hustru Harriet utmärkelsen Humanitarian of the Year av Catholic Community Services. Han kommenterade ironin i att "två tyskar, tidigare lutheraner, numera hängivna mormoner, hedrades av katoliker i Amerikas förenta stater".¹

Medlemmar över hela världen har på ett berömvärd sätt följt uppmaningen att tjäna sida vid sida med medlemmar i andra organisationer. Jag har rörts av berättelser om församlingar som skapar kommunala parker, har konferenser om moraliska värderingar där flera religioner deltar, och ordnar städdagar för kommunen tillsammans med andra trosåskådningar.

När jag har tjänat tillsammans med personer som har en annan trosåskådning har jag upptäckt att uppmaningen från äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kvorum är riktig: Respektfullt och uppriktigt tjänande tillsammans med personer som har en annan tro bygger inte bara upp våra samhällen utan gör också att vi tillsammans och enskilt kan stärka vår kärlek till Gud och till hans barn.²

Förbättra världen

För några år sedan flyttade en presbyteriansk präst till min kommun och ville tjäna alla sina grannar, inte bara de som tillhörde hennes församling. När hon engagerade sig i grannskapet där de flesta tillhörde Jesu Kristi kyrka med vänlighet

Gruppen Holladay Matters (i Holladay i Utah) bildades för att välkomna personer av alla trosåskådningar, eller utan religiös tillhörighet, att delta i projekt och aktiviteter i området. På bilden syns de som grundat gruppen, kvinnor med olika trosåskådning.

och erbjudanden om hjälp och inbjudningar till grannfester började medlemmarna delta i hennes församlings tjänandeprojekt. Hon och hennes grannar av olika tro ordnade tillsammans en penninginsamling som blev till stor hjälp för en familj i Jesu Kristi kyrka som hade stora sjukvårdsutgifter.

Aposteln Orson F. Whitney (1855–1931) sade: ”Gud använder sig av mer än ett folk för att utföra sitt stora och förunderliga verk. ... Det är för stort, för svårt, för ett enda folk.”³ Stora saker kan åstadkommas när goda människor går samman. Vår grannskapsprästs ansträngningar ledde till att en kommitté med olika trosåskådningar bildades i kommunen som, tillsammans med vår stavs hjälpföreningspresidentskap, ordnade en kvinnokonferens där hygienpaket och böcker sammanställdes till flyktinganläggningar. De här kontakterna med personer tillhörande andra trossamfund gjorde att stavens medlemmar kunde hjälpa en församling ge mat åt en stor grupp flyktingar och hoppa in när en annan kyrka behövde fler volontärer i härbärgat för hemlösa.

”Vi ... har ansvaret att ... samarbeta med andra kyrkor och organisationer”, har president Thomas S. Monson sagt till medlemmarna,⁴ och detta samarbete har välsignat världen mer än enbart i fråga om humanitär hjälp. I ett tal till kristna ledare i Förenta staterna beskrev äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum en rad dialoger mellan Jesu Kristi kyrka och evangeliska kristna som hållits vid Brigham Young-universitetet.⁵ En av de här konferensernas efterverkningar var att en framstående teolog bad om ursäkt för att någon i hans samfund hade målat upp

I december 2011 framförde barn från Immaculate Conception Catholic Church i New Jersey i USA ett kristet program tillsammans med barn från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vägörenhetskonserten hjälpte till att samla in mat till den lokala matbanken.

en falsk bild av mormonernas tro.⁶ Om ett sådant sätt att bygga broar sade äldste Holland: ”Jag kan inget annat än tro att det är en del av en gudomlig iscensättning av händelser i dessa svåra tider.”⁷

Förbättrade relationer

När vi tjänar tillsammans med andra kan vissa riktlinjer hjälpa oss att göra samarbetet mer meningsfullt och att undvika att såra dem. En gång bodde jag i en stor stad och erbjöd mig då att hjälpa till med en lokal kyrkas utbildningsprogram som var öppet för allmänheten. Men den ansvariga personen ansåg att mitt medlemskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga var oacceptabelt. Den upplevelsen hjälpte mig att sätta värde på allas bidrag, oavsett religiös tillhörighet (eller brist på den). Jag besvarar gärna andras frågor som är intresserade av kyrkan, men jag vet också att vi sista dagars heliga tar Jesu uppmaning på allvar, att älska vår nästa, klä de nakna, ge mat åt de hungriga

och besöka dem som sitter i fängelse (se Matt. 25:34–36) utan att förvänta oss att motagaren eller de som tjänar tillsammans med oss ska omvända sig. Att på ett uppriktigt och respektfullt sätt samarbeta med personer som har en annan tro innebär inte att de, eller vi, måste förneka våra uppfattningar. I stället uppmuntrar samarbetet deltagarna att inte strida mot någon kyrka (se L&F 18:20) utan ”klä [sig] med kärlekens band” (L&F 88:125).

En annan bra riktlinje kom från en vis stavsledare i vårt medlemstata grannskap. Han rådde medlemmarna som tjänar tillsammans med personer av annan tro att inte ”ta över” genom att dominera i fråga om beslut eller ledarskap utan arbeta i råd och låta alla ”få samma förmån” (L&F 88:122). Den här ledaren, som hade stor erfarenhet av att samarbeta med andra kyrkor, uppmuntrade också medlemmarna att bygga goda relationer. Han hade upptäckt att någon som hade samarbetat med sista dagars heliga

ansåg dem vara hårt arbetande och trevliga, men mer intresserade av att få arbetet gjort än att utveckla en vänskapsrelation.

Min erfarenhet med arbete i samhället och inom utbildning har övertygat mig om att Anden är stark när olika människor går samman i ett värdefullt uppdrag. Broderlig kärlek och rena motiv främjar tjänande mer än det hårda arbetet som utförs.⁸

En medlem som talade under en akademisk konferens för olika religioner såg att när kontakter knyts med andra så hjälper det personer som inte tillhör vår tro att förstå oss bättre.⁹ En annan akademiker som inte delar vår tro höll ett seminarium om mormonism vid ett framstående akademiskt universitet. Hon upptäckte att hennes elever ville lära sig mer om kyrkan, ”främst ... därför att de fostrades att tro att religionen var en sekt, men deras erfarenhet av vänner och kolleger som var mormoner stämde inte med den stereotypen.”¹⁰

Bättra oss själva

Genom att tjäna tillsammans med andra kan de förstå oss bättre, men det motiverar också oss att lära av dem och bli mer

LÄROPUNKTER

- Gud använder de uppriktiga i hjärtat i alla samfund och kulturer för att främja sitt verk på jorden.
- Genom att arbeta med personer som inte delar vår tro för att främja behjärtansvärda frågor gör vi mer gott än vad vi skulle kunna göra själva.
- Att på ett respektfullt och vänligt sätt umgås med personer som har en annan tro bygger upp känslor av broderskap och systemskap, och för oss närmare allas vår Fader.

Deltagare samtalar om hur man ska bevara den religiösa friheten under en konferens för olika religioner som hölls i São Paulo i Brasilien i mars 2013.

Nedan, från vänster: Bharatanatyam-dansare uppträder i Tabernaklet i Salt Lake City under ett musikprogram som hyllade samarbete mellan olika religioner i februari 2010. En åhörare njuter av framträdandet. I en Mormon Messages-video pratar unga vuxna med olika trosåskådningar om vikten av sexuell renhet. Deltagare i den årliga "täckstickningsjuntan" för anhängare av olika trosåskådningar som hålls i Houston i Texas gör täcken till behövande familjer.

medvetna om att Gud "inte [gör] skillnad på människor" (L&F 1:35). Han hjälper goda människor i alla religioner och kulturer i deras arbete med att förbättra hans barns liv.

Denna medvetenhet om det goda hos andra hjälper oss att hålla oss ödmjuka — till skillnad från fariseerna som Jesus fördömde för deras andliga högmod (se Matt. 23) eller zoramiterna, som Almas bok porträtterar som avvisande och arroganta (se Alma 31). En öppenhet för att se det goda hos andra hjälper oss att bli bättre människor.

Vår kärlek kan växa från att omfatta vår närmaste familj till att inkludera inte bara våra vänner utan slutligen också våra grannar — och till och med våra fiender. En medlem i kyrkan som tjänstgjorde i den amerikanska militären i efterkrigstidens Japan berättade om sin kamp mot bitterheten han kände mot det japanska folket. Men efter att ha blivit välkommen in i en helgedom av ortens japanska befolkning, upplevde han att "deras andar berörde min, och jag kände en underbar förändring i mina känslor gentemot dem.

Min bitterhet smälte bort. ... Jag tänkte på vad som hade hänt i den helgedomen och den förunderliga förvandling jag kände gentemot folket där."¹¹

När vi på liknande sätt välkomnar andra ibland oss, kan de också uppleva en förvandling. En evangelisk kristen som tog examen från Brigham Young-universitetet skrev en artikel om sina upplevelser och beskrev den försvarsattityd hon hade i början mot eleverna som tillhörde kyrkan. Men när hon så småningom hade format meningsfulla vänskapsband lärde hon sig uppskatta "betoningen jag kände att sista dagars heliga lade på Guds närhet till mänskligheten. Jag började inse att i min strävan att bevara Guds storhet i sinnet så hade jag bortsett från Guds närhet, och den insikten gjorde ett stort intryck på mig."¹²

I sitt tal till de kristna ledarna nämnde äldste Holland risken "med att lära sig något nytt om någon annan. Nya insikter påverkar alltid gamla perspektiv och därför är det oundvikligt att vi tänker om, förändrar och

Alan Bachman, ordförande för Salt Lake Interfaith Roundtable, talar i Tabernaklet i Salt Lake City i februari 2012.

Tre sista dagars heliga kvinnor deltar i Faith Feast, en interkulturell middag i Spokane i Washington. De och andra deltagare besökte en lokal muslimsk moské, en Sikh gurdwara, och en presbyteriansk kyrka.

omstrukturerar vår syn på världen.”¹⁵ När jag umgås med personer som har en annan tro brukar jag ofta analysera våra skillnader och försöka skilja de kulturella klyftorna från de doktrinära, samtidigt som jag försöker uppskatta allt dygdigt och gott som de har att erbjuda. Den ansträngningen kan ibland kännas riskfylld, men det är alltid värt det. I min process att omstrukturera min världsbild gör jag mig av med fler av mina ytliga kulturella tendenser och kommer närmare evangeliets kärna.

Flera grupper med sista dagars heliga inbjöd min vän som var präst att tala om ämnet ”att älska sin nästa trots religiösa skillnader”, och hon kände att de som närvarade verkligen accepterade henne. Hon i sin tur inbjöd flera sista dagars heliga, bland annat mig, att tala till olika församlingar om samma ämne. Efter de mötena omringades jag av åhörare som ville prata med mig och krama mig, och en del grät till och med av glädje över vår gemensamma kärlek och förståelse. I de här upplevelserna har jag upptäckt att äldste Hollands sammanfattning stämmer:

”När vi ser bortom människors färg, etniska grupp, sociala krets, kyrka, synagoga, moské, trosbekännelse och

uttalande om sin tro, och när vi gör vårt bästa för att se dem för vilka och vad de är — barn till samme Gud — händer något gott och givande inom oss, och vi kommer närmare en förening med den Gud som är ... allas [vår] Fader.”¹⁴ ■

Författaren bor i Utah i USA.

SLUTNOTER

1. Dieter F. Uchtdorf i ”Catholic Community Services honors Uchtdorfs, Eccles as humanitarians of the year”, av Marjorie Cortez, 7 nov 2012, deseretnews.com.
2. Se Quentin L. Cook, ”Partnering with Our Friends from Other Faiths”, 9 aug. 2010, patheos.com.
3. Orson F. Whitney i Conference Report, apr. 1928, s. 59.
4. Thomas S. Monson i ”The Mormon Ethic of Civility”, 16 okt. 2009, mormonnewsroom.org
5. Se Jeffrey R. Holland, ”Stå tillsammans i Kristi sak”, *Liahona*, aug. 2012, s. 24–27.
6. Joseph Walker, ”Evangelical leader says LDS Church is not a cult”, 10 okt. 2011, deseretnews.com.
7. Jeffrey R. Holland, ”Stå tillsammans i Kristi sak”, *Liahona*, s. 24.
8. Se Michael A. Neider, ”The Voice of the People”, *Ensign*, okt. 2012, s. 38–40.
9. Se Blair D. Hodges, ”Mormons, Methodists meet to consider similarities, compare cultures, theology, music”, 25 feb. 2012, deseretnews.com.
10. Joseph Walker, ”University of Virginia Chair in Mormon studies named for Richard L. Bushman”, 12 okt. 2012, deseretnews.com.
11. Ferron A. Olson, ”Forgiveness at Wakayama”, *Ensign*, dec. 2011, s. 57.
12. Sarah Taylor i ”An Evangelical Student’s Experience at BYU”, *Meridian Magazine*, ldsomag.com.
13. Jeffrey R. Holland, ”Stå tillsammans i Kristi sak”, *Liahona*, s. 29.
14. Jeffrey R. Holland, ”Stå tillsammans i Kristi sak”, *Liahona*, s. 29.

FRÅN *mzungu* TILL VÄN

En äldre missionärs enkla tjänandegärning gjorde ett bestående intryck.

David Dickson
Kyrkans tidningar

En *mzungu* i ett träd? Vad hade en *mzungu* uppe i ett träd att göra? Och vilket redskap använde han för att skära ner grenarna så snabbt?

Sådana frågor ställde sig ugandierna när de betraktade en utlänning (*mzungu*) som använde en batteridriven såg för att skära ner döda grenar från ett stort skuggträd. Redskapet i sig var förunderligt för lokalborna. Många av dem hade aldrig sett något liknande tidigare.

Men *mzungun* i sig var ännu mer förunderlig. Äldste Roland Harris, en seniormissionär från Utah, skar av döda grenar, en efter en, från övre delen av trädet. Människorna nedanför var förundrade över att en utlänning gjorde något sådant för en av deras egna.

I slutändan blev äldste Harris' enkla tjänandegärning början på en vänskap med någon som inte ville ha något att göra med kyrkan eller någon i den.

Lära känna Godfrey

Äldste Roland Harris och syster Janet Harris verkade som missionärer på 23 månader i Ugandamissionen Kampala. Syster Harris, en legitimerad sjuksköterska, kallades som medicinsk rådgivare till missionärerna. Äldste Harris, en pensionerad byggnadschef som kan laga nästan vad som helst i universum, hade ansvar för kyrkans byggnader och missionens fordon.

En kort tid efter att äldste och syster Harris kommit till Uganda anlidade de den lokala medlemmen Mary till att städa deras bostad.

Mary hade döpts tre år tidigare. ”Vi lärde oss älska henne”, säger syster Harris. ”Hon undervisade oss om

hur saker och ting går till i Uganda.

Ju bättre de lärde känna Mary desto djupare blev deras vänskap. De fick snabbt höra talas om hennes make Godfrey — en god man som höll sig på avstånd från kyrkans medlemmar, särskilt missionärerna. ”Han lät inte missionärerna komma in i hans hem”, berättar syster Harris. Men Mary ville ändå att Godfrey skulle träffa dem.

Hon bjöd hem paret Harris på ett kort besök. ”Vi hade inga förväntningar”, säger syster Harris. ”Vi sade till Godfrey att Mary är vår kära vän nu, och att vi vill lära känna hennes familj.” Godfrey småpratade lite med dem men var inte intresserad av att lära känna dem närmare än som bekanta.

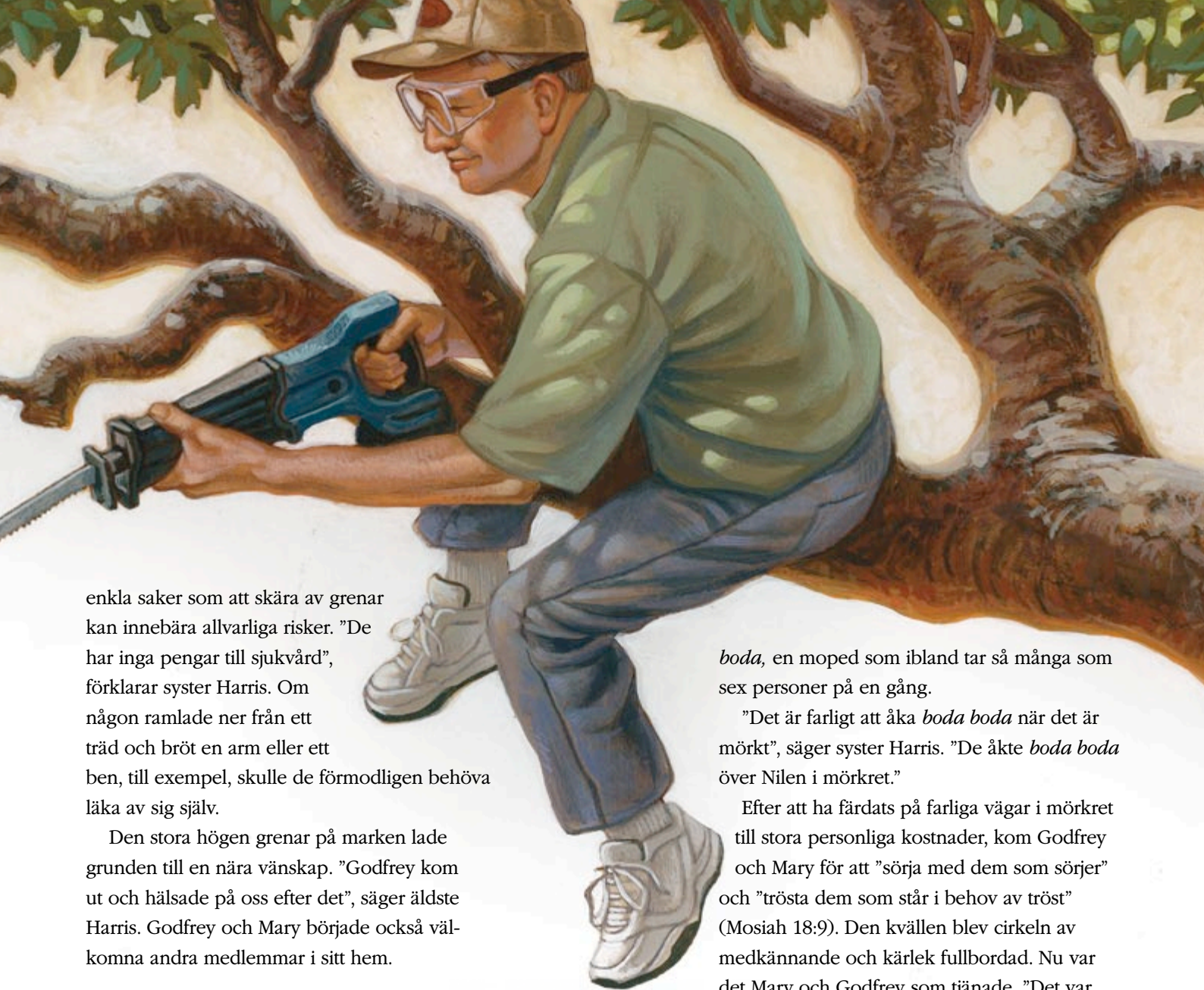
Det ändrades dagen då äldste Harris dök upp med sina motorverktyg, en stege och ett erbjudande om att tjäna.

Vändpunkten

Godfreys och Marys hus var omgivet av stora skuggträd fulla av döda och förväxta grenar som sträckte sig oroväckande över taket.

Äldste Harris satte genast igång. Han var uppe i trädet i fyra timmar och skar ner grenar som var som mest 25 cm i diameter. Det var verkligen på tiden att det gjordes. ”Jag befann mig minst sex meter ovanför marken”, säger äldste Harris. När människorna gick förbi kunde de knappt tro sina ögon.

Godfrey var förbluffad för egen del. ”Han tackade oss i översvallande ordalag”, säger syster Harris. Också relativt

enkla saker som att skära av grenar kan innebära allvarliga risker. ”De har inga pengar till sjukvård”, förklarar syster Harris. Om någon ramlade ner från ett träd och bröt en arm eller ett ben, till exempel, skulle de förmodligen behöva läka av sig själv.

Den stora högen grenar på marken lade grunden till en nära vänskap. ”Godfrey kom ut och hälsade på oss efter det”, säger äldste Harris. Godfrey och Mary började också välkomna andra medlemmar i sitt hem.

Över Nilen

Äldste och syster Harris kom närmare Godfrey och Mary allteftersom månaderna gick. I slutändan var deras vänskap till styrka och stöd för paret Harris när en oväntad tragedi drabbade dem halvvägs genom missionen. De fick veta att deras son Brad hade dödats i en motorvägsolycka.

Så fort Mary och Godfrey fick reda på det satte de på sig sina finaste kläder och gav sig ut på en riskabel färd för att kunna vara vid sina vänners sida.

I Uganda är det inte många som äger ett fordon. Antingen går de eller så hyr de en taxi. Den allra vanligaste typen av taxi är en *boda*

boda, en moped som ibland tar så många som sex personer på en gång.

”Det är farligt att åka *boda boda* när det är mörkt”, säger syster Harris. ”De åkte *boda boda* över Nilen i mörkret.”

Efter att ha färdats på farliga vägar i mörkret till stora personliga kostnader, kom Godfrey och Mary för att ”sörja med dem som sörjer” och ”trösta dem som står i behov av tröst” (Mosiah 18:9). Den kvällen blev cirkeln av medkännande och kärlek fullbordad. Nu var det Mary och Godfrey som tjänade. ”Det var helt förunderligt”, säger syster Harris. Mary föreslog att de skulle knäböja i bön tillsammans. Godfrey deltog utan att tveka.

Äldste och syster Harris åkte till Kalifornien för att vara med på Brads begravning. Efteråt återvände de till Uganda för att slutföra sin mission. Roland och Janet Harris har nu kommit tillbaka hem till Utah men de har fortfarande nära kontakt med Mary och Godfrey.

Tjänande är en nyckel som kan öppna dörrar som annars kanske är låsta för oss. Som president Thomas S. Monson lär: ”Där osjälvviskt tjänande rensar bort självisk strävan, där utför Guds kraft hans avsikter” (”Villiga och värdiga att tjäna”, *Liahona*, maj 2012, s. 68). ■

Afrika

En kontinent
som strålar av hopp

Richard M. Romney
Kyrkans tidningar

De sista dagars heligas tro och lydnad i Afrika och på Madagaskar står som ett exempel för kyrkans medlemmar överallt.

Det är lätt att älska Afrikas folk”,¹ sade äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum, i Freetown i Sierra Leone under ett uppdrag som också inbegrep besök till Liberia och Ghana.

Han sade att de afrikanska heligas tro och lydnad, som kommer ur deras kärlek till evangeliet, står som ett exempel för alla kyrkans medlemmar.

Dopförbundet öppnar dörren till många välsignelser, och det gör även trofasta studier i evangeliet.

Det är imponerande, sade äldste Holland, ”att se hur mycket evangeliet betyder för dem, att se vad de har gjort med det, hur de värdesätter det, att se deras trofasthet i att betala tionde och tjäna, i att besöka templet — jag ser templet som den krönande bilden — och sedan att se dem fostra sina barn i kyrkan och sända ut sina söner och döttrar på mission. Det är ett underbart bevis på deras trofasthet.”²

Inför era ögon

Äldste Holland noterade att med undantag för Sydafrika (där en stav organiserades 1970) har kyrkan funnits i Afrika i mindre än 30 år. Därför har kyrkan här ”blivit född inför era ögon, på en enda dag”, och ”Afrika är en av de speciella platser där ni får se Herrens härlighet, återställens underverk, bokstavligt talat vecklas ut inför era ögon.”³

Han sade att han alltid ska minnas sitt besök i Accra i Ghana tillsammans med president Gordon B. Hinckley (1910–2008), där han tillkännagav att ett tempel skulle byggas där. ”[Människorna] ställde sig upp och jublade, de grät och dansade, höll om varandra och grät. Och på sätt och vis finns den andan kvar. Det är min kärlek till

afrikanerna — det är deras kompromisslösa glädje i evangeliet. De flesta hade så lite av det materiella i sitt liv, och när de fick evangeliet så omfamnade de det. ... Och det gör de fortfarande. De gör det än idag.”⁴

Profetiorna uppfylls

Andra profeter och apostlar som har fullföljt uppdrag i Afrika talar om kontinenten som en plats där Herrens profetior bokstavligt talat uppfylls.

”Det afrikanska folket är ett vänligt och tålmodigt folk”, sade äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kvorum efter att ha besök kyrkans medlemmar i Moçambique och Nigeria. ”De har inte mycket pengar eller resurser till att göra saker och ting ekonomiskt sett, så de bara gör dem i sitt anletes svett. De går åtskilliga kilometer för att göra något som den Helige Anden har manat dem till för att främja verket.”⁵

Äldste Scott noterade att när han invigde Moçambique för evangeliets predikande så fanns det bara 40 medlemmar där, och landet var en del av Sydafrikamissionen Johannesburg. Vid sitt andra besök i januari 2011 hade kyrkan i Moçambique växt till över 5 000 medlemmar spridda över två distrikt och nitton grenar som träffades över hela landet. Moçambique är också högkvarteret för Moçambique-missionen Maputo som också inbegriper Angola.⁶

Ung men växande

”Vi är unga här”,⁷ sade äldste Russell M. Nelson, också i de tolv apostlarnas kvorum, när han besökte Madagaskar, Malawi och Kenya. ”Vi ser hur Herren förflyttar sig över Afrikas stora kontinent för att välsigna folket ... med sanningen, evangeliets ljus, [däribland] frälsningens och upphöjelsens förrättningar.”⁸ Han sade att han var särskilt imponerad av styrkan hos de lokala ledarna i Afrika: ”Ord kan inte beskriva hur tacksamma vi är för de här [lokala] ledarna som ger av sin tid och sina talanger i Herrens tjänst för att välsigna dessa människor.”⁹

Äldste Nelson är ”mycket optimistisk” angående framtiden för kyrkan och för Afrikas och Madagaskars invånare eftersom deras tro är starkare än deras motgångar. ”Ni är verkligen Guds barn, Israels förbunds barn, redo att möta Herren Jesus Kristus och Gud, vår evige Fader, och vistas i deras närhet tillsammans med [era] familjer”,¹⁰ sade han under ett möte på Madagaskar. Äldste Nelson sade också: ”De här människorna har stor potential. De har tro. De har Herrens kärlek och de har allt som krävs för att göra ett folk verkligt starkt.”¹¹

Under en intervju i Nairobi i Kenya sade äldste Nelson: ”Vi har möteshus. Vi har en stav här [i] Nairobi. Vi hade en stavskonferens i dag. Det var härligt att träffa folket. Över tusen personer samlades, [och de var så] vördnadsfulla [och de hade en] vacker

Medlemmarna strävar efter att alltid minnas Frälsaren och de blir stärkta och förnyade genom att ta del av sakramentet.

kör, [ett] utmärkt stavspreidentskap [och en] patriark på förhöjningen. Hur kan jag uttrycka min glädje när jag ser en sådan framgång?"¹²

Trots motgångar

Äldste Holland sade att kyrkan i Afrika blomstrar även under motgångar. Som exempel sade han: "När det pågick ett rasande inbördeskrig i Côte d'Ivoire [Elfenbenskusten] fortsatte de heliga ... bara att komma till templet. Det är verkligen berömvärdt. Jag är helt förundrad."¹³

Äldste Holland sade följande om både Sierra Leone och Liberia: "Eftersom de har haft ett sådant blodigt, krigshärgat, brutalt nära förflutet är det en av anledningarna till att evangeliet har haft en så dramatisk inverkan. De har sett hur livet *inte* ska vara, och nu efter missionärernas och medlemmarnas vittnesbörd har de sett vad det *kan* vara. Himlen har vänt [deras prövningar] till välsignelser och de lyfter sig själva upp ur politisk oro och inbördes strider."¹⁴

Dessutom påpekade äldste Holland att kyrkans tillväxt i Zimbabwe har fortsatt trots svåra tider under de senaste

åren: ”Kyrkan har blomstrat. Vi upplever tillväxt, vi har stavar, vi har missioner. Det är detta som händer över hela Afrika.”¹⁵

Predikar evangeliet

En nyckel till kyrkans framgång i Afrika, sade äldste Holland, är att ”vi inte engagerar oss i iögonfallande socialpolitiska frågor. Vi predikar evangeliet. Vi är angelägna om rättvisa, och vi är angelägna om sociala möjligheter och jämställdhet. Men vi tror att [svaren finns i evangeliet], så vi predikar bara evangeliet. Och det har visat sig vara så på andra platser liksom i Afrika, att folket får den insikten, välsignelsen och ljuset i sitt liv, och plötsligt börjar saker och ting förändras och de blir välsignade.”¹⁶

Herrens löfte

Äldste Holland citerade Frälsaren, som sade: ”De sista [skall] bli de första och de första bli de sista” (Matt. 20:16).

”På sätt och vis”, sade han, ”har evangeliet kommit sent till Afrika, men vi kunde åtminstone göra det enligt Herrens tidsplan — och det var Herrens tidsplan, vill jag bestämt påstå. Det var jämförelsevis nyligen som afrikanerna har börjat få missioner och missionärer, prästadömet välsignelser och så vidare. Det är en stor kontinent och vi har en lång väg kvar att gå. Men jag tror att tillväxten som vi nu ser i Afrika är en del av uppfyllelsen

av Herrens löfte. De afrikanska sista dagars heliga går framåt i tro. De är på väg. De följer uppmaningen att ta emot evangeliet och göra det uppenbart i sitt liv.”¹⁷ ■

SLUTNOTER

1. Jeffrey R. Holland i ”Emerging with Faith in Africa”, www.lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/emerging-with-faith-in-africa.
2. Jeffrey R. Holland i ”Emerging with Faith in Africa.”
3. Jeffrey R. Holland i ”Emerging with Faith in Africa.”
4. Jeffrey R. Holland i ”Emerging with Faith in Africa.”
5. Richard G. Scott i ”Mormons in Africa: A Bright Land of Hope”, mormonnewsroom.org/article/mormons-africa-bright-land-hope.
6. Se ”Jesus Christ Lives’ Elder Scott Testifies in Mozambique”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/jesus-christ-lives-elder-scott-testifies-in-mozambique.
7. Russell M. Nelson i videon ”Learn of the Savior, Saints in Madagascar and Malawi Are Told”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/learn-of-the-savior-saints-in-madagascar-and-malawi-are-told.
8. Russell M. Nelson i ”Elder Nelson Completes Trip to Africa in Kenya”, lds.org/church/news/elder-nelson-completes-trip-to-africa-in-kenya.
9. Russell M. Nelson i video i Heather Whittle Wrigley, ”Elder Nelson Visits Madagascar, Dedicates Malawi”, 28 okt. 2011, lds.org/church/news/elder-nelson-visits-madagascar-dedicating-malawi.
10. Russell M. Nelson i videon ”Learn of the Savior, Saints in Madagascar and Malawi Are Told.”
11. Russell M. Nelson i video i Heather Whittle Wrigley, ”Elder Nelson Visits Madagascar, Dedicates Malawi.”
12. Russell M. Nelson i video i ”Family Success Comes from Following the Savior”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/family-success-comes-from-following-the-savior.
13. Jeffrey R. Holland i ”Emerging with Faith in Africa.”
14. Jeffrey R. Holland i ”Emerging with Faith in Africa.”
15. Jeffrey R. Holland i ”Emerging with Faith in Africa.”
16. Jeffrey R. Holland i ”Emerging with Faith in Africa.”
17. Jeffrey R. Holland i ”Emerging with Faith in Africa.”

OMRÅDEN AFRIKA SYDÖST OCH AFRIKA VÄST*

Medlemmar: 381 417

Stavar: 70

Församlingar: 508

Missioner: 22

Distrikt: 60

Grenar: 646

Huvudkvarter: Johannesburg i Sydafrika, och Accra i Ghana

*1 april 2013.

TEMPEL

I verksamhet

Accra, Ghana; invigdes den 7 augusti 2005

Aba, Nigeria; invigdes den 11 januari 2004

Johannesburg, Sydafrika; invigdes den

24–25 augusti 1985

Tillkännagivna

Durban i Sydafrika

Kinshasa i Demokratiska Republiken Kongo

DET STÖRSTA UNDERVERKET

En klar septemberdag råkade vår yngsta dotter ut för en allvarlig bilolycka. Hon flögs till sjukhuset och efter en flera timmar lång operation fick vi den hemska nyheten: Vår vackra, livfulla sjuttonåriga dotter hade dött.

Månaderna som följde var smärtsamma. Vi genomled hennes födelsedag och Tacksägelsedagen och stålsatte oss inför vår första jul utan henne. Andra varnade oss för att julen skulle bli svår, men inget av allt som sades kunde ha förberett oss.

Förutom den överväldigande sorgen och förtvivlan var jag avundsjuk på andra familjer som var tillsammans, glatt firande. Jag undrade bittert: "Varför just vi? Varför fick vi inte ett sådant underverk som andra pratar om?"

Mitt i all förtvivlan kom jag att tänka på ett tillfälle när vår församling hade en aktivitet som hette "Jul i Betlehem". Församlingsmedlemmarna kom klädda som om de levde när Jesus föddes. Erica som var fyra år gammal då hade en begagnad lång klänning med en sjal virad runt huvudet. Kvällens höjdpunkt var ett återskapande av Jesu födelse i något som skulle likna ett stall som var dekorerat med höbalar och en krubba. En ungt par med ett nyfött barn spelade Maria, Josef och Jesusbarnet.

När vi samlades runt den här scenen lade jag märke till att Erica inte var vid min sida. Jag fick panik, men så fick jag syn på hennes vita klänning nära krubban. Sedan

förvandlades paniken från rädsla för hennes välfärd till rädsla att hon skulle störa framförandet. Jag skulle just ropa på henne, men jag hejdade mig och tittade på när hon gick fram till krubban.

Erica knäböjde försiktigt bredvid Maria och tittade upp på henne som för att få hennes tillåtelse. Sedan sträckte Erica fram händerna och tog det sovande lilla barnet i sina armar. Jag var inte den enda som lade märke till det. Andra blev snart tysta och såg på när hon knäböjde bredvid barnet. En ömsint anda spred sig bland gruppen när de insåg att det lilla barnet var Jesusbarnet för Erica.

I min sorg gav det här julminnet mig känslor av frid och tröst när jag tänkte på min lilla dotters hängivna enhet. Mitt sinne hade varit

fullt av frågor om livet och döden — frågor som inte verkade ha så stor betydelse innan Erica dog. När jag begrundade uppståndelsen och korsfästelsen kunde jag identifiera mig med Maria. Hon älskade sin nyfödde Son, och hon uthärdade en hemsk pina och ångest när hon såg hans lidande och död. Kristus slapp inte undan korset och Maria slapp inte undan sin sorg.

På julen firar vi början av Frälsarens liv på jorden, men för mig kommer hans födelse nu alltid att påminna mig om hans lidande, död och uppståndelse — försoningen. Tack vare att Frälsaren bröt dödens bojar vet jag att Ericas död inte är slutgiltig. Det är underverket att vara tacksam för — tidernas största underverk. ■

Ellen Knell, Utah, USA

En ömsint anda spred sig bland gruppen när de insåg att det lilla barnet var Jesusbarnet för Erica.

ETT BÖNESVAR

Jag kände inte julandan. Det var december under mitt tredje år på high school och ansökan till ett college samt mitt slutliga laurelprojekt låg framför mig. Jag hoppades på att hitta en volontärmöjlighet som skulle kunna användas i min ansökan till college och också som laurelprojekt. Lyckligtvis frågade elevrådets rådgivande min vän Jessica och mig om vi ville organisera en leksaksinsamling i skolan för en lokal välgörenhetsinrättning.

Jag delegerade det mesta av arbetet till projektkommittén. Jag bad dem göra en anslagstavla med en stor termometer som skulle visa hur många leksaker som donerades. Vi trodde att det skulle räcka som annonsering och använde varje lunchtimme till att samla in donationer. Men eleverna donerade bara några få leksaker och termometern höll sig på en låg nivå.

Konstigt nog började vår rådgivande lägga undan några leksaker. När Jessica och jag frågade vad hon skulle göra med dem sade hon att en lärare i skolan just hade fått veta att han hade cancer. Efter att ha kämpat med att undervisa medan han gick igenom behandlingen bestämde han sig för att ta ledigt från jobbet. Med julen som närmade sig och sjukvårdsräkningarna som blev allt fler skulle hans familj inte få någon vidare jul. Vår rådgivande föreslog att vi skulle slå in de undanlagda julklapparna åt dem.

Mitt hjärta vidrördes. Jag hade bara sett mitt tjänandeprojekt som ett sätt att tjäna mig själv, inte andra. Jag

bestämde mig för att tredubbla vårt mål för donerade leksaker och starta en pengainsamling för läraren och hans familj.

Jessica och jag besökte olika klassrum och förespråkade vår sak. Gensvaret var enormt. Lärare, personal och elever gav leksaker och pengar för att hjälpa familjen. Vi passerade snart målet för leksakerna vilket förbluffade välgörenhetsinrättningen. Vi samlade också in över 1 000 dollar till familjen.

När vi omsorgsfullt slog in julklapparna vi hade samlat in och köpt, insåg jag att vittnesbördet om tjänande som jag fick var lika stort som julklapparna vi gav bort. Jag kan inte förklara glädjen jag

kände när vi i hemlighet såg familjen upptäcka julklapparna vi hade lämnat anonymt på deras veranda.

Några månader senare blev Jessica och jag ombedda att hålla ett seminarium om tjänandeprojekt. Vi förklarade vad vi hade gjort utan att nämna lärarens namn. En tjej räckte upp handen och ställde sig upp. Tårarna flödade medan hon pratade. Läraren var hennes farbror och hon berättade hur mycket vårt tjänande hade betytt för honom. Hon sade att det var ett svar på hans böner.

Vad underbart det var den julen att komma samman i uppriktigt tjänande och veta att vi hade gjort en skillnad. ■
Lindsey Leavitt, Nevada, USA

När vi omsorgsfullt slog in julklapparna vi hade samlat in och köpt, insåg jag att vittnesbördet om tjänande som jag fick var lika stort som julklapparna vi gav bort.

JAG KAN JAG GÖRA DET HÄR!

Det var en kväll under julen och det låg ett tjockt täcke av snö på marken. I flera månader hade min kamrat och jag trotsat det kalla tyska vädret, knackat på dörrar och delat ut exemplar av Mormons bok. Till och med då, femton år efter andra världskrigets slut, var många tyskar misstänksamma mot amerikaner.

Men den kvällen skulle Ingeborg Bienmuller döpas. Men hon var tyst under den långa bussturen till amerikanska flygbasen. Jag kände hennes allt starkare oro.

När vi närmade oss busshållplatsen vände sig Ingeborg mot oss och sade: "Vet ni hur svårt det här är för mig? De allierade dödade min make under kriget och bombräderna dödade många andra släktingar."

Hon rörde vid sitt ben. "Jag träffades av granatsplitter. Mitt ben kommer aldrig att läka. Jag vet inte om jag kan gå in dit."

Vi satt tysta medan hennes ord sjönk in och bussen stannade. Ingeborg rörde sig inte. Mitt hjärta bankade. Jag bad om att hon inte skulle vända sig bort i rädsla.

Då ställde hon sig upp och förkunnade: "Min himmelske Fader har gett mig ett vittnesbörd om att återställelsen är sann. Jag vet att Mormons bok är sann. Jag kan göra det här! Äldste Atkin, hjälp mig gå."

Vi gick den långa vägen till porten. Ingeborg andades häftigt när vi passerade vakterna. Vi bytte om till vita kläder och gick till badbassängen på militärbasen. Bassängen blev en helig plats och vi kände friden lägra sig. Oron i Ingeborgs ansikte vändes till glädje när hon gick ner i vattnet och döptes som medlem i kyrkan.

"Kvällen när äldsterna gav mig en Mormons bok var jag jätteglad", berättade hon för oss när vi åkte hem. "Jag stannade uppe och läste tills jag kom till Mosiah 18, där Alma uppmanar folket att döpas: 'Se här är Mormons vatten ... och eftersom ni nu önskar komma in i Guds fålla och kallas hans folk, ... vad har ni då emot att döpas?'" (Mosiah 18:8, 10).

Hon fortsatte mjukt: "Jag somnade medan jag läste de orden och hade en dröm. Jag stod nära en vacker sjö, ungefär som Mormons vatten. På andra sidan vattnet stod människor klädda i vitt — min familj! Min make som hade dödats under kriget log och manade mig att döpas."

Den kvällen blev syster Bienmuller medlem i Würzburgs gren och en av många i Tyskland som så småningom övervann sin rädsla och gick med i kyrkan. ■

Roy Atkin, Kalifornien, USA

Ingeborg vände sig mot oss och sade: "Vet ni hur svårt det här är för mig?"

VI KOM FÖR ATT FÅ VÅRA JULKLAPPAR

När jag var medlem i vårt distrikts-presidentskap hjälpte jag till att samordna en aktivitet där medlemmarna i distriktet donerade leksaker till fattiga barn i staden Soacha i Colombia. Vi fick ett underbart gensvar från alla medlemmarna. Inte alla julklappar var nya, men de flesta var i gott skick.

När vi hade lastat på julklapparna på bussarna som skulle ta oss till staden, kom en liten flicka fram till mig med en plastboll som varit flitigt använd och hade skrapmärken

överallt. Jag höll bollen i min hand och undrade vem som hade donerat en sådan skamfilad boll. Med viss avsmak slängde jag in den under ett säte.

När vi kom fram började våra ungdomar sjunga julpsalmer. Deras sång, tillsammans med julmössorna, drog till sig en stor grupp barn. När vi började dela ut julklappar ropade barnen på andra barn. Snart hade vi delat ut alla våra julklappar.

När vi skulle åka därifrån såg jag en pojke i åttaårsåldern komma springande mot oss med sin lillebror vid handen. När de kom fram sade den äldre pojken: "Vi kom för att

Jag hoppades i mitt stilla sinne att jag skulle vara lika angelägen om att välsigna andra som den äldre pojken var om att välsigna sin bror.

få våra julklappar." Hans oskuldsfullhet gjorde mig stum och rörde vid mitt hjärta.

Jag förklarade för honom att julklapparna var slut. Han svarade: "Det spelar ingen roll om min julklapp inte är här, men min lillebrors måste finnas här."

Då kom jag att tänka på bollen som jag hade kastat in under mitt säte. Jag sade till pojkarna att jag hade en julklapp till men att den var mycket enkel.

"Det har ingen betydelse vad det är", sade han. "Den är det."

Jag klev på bussen och tog fram bollen. När jag gav den till den lille pojken blev han överlycklig. Han hoppade upp och ner av tacksamhet och sade: "En boll! Det är den julklappen jag bad Jesusbarnet att ge mig." Han fortsatte att glatt dansa runt medan han och hans storebror gick iväg med sin dyrbara julklapp.

Jag stod tyst kvar och grät medan en varm känsla av frid och tacksamhet omslöt mig. Den omtanke och osjälviska omsorg som den äldre brodern gav sin lillebror berörde mig, och jag hoppades i mitt stilla sinne att jag skulle vara lika angelägen om att välsigna andra som den äldre pojken var om att välsigna sin bror.

När pojkarna glatt gick vidare påmindes jag om Frälsarens kärlek till oss. Han glömde inte ens en liten pojke på en bergssida som hade bett om att få en liten boll i julklapp. ■

Walter Emilio Posada Rodriguez, Colombia

**Äldste
Robert D. Hales**
i de tolv apostlarnas
kvorum

JULENS LÖFTE

Må vi ta oss tid den här julen att förnya våra förbund att följa Frälsaren och göra hans vilja, liksom han gjorde vår himmelske Faders vilja.

Vi kan inte till fullo förstå julens innebörd om vi inte förstår betydelsen av Frälsarens liv, försoning och uppståndelse.

Jag kan inte tänka på Frälsarens födelse utan att tänka på hans ord till Pilatus: "För att vittna om sanningen är jag född, och därför har jag kommit till världen. Var och en som är av sanningen lyssnar till min röst" (Joh. 18:37).

Må vi beakta skrifternas profetior om Frälsaren nu när julen är här. De är inte bara slumpmässiga uttalanden, utan djupa meningsfulla och löftesrika ord om hans liv och mission och vad han betyder för var och en av oss.

Profetior om hans ankomst

Kristi ankomst förutsades i tusentals år. Omkring 2 000 år före Jesu Kristi födelse undervisade Abraham om hans roll i frälsningsplanen. Omkring 1 400 år före hans födelse predikade Mose samma underbara sanningar. Omkring 700 före hans födelse uppenbarade Jesaja omständigheter kring hans födelse, liv och död:

"Därför skall Herren själv ge er ett tecken: Se, jungfrun skall bli havande och föda en son och hon skall ge honom namnet Immanuel" (Jes. 7:14).

”Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste” (Jes. 9:6).

”Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande, ...

Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi höll honom för att vara hemsökt, slagen av Gud och pinad.

Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull ... och genom hans sår är vi helade. ...

Lik ett lamm som förs bort till att slaktas, lik ett får som är tyst inför dem som klipper det, så öppnade han inte sin mun.

Genom våld och dom blev han borttagen. ...

Bland de ogudaktiga fick han sin grav, men hos en rik var han i sin död, ty han hade inget orätt gjort, och svek fanns inte i hans mun” (Jes. 53:3–5, 7–9).

En kort tid efter Jesajas profetia fick profeten Lehi en inspirerad dröm och berättade för sin familj vad han hade lärt sig. Nephi skrev: ”Sex hundra år från den tid då min far lämnade Jerusalem skulle Herren Gud uppresa en profet bland judarna — ja, en Messias, eller med andra ord en världens Frälsare” (1 Nephi 10:4).

Lehi talade också om det stora antal profeter som hade vittnat om världens Återlösares ankomst (se 1 Nephi 10:5).

Julens löfte

I Lukas evangelium står det att Frälsarens mor i all hast gick för att besöka sin kusin Elisabet före Frälsarens födelse.

”När Elisabet hörde Marias hälsning, spratt barnet till i hennes moderliv, och hon blev uppfylld av den helige Ande

och ropade med hög röst: ’Välsignad är du bland kvinnor, och välsignad är din livsfrukt’” (Luk. 1:41–42).

Liksom den Helige Anden vittnade för Elisabet vittnar han för oss om att profeternas ord har uppfyllts. Frälsaren har kommit och utfört det arbete som hans Fader sände honom att utföra.

Nephi skrev om Frälsaren:

”Och jag såg och fick åter se jungfrun, och hon bar ett barn i sina armar.

Och ängeln sade till mig: Se Guds Lamm, ja, den evige Faderns Son!” (1 Nephi 11:20–21).

När Frälsaren var 12 år undervisade han i templet. Han förklarade för sina oroliga föräldrar att han ägnade sig åt det som tillhörde hans Fader (se Luk 2:42–49).

Det arbetet genomfördes när han gick ut och fullföljde sin jordiska mission. Frälsaren beskriver missionens höjdpunkt med följande gripande ord:

Varje vecka när vi deltar i sakramentets förrättning förnyar vi löftet om Frälsarens födelse i vårt liv.

”Jag kom till mina egna, och mina egna tog inte emot mig. Och skrifterna angående min ankomst är uppfyllda.

Och åt alla som har tagit emot mig har jag givit att bli Guds söner [och döttrar]. Och på samma sätt skall jag göra med alla som skall tro på mitt namn, ty se, genom mig kommer återlösning och i mig är Moses lag uppfylld” (3 Nephi 9:16–17).

Hans löfte att vi kan bli hans söner och döttrar förverkligas när vi tror på honom och utövar tro på honom till lydnad. Då blir vi redo att ta emot det eviga livets gåva.

Han sade: ”Se, jag är den som från världens grundläggning bereddes att återlösa mitt folk. Se, jag är Jesus Kristus. ... I mig skall hela mänskosläktet få liv, ja, evigt liv, nämligen de som tror på mitt namn, och de skall bli mina söner och mina döttrar” (Ether 3:14).

Julens innebörd

Julen är en tid när vi kan ge julklappar, stärka andra och göra vår del i Guds rike. Julen är också en tid när vi kan uttrycka vår kärlek till andra och vittna om Frälsaren.

Ett sätt att vittna är att ha en julkrubba hemma så att vi kan inleda samtal om Herrens födelse. Ett annat sätt är att återge sådana berättelser som den om John Weightman i *The Mansion*. (Den ståtliga byggnaden)

John Weightman var en framgångsrik man vars välgörenhetsinsatser gjorde honom uppmärksammad och berömd. En kväll när han hade gått igenom en trave tidningsurklipp där han hade berömts för sin generositet, tog han upp sin bibel. Han somnade snart efter att ha läst Frälsarens ord: ”Samla inte skatter på jorden, där rost och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjal” (Matt. 6:19).

Medan John sov såg han sig vara i ”den himmelska staden”, på resande fot med andra när de fick sina ståtliga hem. När väktaren vid porten stannade upp framför en liten hydda byggd av överblivet byggmaterial, sade han till John: ”Det här är din ståtliga byggnad.”

John protesterade och räknade upp alla sina offentliga bidrag.

”Blev de inte noggrant nedtecknade på jorden där de kunde ge dig någon ära?” frågade väktaren. ”Du har fått din belöning för dem. Vill du ha betalning två gånger?”¹

Under den här julen hoppas jag att var och en av oss har möjlighet att ge till andra anonymt.

Få löftet

Varje vecka när vi deltar i sakramentets förrättning förnyar vi löftet om Frälsarens födelse i vårt liv. Vi tar på oss hans namn, och vi förnyar vårt förbund om lydnad och vårt löfte att vi alltid ska minnas honom.

Evangeliet, som det står nedtecknat i Läran och förbunden, är detta:

”Att han, ja, Jesus, kom till världen för att korsfästas för världen, och för att bära världens synder, och för att heliggöra världen och för att rena den från all orättfärdighet,

för att genom honom alla skall kunna frälsas” (L&F 76:41–42).

Må vi ta oss tid den här julen att förnya våra förbund att följa Frälsaren och göra hans vilja, liksom han gjorde vår himmelske Faders vilja. När vi gör det kommer kung Benjamins folks ord, som nedtecknades 125 år före Frälsarens födelse, att uppfyllas för oss i dag: ”O, förbarma dig, och låt Kristi försonande blod verka så att vi kan få förlåtelse för våra synder och så att våra hjärtan kan bli renade. Ty vi tror på Jesus Kristus, Guds Son, som skapade himmel och jord och allting och som skall komma ned bland människobarnen” (Mosiah 4:2).

Jag vittnar om att Frälsaren kom ner i tidens mitt och att han ska komma tillbaka. Jag vittnar om att hans kyrka, återställd i den sista tidsutdelningen före hans andra ankomst, är det ”underbara och förunderliga verk” (se 2 Nephi 25:17) som vi som sista dagars heliga är engagerade i. ■

SLUTNOT

1. Henry Van Dyke, ”The Mansion”, i *Inspirational Classics for Latter-day Saints*, sammanst. av Jack M. Lyon (2000), s. 54–57, 62–63.

**Äldste
Jeffrey R. Holland**
i de tolv apostlarnas
kvorum

Förberedelser för **KRISTI ANDRA ANKOMST**

Stora män och kvinnor i gångna tidsåldrar kämpade vidare, vittnade och försökte göra sitt bästa; inte för att de visste att de skulle lyckas utan för att de visste att ni skulle göra det.

Vi står på jordelivets scen under den största evangelieutdelningen som mänskligheten någonsin fått och vi behöver göra det bästa vi kan av det.

Jag älskar en del av citatet från profeten Joseph Smith där han säger att tidigare profeter, präster och kungar "har sett framåt med glädjefull förväntan mot den dag vi lever i, och eldade av himmelsk och fröjdefull förväntan har de sjungit och skrivit och profeterat om denna vår dag."¹ Lägg märke till den här liknande bekräftelsen från president Wilford Woodruff: "Guds ögon och alla heliga profeter iakttar oss. Detta är den stora utdelning som det har talats om ända sedan världen blev till."²

Jag har en teori om de tidigare tidsutdelningarna och om ledarna, familjerna och människorna som levde då. Jag har ofta tänkt på dem och på de destruktiva omständigheter som de ställdes inför. De mötte fruktansvärt svåra tider och såg i stort sett ingen framgång under sina tidsutdelningar. Hela poängen med att evangeliet återställdes i de här sista dagarna är ju att det inte kunde ha överlevt tidigare och därför behövde komma fram under en sista triumferande tidsålder.

En tidsutdelning som ska segra

Kort sagt var avfall och förstörelse av ett eller annat slag det slutgiltiga ödet för varje tidsutdelning som vi någonsin

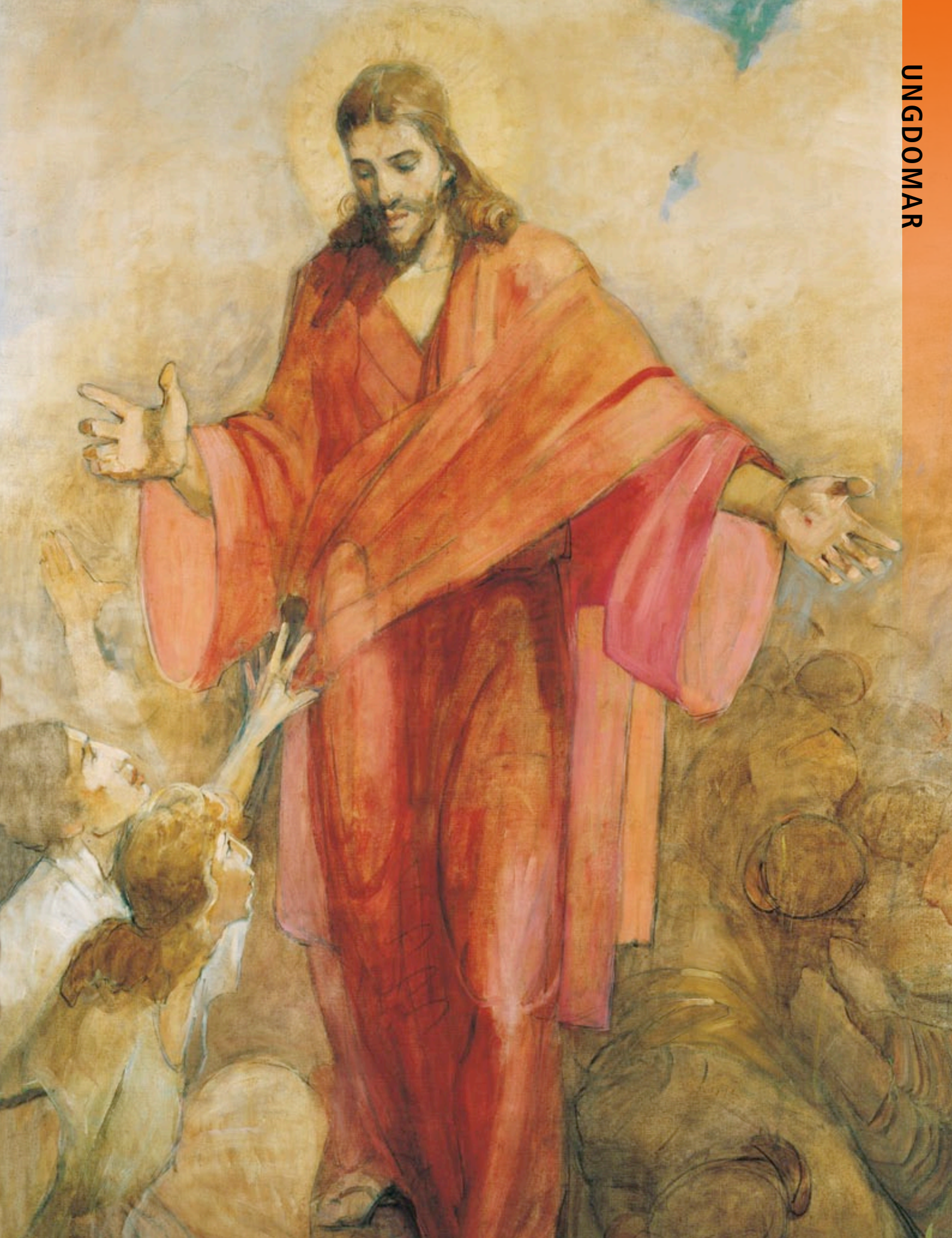
haft genom tiderna. Men här är min teori. Min teori är att dessa stora män och kvinnor, ledarna i dessa gångna tidsåldrar kämpade vidare, vittnade och försökte göra sitt bästa; inte för att de visste att *de* skulle lyckas utan för att de visste att *ni* skulle göra det. Jag tror att de fick mod och hopp, inte så mycket från sina egna omständigheter som från era — en storartad grupp ungdomar som samlats i hundratusentals runt om i världen i den bestämda avsikten att se evangeliet segra och triumfera.

Moroni sade följande en gång när han talade till dem av oss som skulle ta emot hans uppteckning i de sista dagarna:

"Se, Herren har visat mig stora och förunderliga ting om det som snart måste ske, på den dagen då dessa skall komma fram bland er.

Se, jag talar till er som om ni vore närvarande, och ändå är ni inte det. Men se, Jesus Kristus har visat er för mig, och jag känner era gärningar" (Mormon 8:34–35).

På ett eller annat sätt tror jag att nästan *alla* profeter och tidiga apostlar fick någon förnimmelse om vår tid — en förnimmelse som gav dem mod i deras mindre framgångsrika tid. De där bröderna för länge sedan visste mycket om oss. Sådana profeter som Mose, Nephi och Jareds bror såg de sista dagarna i förunderligt detaljerade syner. En del av

det de såg var inte behagligt, men alla de tidigare generationerna fick säkert mod av att veta att det slutligen skulle finnas en tidsutdelning som faktiskt skulle lyckas.

Det var vår dag och inte deras som gav dem en ”himmelsk och fröjdefull förväntan” och fick dem att sjunga och profetera om seger. Vår dag är dagen, kollektivt talat, som profeterna har sett fram emot från tidernas begynnelse, och de forntida bröderna är där borta och hejar på oss fortfarande! På ett mycket påtagligt sätt beror deras chans att se sig som fullkomligt framgångsrika på vår trofasthet och vår seger. Jag tycker om tanken på att delta i de sista dagarnas strid och representera Alma och Abinadi och vad de arbetade för, och representera Petrus och Paulus och uppoftningarna de gjorde. Om du inte tycker det är ett spännande uppdrag i historiens drama så kan du inte tycka att något är spännande!

Förbereda Kristi kyrka för hans ankomst

Låt mig lägga till något till detta sätt att se på vår tidsutdelning som jag tror kommer automatiskt. Eftersom vi lever i den sista och största av alla tidsutdelningar, eftersom allt slutligen kommer att kulminera och uppfyllas i vår tid, är det därför ett särskilt, mycket specifikt ansvar som vilar på oss i kyrkan idag som inte har vilat på kyrkans medlemmar på riktigt samma sätt under någon tid tidigare. Till skillnad från kyrkan

under Abrahams eller Moses tid, under Jesajas eller Hesekiels tid, eller till och med under Nya testamentets tid med Jakob och Johannes, *har vi ansvaret att förbereda Guds lamms kyrka för att ta emot Guds lamm* — när han kommer personligen i triumfartad härlighet, för att ta på sig sin tusenåriga roll som herrarnas Herre och konungarnas

Vi har ansvaret att förbereda Guds Lamms kyrka för att ta emot Guds Lamm — när han kommer personligen, i triumfartad härlighet, för att ta på sig sin tusenåriga roll.

Konung. Ingen annan tidsutdelning har haft det ansvaret.

Som skrifterna uttrycker det är det vi, av alla som har levt, som har fått ansvaret att förbereda bruden för brudgummen och som måste vara värdiga en inbjudan till bröllopfesten (se Matt. 25:1–12; 22:2–14; L&F 88:92, 96). Kollektivt talat — oavsett om det sker under vår livstid eller våra barns eller våra barnbarns eller någon annan gång — har vi ändå ansvaret som kyrka och som enskilda medlemmar i denna kyrka, att leva värdigt så att Kristus kan komma till oss, att leva värdigt så att han kan hälsa oss välkomna, och så

att han kan acceptera och ta emot oss och ta oss till sig. Det liv vi uppvisar för honom under den heliga stunden *måste* vara värdigt honom!

Vi måste vara antagliga för Herren

Jag fylls av en överväldigande känsla av ansvar att förbereda mig (och, i den utsträckning jag kan, hjälpa kyrkans medlemmar att förbereda sig) för denna sedan länge profeterade dag, för den överföringen av myndighet, för den tid när vi kommer att presentera kyrkan för honom vars kyrka det är.

När Kristus kommer så måste medlemmarna i hans kyrka se ut och handla som medlemmar i hans kyrka bör se ut och handla, om vi ska vara antagliga för honom. Vi måste utföra hans verk och vi måste leva efter hans undervisning. Han måste genast och med lätthet kunna se att vi verkligen är hans lärjungar. Som president J. Reuben Clark Jr (1871–1961), tidigare förste rådgivare i första presidentskapet, en gång sade: Vår tro får *inte* vara svår att upptäcka.³

Ja, om vi i den storslagna, sista timmen påstår att vi är troende så är det bäst att vi visar det. Herden känner sina får och han måste känna oss som sina efterföljare den underbara dagen, såväl i handling som i ord.

Mina kära unga vänner, detta är de sista dagarna och ni och jag måste vara de bästa sista dagars *heliga* vi kan vara. Lagg betoningen på *heliga*, är ni snälla.

Jag tycker om tanken på att delta i de sista dagarnas strid och representera Alma och Abinadi och vad de arbetade för, och representera Petrus och Paulus och uppoffringarna de gjorde. Om du inte tycker det är ett spännande uppdrag i historiens drama så kan du inte tycka att något är spännande!

När kommer allt det här att vara över? När ska Kristus visa sig offentligt, triumferande, och tusenårsriket börja? Jag vet inte. Det jag vet är att de första ögonblicken av den händelsen inträffade för 193 år sedan. Jag vet att som ett resultat av den första synen och det som sedan hände lever vi i en tid med aldrig förut skådade välsignelser — välsignelser som ges till oss för att vi ska kunna leva trofast och rent så att när Brudgummen, när han slutligen och triumferande kommer, kan bjuda in oss till bröllopsfesten.

Mina älskade bröder och systrar, jag ger er min kärlek och mitt vittnesbörd om att Gud inte bara lever, utan att han också älskar oss. Han älskar *dig*. Allt han gör är för vårt

bästa och för att skydda oss. Det finns ondska och sorg i världen, men hos honom finns ingen ondska eller fara. Han är vår Fader — en fullkomlig fader — och han vill skydda oss från stormen.

Det enda jag faktiskt vill att vi ska oroa oss för är något mycket personligt: Hur kan vi leva mer fullödigt, mer trofast, så att alla den här tidsutdelningens välsignelser kan utgjutas över var och en av oss och över dem vars liv vi berör?

”Frukta ... inte, du lilla hjord. ... Vänd er till [Kristus] i varje tanke, tvivla inte, frukta inte.” ”Ni har ännu inte förstått hur stora välsignelser Fadern ... har berett åt er” (L&F 6:34, 36; 78:17).

Jag ger er min välsignelse, min kärlek, och ett apostoliskt vittnesbörd om sanningen i allt detta, att vår tidsutdelning inte kommer att misslyckas och att de som följer Kristi lärdomar och gör hans arbete blir värdiga en inbjudan till bröllopsfesten när Brudgummen kommer. ■

Från en KUV-brasafest för unga vuxna, ”Terror, Triumph, and a Wedding Feast”, som hölls den 12 september 2004. För hela texten på engelska, gå till speeches.byu.edu.

SLUTNOTER

1. Joseph Smith i *History of the Church*, 4:609–610.
2. Wilford Woodruff i *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, sammanst. av James R. Clark, 6 vols. (1965–1975), 3:258; se också Gordon B. Hinckley, ”En ljusets dag för världen gryr”, *Liahona*, maj 2004, s. 83.
3. Se *Den utstakade kursen för utbildningen i kyrkan*, av J. Reuben Clark Jr., rev. uppl. (1994), s. 7.

”Hur kan jag stå emot frestelser?”

Det kan låta konstigt, men frestelser är nödvändiga för vår andliga tillväxt. Om vi inte frestades skulle inte kunna välja mellan gott och ont (se L&F 29:39). Och om vi inte kunde välja gott när vi erbjuds ett alternativ så skulle vi inte kunna växa andligt (se 2 Nephi 2:11–30).

En nyckel till att stå emot frestelser är ihärdig lydnad. Om du ger efter ibland så blir frestelsen svårare att stå emot i framtiden. Om du ihärdigt står emot blir du starkare och det blir lättare att stå emot i framtiden. Mycket av styrkan till att stå emot kommer från Frälsarens försoning som verkar i ditt liv. När du gör ditt bästa för att lära dig om Frälsarens lärdomar och följa dem så stärker Herren dig så att du kan stå emot frestelser.

Skrifterna undervisar om andra sätt att stå emot frestelser:

”Be alltid, så att du kan avgå med seger, ja, så att du kan besegra Satan” (L&F 10:5).

”De som hörsammar Guds ord och håller fast vid det, de skall aldrig förgås. Inte heller skall motståndarens frestelser och brinnande pilar slå dem med blindhet för att leda dem till undergång” (1 Nephi 15:24).

”Stå emot djävulen, så skall han fly bort från er. Närma er Gud, så skall han närma sig er.” (Jak. 4:7–8).

Det är också viktigt att veta att det inte är något fel med att man frestas. Till och med Jesus blev frestad. ”Han utsattes för frestelser men gav inte efter för dem” (L&F 20:22). Du kan se till hans exempel — och till många andra exempel i skrifterna — för att få hjälp.

Be om styrka

För att stå emot frestelser behöver vi först ha en vilja och en uppriktig önskan att välja det rätta.

Det är till stor hjälp för mig att föreställa mig en situation i förväg och sedan välja det rätta.

Något annat som hjälper mig är bön. Om vi ber om styrka, söker efter andlig näring och noga väljer var vi tillbringar tiden så kan den Helige Anden vara vår ständiga följeslagare som är med oss och varnar oss.

Esther G., 18 år, Niedersachsen, Tyskland

Stötta varandra

Jag tror att vi kan stå emot frestelser genom att läsa skrifterna dagligen, be, utöva självkontroll och följa profetens ord.

När du står emot frestelser stärks din tro och du visar din hängivenhet mot vår himmelske Fader i att hålla förbunden du har ingått. Att ha vänner i kyrkan kan också hjälpa oss eftersom vi kan stötta varandra. Det krävs mycket mod för att säga nej. Kom ihåg, ”den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande” (2 Tim. 1:7). När vi övervinner frestelser kommer vi närmare Jesus Kristus och vår himmelske Fader.

Nancy S., 19 år, Tultitlán, Mexiko

Berätta vad du tror på

I high school frågade de flesta av mina klasskamrater om jag ville dricka alkohol och titta på pornografi. Jag sade alltid nej eftersom jag gör det som Frälsaren vill att jag ska göra. Jag tänker på honom och håller mina förbund. Ibland så frestar mina vänner och klasskamrater mig inte eftersom de redan vet vad jag har för religion. Genom att berätta om vår tro och vårt vittnesbörd för andra — särskilt vänner, klasskamrater, grannar och familjemedlemmar — blir frestelserna omkring oss inte så stora. Jag vet att vi kan övervinna frestelserna i vårt liv genom att följa evangeliet.

Romeo P., 19 år, Negros Occidental, Filippinerna

Lyssna på den Helige Anden

Jag har märkt att när jag blir frestad så försöker den Helige Anden varna mig så att jag väljer det rätta. Gör sådant som att be och läsa skrifterna så att du har Anden med dig och undviker platser där den Helige Anden inte kan vara.

Rachel O., 13 år, Pennsylvania, USA

Stå på heliga platser

Min storebror säger alltid till mig att "stå på heliga platser". Jag har märkt att det betyder att man står där frestelserna är färre

eller mindre allvarliga. Min stavs-president har sagt: "Stå inte bara emot frestelsen utan undvik den." Det kommer stunder när du måste stå emot frestelser, men det bli lättare att följa evangeliet när frestelserna inte är där och kan fresta dig.

Aaron L., 18 år, Utah, USA

Vi får alltid bestämma

Den Helige Andens gåva hjälper oss att skilja mellan gott och ont och den hjälper oss inse när vi blir frestade. Vi bör komma ihåg att frestelser är tester som hjälper oss veta när vi gör rätt och när vi inte gör det. Och vi bör veta att när vi följer Herren så låter han oss inte bli frestade så mycket att vi inte kan stå emot det (se 1 Kor. 10:13). Vi får alltid bestämma om vi ska välja rätt väg i stället för fel väg.

Juan T., 19 år, Montevideo, Uruguay

Gör rollspel om att välja det rätta

Jag tror det är viktigt att bestämma sig i förväg vilka val man ska göra.

Jag ställdes helt oväntat inför en svår situation

och slutresultatet blev positivt därför att jag redan hade bestämt mig för att jag inte skulle gå ifrån mina normer. Fastän det ibland känns pinsamt så övar min familj på rollspel så att jag vet vad jag ska säga eller göra när jag ställs inför frestelser.

Emelyne P., 14 år, Wyoming, USA

Ha goda vänner

Att ha goda vänner som väljer det rätta är något man kan göra för att stå emot frestelser. De är goda exempel. Du kan ringa dem om du känner dig frestad. De hjälper dig att välja det rätta. Goda vänner kan påminna dig om att be, läsa skrifterna och vara lydig.

Sam E., 17 år, Washington, USA

BESLUTA DIG TIDIGT FÖR ATT UTÖVA TRO

"Det krävs orubblig tro på Herren Jesus Kristus för att välja vägen till

evigt liv. ... Det är genom att handla enligt denna tro som vi bygger upp vår styrka att utföra Guds vilja. Och det är genom att utöva denna tro på Jesus Kristus som vi kan motstå frestelse och få förlåtelse genom försoningen. ...

Den bästa tiden att motstå frestelser är tidigt. Den bästa tiden att omvända sig är nu. Vår själs fiende sänder tankar till vårt sinne för att fresta oss. Vi kan tidigt besluta oss för att utöva tro till att kasta ut onda tankar innan vi handlar efter dem."

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, "Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig", Liahona, nov. 2005, s. 38, 40.

NÄSTA FRÅGA

"Vad gör jag när jag blir retad i skolan för att jag följer kyrkans normer?"

Skicka ditt svar och, om du så önskar, ett fotografi med hög upplösning, före den 15 januari 2014 till liahona@lds.org, via e-post till liahona@ldschurch.org, eller via vanlig post (se adressen på sidan 3).

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: 1) fullständigt namn, 2) födelsedatum, 3) församling eller gren, 4) stav eller distrikt, 5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

Äldste
Bradley D. Foster
i de sjuttios kворum

Utsikten från **VÄGENS SLUT**

*Budskapet från vägens slut är tydligt: "Du kan göra det!
Och när du gör det blir allting bättre."*

Jag ska aldrig att glömma dig, biskop Foster. Du räddade mitt liv."

Mannen som sade detta i dag kände inte så i början. Som tonåring var han rädd. Han visste att han behövde omvända sig. Jag var hans biskop då och han visste att vi behövde prata. Men han var full av tvivel.

"Vad ska biskopen tycka om mig?"

"Håller han det här konfidentiellt?"

"Hur ska jag kunna se honom i ögonen igen?"

Sådana tankar kan kännas överväldigande och få det att nästan verka omöjligt att samla det mod som behövs för att gå vägen mot omvändelse.

Titta nerför vägen

Men låt oss titta på den vägen. Vissa delar av omvändelsen är lättare än andra. Ett steg är att få insikt. Vi vet oftast när vi gör något fel. Den Helige Anden hjälper oss att känna det. Vi måste förändra oss, och önskan att förändra sig är oftast stark.

Sedan blir stegen svårare. Herren

säger att vi måste bekänna och överge. Det verkar ganska lätt att bekänna något för vår himmelske Fader när vi ber. Vi kan tillrättalägga många synder på det sättet, genom att be om förlåtelse, gottgöra felet och förbättra vårt beteende tills Anden bekräftar att vi har gjort allt vi kan.

Men vissa bekännelser kräver att du pratar med din biskop eller grens-president. Och det var där den unge mannen befann sig. Han behövde mer hjälp än vad han själv kunde åstadkomma och behövde veta att färden var möjlig.

Hopp på vägen

De som har vandrat längs omvändelsens väg kan tala om för dig att resan verkligen är möjlig, och när du har varit där och tittar tillbaka så kommer du att se följande:

Du kan göra det. Och när du gör det blir allting bättre.

Herren befäller oss att omvända oss därför att han älskar oss. Genom

sin försoning betalade han priset för våra synder, så han vet att omvändelse gör oss fria. Han stärker alla som vänder sig till honom. Alma sade att för att vi ska kunna dra nytta av försoningen så måste vi omvända oss — var och en av oss (se Alma 5:33–34). Vägen kan vara jobbig, men en biskop går vägen tillsammans med dig. Det *finns* hjälp längs vägen.

VI BÖR LE

"Omvändelse är en gudomlig gåva och vi borde tala om den med ett leende på läpparna."

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum, "Omvändelsens gudomliga gåva", *Liahona*, nov. 2011, s. 38.

Så fort du börjar kommer du att känna dig lättad.

Gå till biskopen. Du finner en man som älskar dig och respekterar dig. Tilliten du kan få till din biskop är djup. Den varar för evigt, och den hjälper dig att känna dig trygg med andra biskopar i framtiden. Du får ett annat perspektiv på dina svårigheter. Med biskopens visdom och erfarenhet, och med Herrens inspiration, kan biskopen hjälpa dig få rätt perspektiv på vad du trodde var jordens undergång, när det bara är som ett gupp på vägen.

Han hjälper dig att verkligen förstå att Frälsaren är världens ljus. När du tillämpar försoningen blir ditt liv ljus, din framtid blir lovande och du förstår att ett av de största syftena med att leva på jorden är att stärka tron.

Din biskop hjälper dig igenom detta. Du kommer att älska honom och aldrig glömma honom.

Jag tror fullt och fast på att vi knyter ett särskilt band till de personer som

hjälp oss i svåra tider. Hur mycket starkare är då inte bandet till din biskop när han hjälper dig igenom en andlig kris? Herren kan förstora biskopens vänlighet och hans förmåga att vägleda dig. Din biskop blir din vän för evigt.

Och för er unga män som en dag kommer att bli biskopar eller stavspresidenter själva, era upplevelser med er biskop förbereder er för den tid när ni sitter på andra sidan skrivbordet.

Låt mig avsluta genom att berätta lite mer om mitt samtal med den unge mannen. "Biskop Foster", sade han, "du kommer att hata mig för det jag måste berätta för dig. Du kommer aldrig att kunna se mig i ögonen igen, och om du berättar vad jag ska säga för någon så begår jag självmord."

Jag sade: "Jag lovar att jag aldrig ska svika ditt förtroende. Jag tar med mig det du säger till graven."

Han berättade om några mindre incidenter och iakttog min reaktion. Jag sade: "Jag vet vad du går igenom.

Jag kan hjälpa dig." Då fortsatte han försiktigt tills han kom till det som han egentligen ville prata om. Jag påminde honom gång på gång om att jag beundrade honom för att han bekände synden för mig och ville ändra sig. Fastän han såg ut att vilja springa därifrån i vilket ögonblick som helst gick vi tillsammans igenom det han behövde berätta.

Var det något anmärkningsvärt? Det var det för honom. Men medan vi pratade fick han en större förståelse av den barmhärtighet som Herren erbjuder dem som uppriktigt omvänder sig. Efter det samtalet arbetade vi tillsammans och med tiden blev hans omvändelse fullständig. I dag ringer han fortfarande för att säga hej, och våra samtal är glada.

Jag hade förmånen att hjälpa honom inse att vi alla är beroende av försoningen. Och jag instämmer med honom i hans lovord till Jesus Kristus, han som egentligen räddade hans liv. ■

*Som ung kvinna
trodde jag aldrig
att pornografi skulle
vara något som jag
behövde kämpa med.*

Jag trodde aldrig att ett beroende av pornografi var något som en tjej kunde ha problem med. Det visade sig vara fel när jag var omkring 16 år. Jag råkade på en video med pornografi, och eftersom jag var ensam och nyfiken så tittade jag på den. Efter den där första gången kändes det som om jag var tvungen att se något varje dag. Jag blev beroende av pornografi.

Pornografin fick mig att må dåligt. Jag visste att det var fel, men jag gjorde

INTE LÄNGRE **BEROENDE:** Min väg för att övervinna pornografi

Anonym

inget för att ändra på det. Jag var aldrig glad, och jag kände mig smutsig och smittad av Satans frestande snusk. Men jag hittade alltid sätt att titta på det så att jag kunde tillfredsställa mitt behov. Mitt beroende ledde till allt fler felsteg. Jag ljög för alla: min bror, min mamma, och värst av allt, för Herren och för mig själv. Jag intalade mig själv att en enda video till inte skulle göra någon skada, en snuskig berättelse till var inte så illa.

Jag gick fortfarande till kyrkan, veckoträffarna och seminariet, men jag hade inte rätt inställning eller Anden med mig. Jag var bitter, så jag fick inte ut något av lektionerna. Jag slutade betala mitt tionde, be och läsa skrifterna. Jag kände mig skyldig men kunde inte få mig själv att sluta. Jag drog ner mig själv varje dag.

Så småningom begränsades min tillgång till pornografi. Först kände jag mig berövad något utan pornografin, men sedan insåg jag att saker och ting hade ändrats till det bättre. Min rutin var annorlunda. Jag tittade inte på pornografi varje dag. Jag kände fortfarande begär efter att titta på det, men jag blev bättre på att stå emot det. När jag hade varit beroende av pornografi i två år började jag be ihärdigt om styrka och slutade titta på det helt och hållet. Men jag kände mig ändå smutsig inuti. Jag visste att jag behövde prata med biskopen. Jag kunde bara inte förmå mig att göra det.

Slutligen, efter att ha hör många prata om att gå igenom omvändelseprocessen och prövningarna de övervann, kände jag att jag verkligen behövde prata med biskopen. Jag

insåg också att jag gick miste om en stor välsignelse i kyrkan: Min patriarkaliska välsignelse.

Jag avtalade om en tid att träffa min biskop.

Jag skämdes när jag gick in på biskopens kontor kvällen då jag skulle intervjuas. Jag var rädd att han bara skulle ta en titt på mig och säga att jag var ett hopplöst fall och att jag hade grävt ett hål åt mig som var för djupt för att ta sig ur. Jag var rädd att han aldrig skulle se på mig på samma sätt igen. Men när jag berättade allting för honom gav han mig en kärleksfullt leende och lyssnade uppmärksam. Han brydde sig verkligen om mig. Efter att ha pratat med biskopen och gått igenom en del sade han slutligen att jag var ren.

Åren då jag var beroende av pornografi var de svåraste i mitt liv, men det kändes så bra att lämna biskopens kontor och känna mig ren. Det var som om en börda som jag hade burit på i flera år lyftes från mina axlar. Jag var glad att jag kunde få min patriarkaliska välsignelse och värdigt ta del av sakramentet och känna Anden igen. Jag kände mig som en ny människa.

Andra sade till och med att jag var annorlunda och hade en ny utstrålning. Jag var gladare hela tiden och hade en bättre inställning till allting.

Jag vet att vi med Herrens hjälp kan förändra oss och övervinna beroenden. Och vi behöver inte oro oss för att prata med biskopen, för han hjälper oss medan vi omvänder oss så att vi kan känna oss rena igen genom Jesu Kristi försoning. ■

VAD ÄR OMVÄNDELSE?

”Genom försoningen kan du få förlåtelse och bli renad från dina synder när du omvänder dig.

Omvändelse är mer än att bara erkänna det man gjort fel. ... Den innebär att vi vänder oss bort från synd och ber Gud om förlåtelse. ...

Om du har syndat är det så att ju tidigare du omvänder dig, desto tidigare börjar du gå vägen tillbaka och finna den frid och glädje som förlåtelsen ger. ...

Be dina föräldrar om hjälp och råd i din strävan att omvända dig. Allvarliga synder, till exempel sexuella överträdelser eller bruk av pornografi, behöver du bekänna för din biskop. Var fullständigt ärlig mot honom. Han hjälper dig att omvända dig.”

Vägledning för de unga (häfte, 2011), s. 28, 29.

MER ÄN en sidekick

Tror du att du bara ska hänga med på hemundervisningen? Tänk om.

"Jag vet hur man är en vän likaväl som en hemlärare. Jag tycker om att se vad jag kan göra för att hjälpa andra."

Du har sett det i romaner eller filmer dussintals gånger. Ett stort, skrämmande problem hänger som ett mörkt moln i horisonten. En katastrof är oundviklig. Då kommer hjälten och vinner mot alla odds och räddar situationen.

De här hjältarna åtföljs ofta av en kompanjon. Den personen har några få grundläggande färdigheter, men finns egentligen bara där för att slänga till hjälten ett vapen när skurkarna slår till.

Som juniorkamrat till en annan hemlärare kan det vara frestande att tänka på sig själv som något av en sidekick i kamratskapet. Din kamrat har trots allt hållit på längre och har mer erfarenhet än du. Så det borde vara hans sak att rädda situationen, eller hur?

Inte riktigt.

När det gäller hemundervisning finns det inte något sådant som en

superhjälte (din äldre hemlärarkamrat) och hans sidekick (du) — bara två superhjältar som verkligen kan förändra världen tillsammans.

Oavsett vem du är och vilken bakgrund du än kan ha, har du vad som krävs för att betyda en hel del för dem som ni besöker.

Ingen större kallelse

President Ezra Taft Benson (1899–1994) sade: "Det finns inte någon större kallelse i kyrkan än hemlärarens."¹

Hemlärare gör så mycket mer än att ge ett andligt budskap. De hjälper varje familj inse att de har vänner de kan be om hjälp.

President Thomas S. Monson har sagt: "En vän gör mer än ett pliktskyldigt besök varje månad. ... En vän är intresserad. En vän hyser kärlek. En vän lyssnar. Och en vän anstränger sig för att hjälpa."²

Starka vänskapsband kan förstås knytas i alla åldrar.

DELTA I SAMTALEN

I december handlar era söndagslektioner om att bygga upp Guds rike. Hemundervisning är ett sätt att göra det, men alla kan bygga upp Guds rike genom att tjäna andra varje dag. När du ber för andra kan Anden mana dig att göra något. Tänk på följande råd från syster Linda K. Burton, Hjälpföreningens generalpresident: "Observera och tjäna."⁴ Hur har du hittat sätt att observera och tjäna i ditt uppbyggande av Guds rike? Var redo att berätta om dina upplevelser i din församling, för din familj eller för andra ungdomar.

Tjäna som en vän

Sean C., en 16-åring från södra Utah i USA, vet hur man är både en vän och en hemlärare. Sean har många intressen, bland annat rodeo, brottning, arbeta med boskap och reparera bilar. Han tycker också om att bli vän med dem han är hemlärare hos.

"Jag tycker om att prata men andra och se vad jag kan göra för att hjälpa dem" säger Sean.

Hans hemlärarkamrat är församlingens biskop. I ett hem de besöker är hustrun medlem i kyrkan men inte maken. Sean fick bra kontakt med maken Floyd under deras första besök. När Floyd började prata om sin jeep lyste Sean upp. "Vi bara klickade", säger Sean.

Under året som Sean och biskopen har besökt Floyd och hans hustru har Sean stärkt vänskapsbanden — bland annat genom att hjälpa Floyd arbeta på motorer då och då.

Ett av Seans favoritskriftställen handlar om tjänande: "När ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst" (Mosiah 2:17).

Sean säger: "Alla behöver hålla utkik efter sätt att tjäna."

Dina andliga gåvor

Vi har alla andliga gåvor och talanger. Vi har också unika intressen och hobbyer. Var och en av oss har något särskilt att erbjuda som ingen annan kan göra precis på samma sätt.

"Varje människa är unik och har ett

särskilt bidrag att ge", säger president Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet. "Ingen är avsedd att misslyckas."³ Hemundervisning kan vara en möjlighet att använda dina gåvor för att vara till nytta för andra.

När det till exempel är din tur att ge ett andligt budskap kan du be i förväg om vad du kan säga som är till störst hjälp för dem du besöker.

Ofta får du en andlig upplevelse angående ett givet ämne som du kan ta upp med familjen. Låt ditt ljus lysa! Berätta vad du vet.

Du kan också hitta kreativa och meningsfulla sätt att tjäna familjerna du besöker. Tänk dig till exempel att någon i de familjer du besöker vill lära sig spela gitarr. Nu råkar det vara så att du har spelat gitarr i flera år. I en sådan situation kan några speltips då och då vara till lika stor hjälp som att skotta bort snö från uppfarten eller skära ner träd.

När det gäller hemundervisning kan din seniorkamrat visst vara en andlig jätte. Men missta dig inte. Du är ett Guds barn och har lika stort ansvar som hemlärare.

Du kommer alltid att ha något otroligt att bidra med. ■

SLUTNOTER

1. Ezra Taft Benson, "Till kyrkans hemlärare", *Nordstjärnan*, juli 1987, s. 46.
2. Thomas S. Monson, "Hemundervisning — ett gudomligt tjänande", *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 48.
3. (Henry B. Eyring, "Hjälp dem sikta högt", *Liahona*, nov. 2012, s. 60.)
4. Linda K. Burton, "Observera och tjäna", *Liahona*, nov. 2012, s. 78.

STÅ PÅ HELIGA PLATSER

I år inbjuder kyrkans tidningar ungdomar från hela världen att skicka in bilder som visar hur de står på heliga platser. Titta på några av bilderna som skickats in och se vad ungdomarna gjorde för att följa veckoträffarnas tema 2013.

1 Varje gång jag gör något sunt, särskilt tillsammans med min familj, står jag på heliga platser.

LaRae R., 16 år, British Columbia, Kanada

2 Jag står på heliga platser när jag värdesätter sådant som har evigt värde mer än sådant som är världsligt.

Kirck M., 18 år, Negros Occidental, Filippinerna

3 Att stå på heliga platser betyder att tjäna för mig. Mitt favoritsätt att tjäna är i templet. Jag kan känna en så stark ande när jag utför Herrens arbete i Herrens hus.

Kiana B., 15 år, Utah, USA

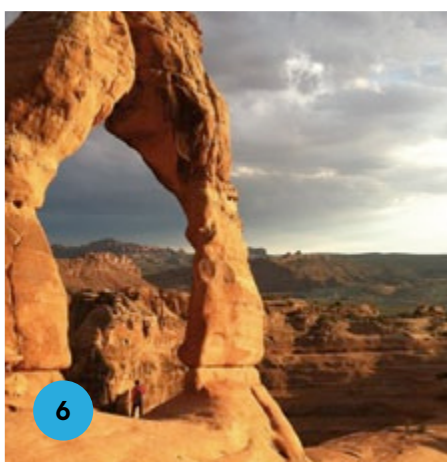
4 Jag står bredvid dopbassängen där jag döptes. Jag anser att bassängen är en helig plats eftersom det är där vi ingår förbund med Gud och förnyas.

Joe-Smith E., 17 år, Akwa Ibom, Nigeria

5 När jag åker upp till bergen och avskärmar mig från världen inser jag att de kan vara heliga och vackra platser.

Emma P., 17 år, Oregon, USA

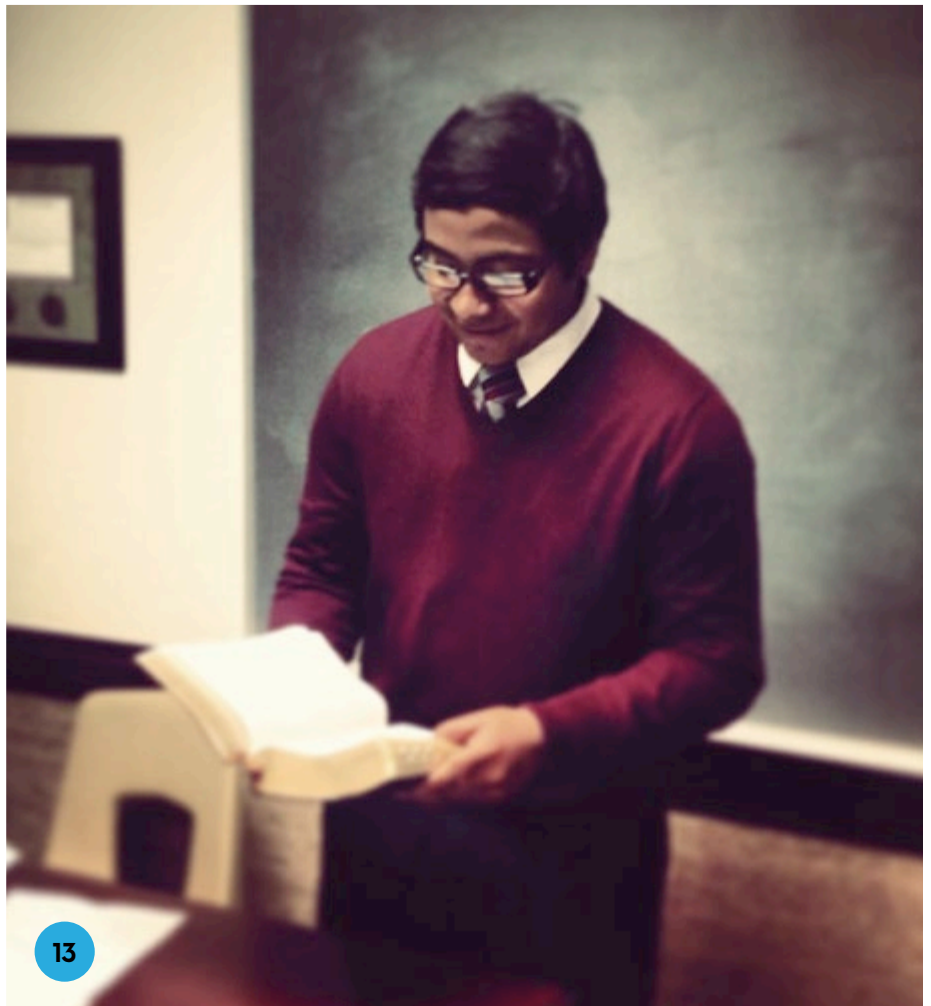
6 Jag älskar att vara utomhus, och när jag är på en plats som den här (Delicate Arch i Moab, Utah) känner jag mig närmare min himmelske Fader. När jag ser allt det underbara som vår himmelske Fader har skapat är oss kan jag känna Anden.

John T., 18 år, Utah, USA

7 Mitt hem är en helig plats därför att jag känner mig mycket glad och fridfull där. Och när jag läser Mormons bok känner jag en stilla frid genom den Helige Anden.

Melisa D., 13 år, Kosovo

ANDRA HELIGA PLATSER

Här ser vi hur andra ungdomar avslutade meningen

"Jag står på heliga platser när ..."

- "jag berättar om evangeliet för mina vänner." *John B., 17 år, Ceará, Brasilien*
- "jag är med missionärerna, för när jag arbetar med dem får jag mer erfarenhet av att berätta om evangeliet, och snart ska jag bli heltidsmissionär." *Joseph H., 18 år, Jakarta, Indonesien*
- "jag är på basketplanen och hjälper mina lagkamrater och visar god sportsmannaanda, även för det andra laget." *Emily C., 12 år, Utah, USA*
- "vi gör uppträdanden i high school-kören och visar våra talanger." *Tanner M., 17 år; Kaylynn S., 15 år; Lexie J., 17 år; Spencer M., 17 år; Idaho, USA*
- "jag är med på Unga kvinnors läger. Jag har möjlighet att träffa andra unga kvinnor som delar samma normer och värderingar och att träffa ledare som undervisar oss om principer så att vi kan lära oss göra det som är rätt." *Norma V., 17 år, Guayas, Ecuador*
- "jag är med på seminariet. Det hjälper mig att känna Anden hela dagen!" *Savannah F., 17 år, Arizona, USA*
- "jag talar om för mina lagkamrater vad jag står för på skolans hejklacksövningar." *Makenna F., 15 år, Kalifornien, USA*
- "jag delar ut sakramentet och tänker på Jesu Kristi försoning." *Axel S., 14 år, Jakarta, Indonesien*
- "jag håller mig själv ren och väljer det rätta, för jag vet att om jag gör det så kan jag en dag gifta mig i templet." *Whitney H., 15 år, Utah, USA*
- "jag håller mina förbund med Gud." *Mark M., 17 år, Oregon, USA*

Tänk nu på vad **du** har lärt dig av årets tema för veckoträffarna. Vilka är några av dina heliga platser? Hur kan du fortsätta att stå på heliga platser? Du kan skriva ner dina tankar i din dagbok.

8 Det här är en bild från Början till något nytt. För mig är kyrkan en helig plats där jag lär mig Unga kvinnors värderingar och evangeliets principer. I kyrkan stärker jag också vänskapen jag har med unga kvinnor som delar samma tro. *Luize S., 12 år, Rio Grande do Sul, Brasilien*

9 Jag står på en helig plats när jag hjälper andra ha roligt tillsammans med goda vänner. *James R., 17 år, North Carolina, USA*

10 Jag står på en helig plats när jag är tillsammans med vänner som lever efter evangeliet. De hjälper mig hålla kontakten med vår himmelske Fader och vara i harmoni med den Helige Anden. *Jonathan N., 17 år, Buenos Aires, Argentina*

11 Jag står på en helig plats när jag spelar piano under sakramentsmötet. Psalmernas melodi och text stärker min tro och mitt vittnesbörd. *Chelsea A., 13 år, Banten, Indonesien*

12 Jag står på en helig plats när jag leder sången under sakramentsmötet därför att jag blir rörd av församlingens vackra sång. *Geovani W., 15 år, Banten, Indonesien*

13 Jag står på heliga platser när jag undervisar mitt kворum på söndagarna. Jag älskar att prata om evangeliet. *Ramón M., 16 år, Kalifornien, USA*

En favoritjulsång

C. G. Lindstrom

Jag minns att det var en typisk julfest i församlingen: Borden var täckta av röda och gröna pappersdukar, middagen serverades på papperstallrikar, barnen sprang omkring och församlingsmedlemmarna pratade glatt med varandra. På något sätt hade någon lyckats tysta ner alla för att välsigna maten, och sedan åt alla. Programmet skulle just börja.

Det var inte min församling. Jag hade följt med en vän på hennes församlingsfest så jag kände inte så många. Vi ville åka därifrån tidigt, men hennes mamma övertalade oss att stanna och lyssna på programmet.

Första numret på programmet var med primärbarnen som kom ut på scenen med guldfärgat glitter om huvudet. De sjöng en sång och tumlade in i varandra och fnittrade på vägen ner från scenen och lämnade ett spår av glitter bakom sig.

Två pianister spelade sedan glada sånger. Den första pianisten spelade "Församlens I trogne" (*Psalmer*, nr 140) utan att missa en ton. Den andra, en liten pojke, satte sig ner vid pianot och tittade sig ängsligt över axeln på sin mamma som tyst började

räkna takten. Pojken suckade, vände sig mot instrumentet och spelade "Up on the Housetop" [Uppe på taket] så gott han kunde.

Nästa punkt på programmet var en av mina favoritsånger — "C-h-r-i-s-t-m-a-s" [J-u-l-e-t-i-d-e-n].

Jag tittade upp och såg en syster med nedsjunkna axlar som höll ena armen tätt intill kroppen och gick med ojämna konstiga steg fram till pianot. Ena höften satt högre upp än den andra och hon log ett snett leende innan hon började. Jag erkänner att jag dumt nog undrade om sången skulle låta något vidare.

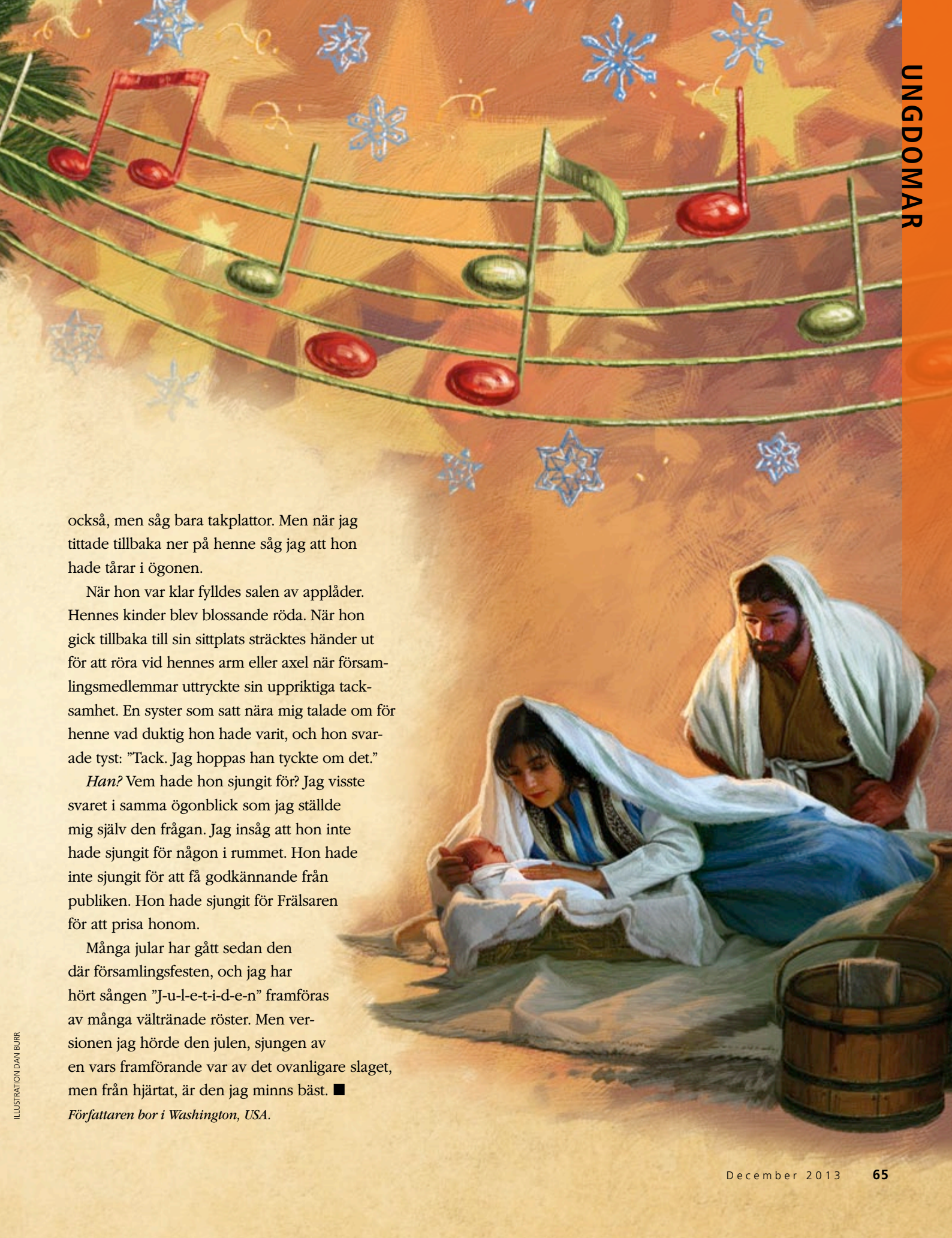
"När jag var liten betydde juletiden en sak", sjöng hon. Sången handlar om hur ett barn lär sig att stava till *juletiden* och upptäcker vad högtiden egentligen handlar om.

Hennes mungipa hängde på ena sidan och hon hade svårt att forma orden.

Jag tittade mig försiktigt om i rummet och studerade församlingsmedlemmarnas miner. Ingen verkade vara generad. Faktum är att de satt och log och lyssnade förnöjsamt.

Hon fortsatte sjunga och vände ansiktet uppåt och fixerade blicken på en punkt i taket. Efter några ögonblick tittade jag upp

Jag uppskattade inte hennes sång förrän jag insåg vem hon egentligen sjöng för.

också, men såg bara takplattor. Men när jag tittade tillbaka ner på henne såg jag att hon hade tårar i ögonen.

När hon var klar fylldes salen av applåder. Hennes kinder blev blossande röda. När hon gick tillbaka till sin sittplats sträcktes händer ut för att röra vid hennes arm eller axel när församlingsmedlemmar uttryckte sin uppriktiga tacksamhet. En syster som satt nära mig talade om för henne vad duktig hon hade varit, och hon svarade tyst: "Tack. Jag hoppas han tyckte om det."

Han? Vem hade hon sjungit för? Jag visste svaret i samma ögonblick som jag ställde mig själv den frågan. Jag insåg att hon inte hade sjungit för någon i rummet. Hon hade inte sjungit för att få godkännande från publiken. Hon hade sjungit för Frälsaren för att prisa honom.

Många jular har gått sedan den där församlingsfesten, och jag har hört sången "J-u-l-e-t-i-d-e-n" framföras av många vältränade röster. Men versionen jag hörde den julen, sjungen av en vars framförande var av det ovanligare slaget, men från hjärtat, är den jag minns bäst. ■

Författaren bor i Washington, USA.

ILLUSTRATION DAN BURR

Min bror missionären

Kevin V., 11 år, Mexiko

"Jag hoppas kunna dela med mig till den som söker sannings ljus" ("Jag hoppas bli kallad på mission", Barnens sångbok, s. 91).

Vår familj — mina föräldrar min bror och jag — förberedde oss länge för att min bror skulle kunna gå ut som missionär. När vi pratade om att han skulle bli missionär så brukade jag skoja med honom och säga att jag inte skulle sakna honom och att jag skulle bli skönt att få vara ensam.

Dagen kom slutligen när han skulle skicka in sina missionärs-papper. Han hade försökt göra bra ifrån sig i skolan och vi hade alla

arbetat hårt för att spara pengar till hans mission.

En dag ringde stavs-presidenten och sade att hans kallelse hade kommit. Min bror bestämde sig för att öppna brevet efter middagen hemma. Han kallades att verka i Mexikokommissionen Mexico City Öst.

En kort tid senare släppt vi av honom på flygplatsen och sade hej då. På vägen hem kunde mamma inte hejda tårarna men jag grät inte. Men bara två timmar senare när jag var i rummet jag brukade dela med min bror, insåg jag plötsligt att jag inte skulle se honom igen på länge. Då var det jag som inte kunde hejda tårarna och jag tillät mig själv att

bara gråta och gråta. Mina föräldrar kramade och tröstade mig, och jag kände mig jätteglad och jätteledsen samtidigt.

Sedan dess har jag bett till min himmelske Fader och bett honom ta hand om min bror medan han tjänar.

Min bror lärde mig att jag också måste förbereda mig för en mission. Jag måste vara värdig att ta emot prästadömet, gå på seminariet och uppnå målen i *Min plikt mot Gud*. Han lärde mig att arbeta och spara pengar, läsa skrifterna och lyda mina ledare.

Jag vill verka som missionär också så att andra kan få evangeliets väl-signelser och veta att det är sant. ■

SÄRSKILT VITTNÉ

Varför är det så viktigt att vi umgås med vår familj?

President Boyd K. Packer
president för de tolv apostlarnas kворum

Medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum är särskilda vittnen om Jesus Kristus.

Familjetiden är helig.
Lycksalighetsplanen är en plan för familjer.
Familjen är den grundläggande organisationen i tiden och i evigheten.
Vi uppmanar våra medlemmar att visa hängivenhet till sin familj.
Jag ber att kyrkans familjer ska välsignas, föräldrar och barn.

Boyd K. Packer, "Och ett litet barn skall leda dem", Liahona, maj 2012, s. 9.

Jag vet att Jesus Kristus kommer tillbaka

Kan du föreställa dig att Jesus håller dig i sina armar och ger dig en välsignelse? Det var det han gjorde för de nephitiska barnen i Mormons bok efter att han hade uppstått.

”Och det hände sig att han bjöd dem att föra fram sina små barn.

Och de hämtade sina små barn och satte dem på marken runt

omkring honom, och Jesus stod mitt ibland dem ...

och han tog deras små barn ett efter ett och välsignade dem och bad till Fadern för dem” (3 Nephi 17:11–12, 21).

Vi vet att Jesus kommer tillbaka igen och bor på jorden tillsammans med oss. Han blir vår Kung och Regent. Det blir en tid av frid och

glädje för dem som är redo att träffa honom.

Jesus älskar dig precis som han älskade de nephitiska barnen. Du kan förbereda dig för att träffa honom när han kommer tillbaka genom att vara vänlig mot andra, genom att vara lydlig, genom att be dina böner och genom att välja det rätta. Då är du redo när han kommer tillbaka! ■

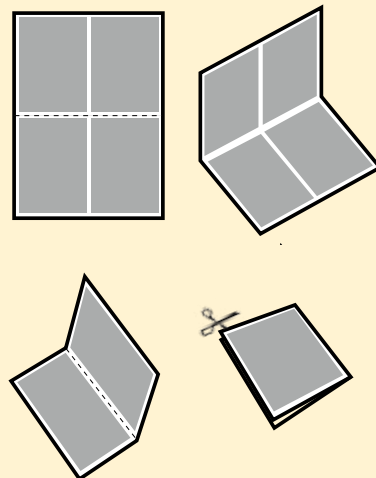
FÖRSLAG TILL FAMILJESAMTAL

Prata med din familj om hur det kommer att vara på jorden när Jesus är här bland oss. Du kan läsa 2 Nephi 21:6–9. Sedan kan ni prata om hur alla kommer att behandla varandra, hur djuren kommer att bete sig och hur trygg världen kommer att vara. Låt familjemedlemmarna turas om att berätta vad han eller hon ser fram emot när Jesus kommer tillbaka.

SÅNG OCH SKRIFTSTÄLLE

- ”När Jesus kommer hit”
(*Barnens sångbok*, s. 46–47)
- Matteus 16:27

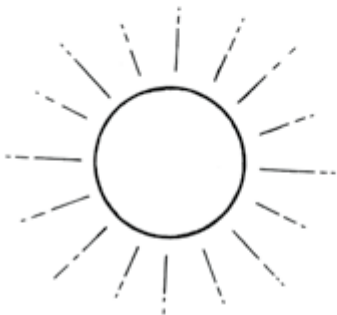
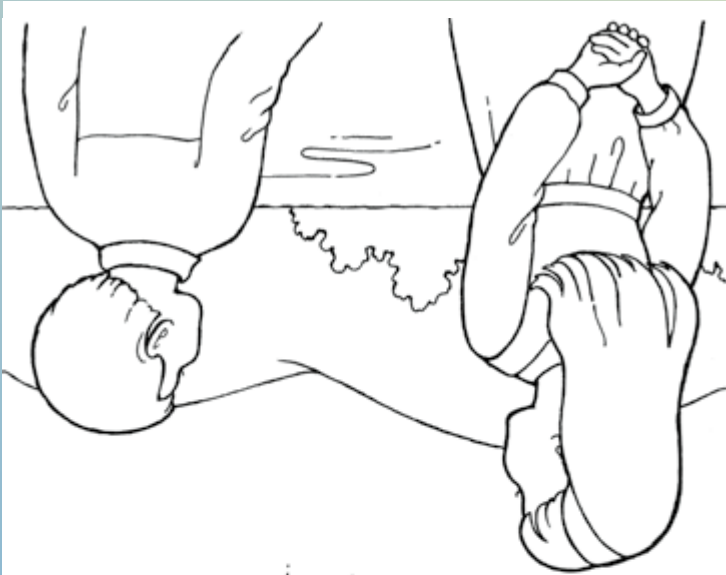
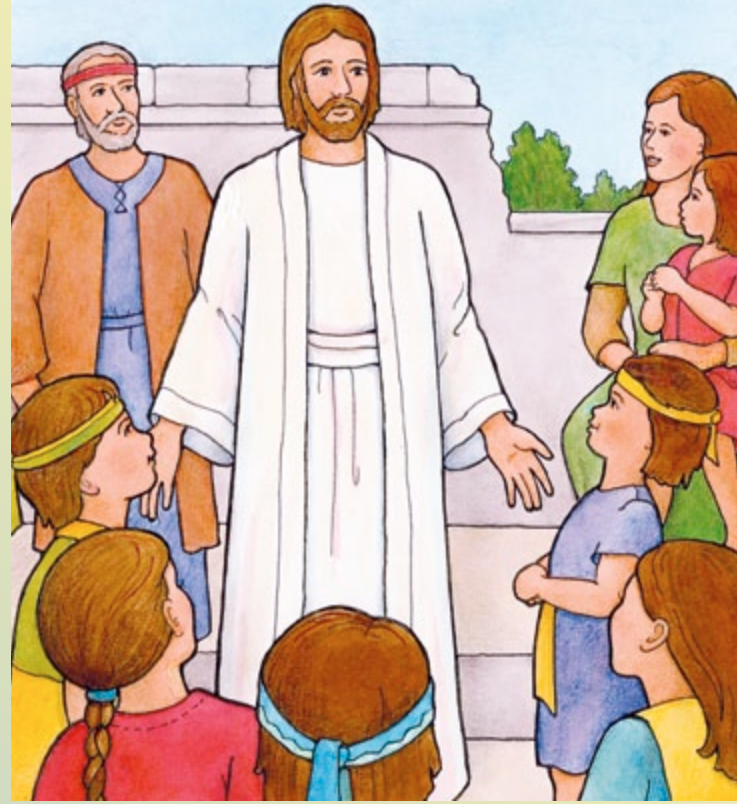

ty han har sagt i gången tid:
"Kom alla hem till mig."

NÄR JESUS KOMMER HIT

Mirla Greenwood Thayne

Är dagsljus hela
natten kvar,

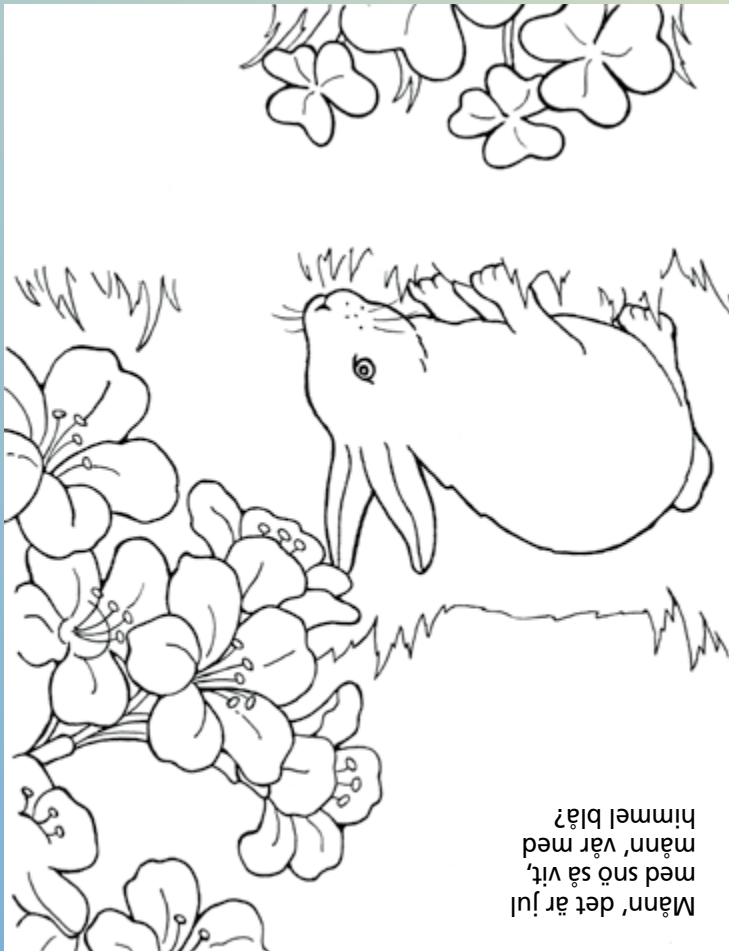

Skall då en stjärna stråla klar,
långt mer än andra gör?

Jag undrar, när han kommer hit,
skall änglar sjunga då?

Han säkert kallar sina små
tillsammans runt om sig,

Männ' det är jul
med snö så vitt,
männ' vår med
himmel blå?

och sjunger
fåglares kör?

VÅR SIDA

Jag tycker om att läsa i barnens sidor om profeternas och Jesu Kristi liv. Det stärker mitt vittnesbörd när jag läser andras vittnesbörd. *Liahona* hjälper mig att välja det rätta och hålla kyrkans normer. Den hjälper mig också att känna mig närmare min himmelske Fader.

Camilla K., 11 år, Västmalaysia

Ailin C., 8 år, Guatemala

En dag besökte vår Primär templet i São Paulo i Brasilien. Trädgården var vackrare än någon jag någonsin sett tidigare. Vi fick lära oss att genom förbunden vi ingår i templet kan vi leva tillsammans med vår familj för evigt. Tempelpresidenten talade till oss i väntrummet där vi såg vackra målningar. Jag hade en mycket varm och glad känsla inom mig, och mamma sade att det var den Helige Anden som vittnade för mig att det jag lärde mig var sant. Jag fick ett vittnesbörd om att templet är Herrens hus.

Renato B., 8 år, Brasilien

Renato och hans familj vid hans dop.

Mauricio H., 7 år, från Mexiko har en önskan att vara lydig så att han en dag kan besöka templet. Han försöker vara ett gott exempel för sin lillebror Daniel.

Daniel, 3 år, från Hongkong är den yngsta i sin familj. Han har ett stort hjärta och ett stort leende, och han tycker om att tjäna andra.

Han erbjuder sig alltid att be, både i kyrkan och hemma, och han tycker om att stå tillsammans med sin pappa och hälsa församlingsmedlemmarna välkomna före sakramentsmötet. Han tycker också om att plocka upp psalmböcker och städa upp i kapellet efter kyrkan. En dag var han ett gott exempel för sin mamma när han inbjöd en liten pojke han träffade på vägen till kyrkan att följa med honom till kyrkan.

Barnen i Cayenne gren i Franska Guyana tyckte om att delta i Primärs medverkan på sakramentsmötet. De var glada att säga sina repliker och de sjöng mycket bra. De älskar Primär. En av deras favoritsånger är "Jag är Guds lilla barn" (Psalmer, nr 194).

Tima B., 6 år, Ukraina

"Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar"
(Matt. 16:27).

Katie rotade igenom förvaringslådan och gick noga igenom det skrynkliga pappret. Men hon kunde inte hitta det hon letade efter.

Hon lade tillbaka allt i lådan och gick och letade efter mamma.

Katie hade tittat bakom pianot, under soffan, och i Thomas spjäl-säng. Den hade försvunnit. Hon måste tala om det för mamma.

"Mamma, Jesusbarnet är borta."

Katie ledde mamma till krubban i vardagsrummet. Josef och Maria och herdarna var där. De vise männen,

och till och med en kamel och en åsna, var där. Alla figurerna stod samlade runt den tomma krubban.

"Ja, det ser ju ut så, eller hur?" sade mamma.

"Ja, jag kan inte hitta honom någonstans. Jag letade och letade." Julkrubban skulle ju vara förstörd utan Jesusbarnet.

Mamma gick bort till bokhyllan. "Han är inte borta", sade hon medan hon sträckte på sig och tog ner något från översta hyllan.

Katie suckade av lättnad. "Där är han ju!" sade hon. "Jag går och lägger honom i krubban."

Hon sträckte sig efter figuren men mamma lade tillbaka den på hyllan.

"I år ska vi lägga Jesusbarnet i krubban på juldagsmorgonen", sade mamma. "Det är en tradition jag lärde mig i Frankrike."

"Varför?" Alla ser så ledsna ut."

"Jag vet inte om de är ledsna, sade mamma. "Jag tycker snarare det ser ut som om de väntar."

Katie tittade närmare på figurerna. Hon kunde se den tomma platsen i krubban där Jesusbarnet skulle vara. Några figurer sträckte ut händerna mot den platsen.

"Jag antar det", sade Katie.

Väntar på Jesus

”Kommer du ihåg innan Thomas föddes hur mycket du såg fram emot att han skulle komma?” frågade mamma.

Katie log mot sin lillebror som lekte på en filt. ”Ja, det kändes som en evighet.”

”Visste du att det fanns profeter som väntade i tusentals år på att Jesus skulle komma och hjälpa oss återvända för att bo hos vår himmelske Fader?”

Katie kom ihåg att hon hade sett en bild i Primär av en profet som skrev om Frälsarens födelse. ”Jag antar det”, sade Katie.

”Profeter som Jesaja tänkte på och skrev om vad Frälsaren skulle göra när han kom”, sade mamma. ”De väntade hela livet på att han skulle födas. Det är en av anledningarna till att vi sätter upp julkrubban på det här sättet, för att påminna oss om att många väntade länge på att Frälsaren skulle komma.”

”Jag skulle bli trött på att vänta hela livet”, sade Katie, och tittade på herdarna som väntade på Jesus.

”Men det finns också en annan anledning till att vi gör det”, sade mamma.

”Vad då?”

”Kommer du ihåg på hemaftonen när vi pratade om Kristi andra ankomst?”

Katie tänkte efter. ”Är inte det när Jesus kommer tillbaka?”

”Just det”, sade mamma.

”När kommer det att hända?”

”Det vet vi inte. Men vi väntar på att Jesus ska komma, precis som herdarna vid julkrubban och precis som de forntida profeterna. Det är andra anledningen till att vi väntar till jul med att lägga Jesusbarnet i krubban — för att påminna oss om att vi också väntar på Jesus.”

”Kommer han till en krubba igen?” frågade Katie.

”Nej, han blir inte ett litet barn igen. Nästa gång Jesus kommer är han uppstånden. Men den tomma krubban påminner oss om att på samma sätt som du väntar på juldagsmorgonen, och på samma sätt som människorna väntade på att Jesus skulle komma till jorden, så väntar vi nu på att han ska komma tillbaka. Vi har inte tappat bort Jesusbarnet. Det här är en del av hur vår familj kommer ihåg honom.”

”Vi behöver bara vänta”, sade Katie med ett leende.

”Just det”, sade mamma.

”Kan vi baka kakor medan vi väntar?” ■

”Vi förkunnar att han återigen ska komma till jorden, denna gång i makt, majestät och härlighet, för att regera som konungarnas Konung och herrarnas Herre.”

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum, ”Stå tillsammans i Kristi sak”, *Liahona*, aug. 2012, s. 28.

Följ med oss och upptäck en viktig plats i kyrkans historia!

Elise och Kyle H., 9 och 6, går längs de snötäckta gatorna i en uppbyggd pionjärby i Salt Lake City i Utah. Det ser ut som om de har förflyttat sig bakåt i tiden till mitten av 1800-talet. Det var då pionjären slog sig ner i Saltsjödalen. Följ med Elise och Kyle när de utforskar This Is the Place Heritage Park för att ta reda på hur det var att vara ett pionjärbarn. ■

Detta är platsen!

Annie Beer

Byns frisör skickade överblivet hår efter klippningar och rakningar till leksaksmakare som använde det som hår till dockor.

En familj på tolv personer bodde i en liten pionjärstuga. Barnen var tvungna att gå ut och klättra upp för en stege för att komma till sovloftet.

När pionjärbarnen hade gjort sina hushållssysslor lekte de med sina leksaker. Kyles favorit var en björn som man drar upp med två snören. Det hjälpte pionjärbarnen lära sig hur man mjölkade kor!

De första pionjärerna avslutade sin resa västerut 1847. När Brigham Young såg Saltsjödalen för första gången sade han: "Detta är den rätta platsen." Det här monumentet som utformades av Brigham Youngs barnbarn, hedrar de här modiga pionjärerna.

Mums! Pionjärbarnen tyckte också om godis!

Pionjärbarnen gick ofta i skolan i en byggnad med bara ett rum. Barn i alla åldrar var i samma rum, även om de lärde sig olika saker.

Jesus har fötts

Charlotte Mae Sheppard

Maria och Josef reste till Betlehem. Det var långt dit. Maria skulle snart föda en son.

Och alla härbärgen var fulla. Maria och Josef fick bo i ett stall där det fanns djur som sov. Jesus föddes medan de var där.

I närheten var herdar ute på fälten och vaktade sina får. En ängel kom och sade åt dem att bege sig till Betlehem för att se det nya barnet.

Herdarna hittade stallet där Maria och Josef var. Där i en krubba låg Jesusbarnet, inlindat. Han skulle bli hela världens Frälsare.

På julen får vi ibland julklappar av våra familjemedlemmar och vänner. Men den största gåvan av alla är den som vår himmelske Fader gav oss. Han sände sin Son Jesus Kristus att födas på jorden. ■

VÄGEN HEM

Heather Whittle Wrigley

Min busstur hem från arbetet började som alla andra. Inom fem minuter hade jag lutat huvudet mot fönstret och snart hade bussens inbromsningar och starter gungat mig till sömns. Jag höll fortfarande på att anpassa mig till alla nya ansvarsuppgifter som mitt nya äktenskap innebar, samtidigt som jag arbetade och studerade heltid. Ibland sov jag hela bussturen till arbetet och tillbaka.

Medan jag växelvis slumrade till och vaknade hörde jag röster ropa riktningar. Snart insåg jag att den nya bussföraren behövde vägledas vid varje sväng, nerför varje gata och till varje busshållplats längs den 8 mil långa rutten.

När jag insåg att det förmodligen skulle ta ännu längre än en och en halv timme att komma hem blev jag genast irriterad. Ovänliga tankar om förarens kompetens trängdes i huvudet. Rösterna som ropade riktningar störde mina försök att sova.

Men det dröjde inte länge förrän ropen tystnade. Jag tittade upp och såg en kvinna tyst ge anvisningar till bussföraren från sitt säte två rader framför mig. Jag såg hur hon milt och

*När vi inte
vet vart vi ska
vända oss, visar
Jesus Kristus
vägen.*

vänligt gav mannen anvisningar och sedan, innan hon gick av vid sin hållplats, sade hur han skulle göra vid de kommande hållplatserna längs vägen. Långt efter att jag hade kommit hem stördes jag av min reaktion att kritisera jämfört med kvinnans kärleksfulla anvisningar.

Jag insåg att jag var som bussföraren — jag känner inte till min väg genom livet bättre än bussföraren kände till den nya rutten. Vi befann oss båda på en okänd väg. Han var säkert tacksam för att någon som kände till vägen var villig att ge tålmodiga anvisningar inför det som låg framför honom.

Kristus gör samma sak för oss. När vi inte vet vart vi ska vända oss, visar Jesu Kristi exempel vägen. När vi har frågor svarar han oss kärleksfullt. Hur många gånger försökte han, efter att ha färdats länge, uppfylla andras behov?

Sedan den dagen har vi haft en del nya bussförare. Ibland har de behövt lite vägledning, och tack vare exemplet som en kärleksfull kvinna och vår Frälsare har varit för mig, har jag varit villig att ge den. ■

Författaren bor i Utah i USA.

ILLUSTRATION ROBERT T. BARRETT

Joseph Fielding Smith

Joseph Fielding Smith lärde sig att arbeta hårt som ung man. Hans mamma tog hand om kvinnor som födde barn, och Joseph körde hennes **vagn** när hon besökte patienter. När Joseph växte upp fick han en kärlek till skrifterna. Han skrev många **böcker** om kyrkans lära. Som president för kyrkan skrev han invigningsbönen till **templet i Provo i Utah**.

Änglar förkunnade Frälsarens födelse för herdarna som vaktade sina nyfödda lamm på fälten nära Bethlehem. "Den lille pojken som anlände under lammningstiden är känd som 'Guds lamm'", skriver äldste Bruce D. Porter i de sjuttios kворum. "Det är en titel som har en djup betydelse, för han anlände med lammen och skulle en dag '[föras] bort till att slaktas'. ... Han som var den störste gjorde sig själv till den minste – den himmelske herde som blev Lammet." Se "Kom, låt oss ära honom", på sidan 16.

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

LOKALA SIDOR

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

”Vi har slutit förbund om att både lyfta de nödställda och att vara vittnen om Frälsaren så länge vi lever.”

Äldste George R. Donaldson, England

Områdessjuttio

President Henry B. Eyring sade: ”Vi har slutit förbund om att både lyfta de nödställda och att vara vittnen om Frälsaren så länge vi lever.”¹

När vi håller de heliga förbund som vi ingått, kommer vi närmare Gud. Vår vilja rättas då efter hans. Våra böner blir oss givna genom den Helige Andens kraft. Vi får veta vem, när och hur vi ska kunna inbjuda våra nära och kära att komma tillbaka.

”Och den som tar emot er, hos honom skall även jag vara.”²

Det är naturligt att våra tankar under julfirandet går till dem som har förrirat sig bort på förbjudna stigar eller dem som har dragit sig undan värmen från familjen och Gud. Vi undrar vad mer vi kan göra för att föra dem tillbaka. Det är min erfarenhet och mitt vittnesbörd att när vi förlitar oss på Jesu helande kraft och omslutande kärlek, kommer vi att föra dem hem.

Ni minns Herrens löfte till Joseph Smith och Sidney Rigdon när de var borta från sina familjer: ”Mina vänner Sidney och Joseph: Era familjer befinner

sig väl. De är i mina händer, och jag skall göra med dem som det synes mig gott, ty i mig är all makt.”³

Alma och de heliga på hans tid bad för hans son och kung Mosiahs söner. En ängel talade till dem i deras upproriskhet: ”Se, Herren har hört sitt folks böner och likaså bönerna från sin tjänare Alma, som är din far. Ty han har bett med stor tro för dig att du skulle bringas till kunskapen om sanningen. I denna avsikt har jag kommit för att övertyga dig om Guds kraft och myndighet, så att hans tjänares böner kan besvaras enligt deras tro.”

President Eyring sade: ”Det finns en gravsten i närheten av mitt hem för en mor och mor-mor. Hon och hennes make beseglades i Guds tempel till varandra och till sina efterkommande för tid och all evighet. På gravstenen har ingraverats orden: Må det inte finnas några tomma stolar. Hon bad om den inskriptionen eftersom hon visste att det berodde på de val som varje familjemedlem gjorde

Äldste George R. Donaldson

om deras familj skulle vara tillsammans.”⁴

”Även om några av fåren kanske går vilse, har Herden ögonen på dem, och förr eller senare kommer de att känna den gudomliga försynens långa arm sträcka sig efter dem och föra dem tillbaka till fållan. De kommer att återvända antingen

i detta liv eller i nästa. De måste betala det de är skyldiga rättvisan, de kommer att få lida för sina synder, och kanske vandra på en törnbeströdd stig. Men om denna till sist leder dem, precis som den ångerfulla förlorade sonen, till en kärleksfull och förlåtande faders hjärta och hem, kommer den smärtsamma upplevelsen inte att ha varit förgäves.”⁵

”Må Gud alltid välsigna er i alla era rättfärdiga ansträngningar. Må han uppliva ert förstånd, öka er visdom, upplysa er genom erfarenhet och kristlig kärlek... Må han ge er tillträde till deras hjärtan som ni [älskar], och sedan få er att förstå att då ni inträder där står ni på helig plats... Må han berika era insikter med kraft och förmåga att undervisa om rättfärdighet. Må er tro och era vittnesbörd växa, och er förmåga att uppmuntra och bygga upp dem hos andra bli större för varje dag... Jag ber att den här julen ska bringa läkedom och uppriktigt evig återförening, allt detta i hans namn som dog så att vi kan få leva, Guds son, världens Återlösare, Jesus Kristus.”⁶ ■

SLUTNOTER

1. Generalkonferensen, april 2013
2. L&F 84:88
3. L&F 100:1
4. Generalkonferensen, oktober 2009
5. Nordstjärnan, juli 1929, s. 25.
6. J Reuben Clarke. Brigham Young University Summer school. Aspen Grove, Utah, 8 augusti 1938

Ändring i presidentskapet för området Europa

FOTO INTELLECTUAL RESERVE, INC.

Den 1 augusti 2013 blev äldste Timothy J. Dyches medlem i presidentskapet för området Europa som andre rådgivare till äldste José A. Teixeira, president för området Europa i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han ersätter äldste Kent F. Richards vid områdets huvudkontor i Frankfurt. Äldste Richards har verkat i den egenskapen i ett år och kommer att få andra uppdrag i Salt Lake City, Utah.

Äldste Timothy J. Dyches kallades att verka i de sjuttios andra kvorum under halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga den 6 april 2013. Äldste José A. Teixeira fortsätter som områdespresident, med äldste Patrick Kearon som förste rådgivare.

En sjuttio år ett ämbete man ordineras till inom melkisedekiska prästadömet, prästadömet

högre orden. Sjuttio har ett särskilt kall och ordination till att predika evangeliet och vara ”särskilda vittnen” om Kristus för världen.

Äldste Timothy J. Dyches har verkat som heltidsmissionär i Tysklandmissionen Syd, som president för Oregonmissionen Portland och i andra ämbeten i kyrkan. Äldste Dyches tog kandidatexamen vid Brigham Young-universitetet och tog examen i medicin vid Washington University Medical School. Han var öron-näsa-halskirurg vid en privat praktik och hade en chefsbefattning vid ett nationellt vårdföretag.

Han och hans hustru Jill Elizabeth Dudley har tre barn och bodde i Reno i Nevada innan de flyttade till Frankfurt. ■

Källa: Public Affairs, Frankfurt

Presidentskapet för området Europa: Äldste Patrick Kearon, förste rådgivare; äldste José A. Teixeira, president; äldste Timothy J. Dyches, andre rådgivare.

Mycket frivilligt arbete bakom indexeringen

Birgitta Wennerlund

Varje person är viktig. Det är kanske det som gör att miljontals människor forskar i sin släkts historia. De flesta av dessa använder tidigare tiders dokument för att låsa upp dörren till sitt förflutna. En mängd volontärer från hela världen hjälper nu till med att rädda dessa uppteckningar och göra dem tillgängliga för alla. FamilySearch's indexeringssystem på nätet gör att de på ett enkelt sätt kan hämta uppgifter från betydelsefulla uppteckningar och skapa kostnadsfria och sökbara index – allt utan att ens behöva lämna hemmet.

Stockholms Stadsarkiv innehåller nästan 80 000 hyllmeter arkivhandlingar, många av dem förvarade i flera våningar under jord. På en av dessa våningar arbetar Dan och Pearl Leach samt Bruce och Judith Kohler och deras dotter Jaylyn. De kommer alla från USA och har valt att under 18 månader arbeta som volontärer för FamilySearch. När de valde att ge av sin tid, sina krafter och medel visste de inte att de skulle komma till Sverige, men det är de mycket glada för idag.

Mycket av sommaren får de inte uppleva eftersom det inte finns några fönster i

Pearl Leach, Judith och Jaylyn Kohler har lämnat barn, barnbarn och vänner i USA för att hjälpa till med FamilySearch-projektet i Stockholms Stadsarkiv.

FOTO KARI SANDUM

arkivvåningarna, men de gläds över att få delta i ett meningsfullt arbete 8 timmar om dagen. "Helgerna har blivit de dagar då vi kan se oss omkring", säger Dan Leach med ett leende.

Det är tredje gången som Dan och Pearl Leach under en 18-månadersperiod utför arbete åt FamilySearch, och andra gången för familjen Kohler. De är alla medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga och ser sitt arbete som en viktig mission.

Digitala kameror skapar sökbara register

Med hjälp av hundratals kameror runtom i världen och ett speciellt program skapar FamilySearch sökbara register som gratis görs tillgängliga på deras hemsida:

www.familysearch.org. För tillfället görs arbete i Sverige i samarbete med Stockholms stadsarkiv och Riksarkivet. Gabriel Marawgeh, avdelningschef på Stockholms stadsarkiv, berättar att arkivet har valt ut handlingar som de själva önskar få digitaliserade. Efterhand som dessa blir klara får arkivet ett exemplar av bilderna att användas efter eget önskemål. "Vi tycker att vi har ett väldigt gott samarbete med FamilySearch", säger han. Idag finns det över 200 kameror i 45 länder där det pågår liknande arbete som i Stockholm.

Med hjälp av dagensamerateknik lägger FamilySearch ut projekten online. Efter en tid blir de också genom ett speciellt program klara för indexering, och beroende på antalet volontärer blir de så småningom sökbara

på hemsidan. "Det kommer att bli mycket lättare att släktforska i framtiden", säger Sven Luthman som arbetar för FamilySearch i Sverige. "Vår önskan är naturligtvis att så många som möjligt ska vilja hjälpa till med indexeringen! Det är ett roligt arbete och släktforskarföreningar och enskilda forskare runt om i landet kan bidra med mycket. Genom indexering skapas lättsökta databaser som blir utmärkta sekundärkällor, dessa leder oss sedan direkt in i arkiven och primärkällorna, det vill säga de originaldokument som nu digitaliseras."

Inte bara i Sverige

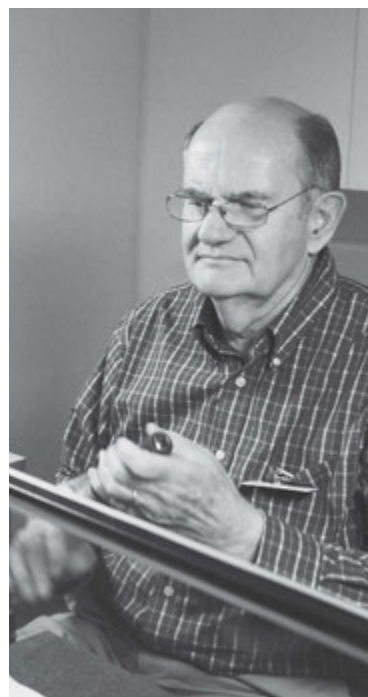
FamilySearch har dokumenterat kyrkoböcker och andra uppteckningar runt om i världen i mer än 100 år. Detta arbete började organiseras 1894, när Genealogical Society of Utah grundades, och då handlade det mest om avskrift av och inköp av böcker. 1938 började man mikrofilma och samlingen utökades hela tiden. I början av 1950-talet förstod man att det behövdes en plats där det gick att lagra dessa dyrbara filmer. 1960 påbörjades arbetet med Granite Mountain Vault. Detta bergsrum utgörs av ett 20 000 kvadratmeter stort område i sex våningar med många tunnlar, en del 200 meter långa. Här skyddas filmerna från nedbrytning, naturkatastrofer

och olyckor av alla slag som människor kan orsaka. Den som är intresserad av att veta mer om världens största arkiv, där 3,5 miljarder bilder finns bevarade på 2,5 miljoner mikrofilmsrullar, kan se arkivet inifrån på YouTube. Uppteckningarna som förvaras i Granite Mountain Vault representerar cirka 170 olika språk.

Mikrofilmningen i Sverige pågick mellan 1948 och 1963. Då hade alla kyrkböcker från 1600-talet fram till 1860 mikrofilmats, och dessa mikrofilmer har länge utgjort basen för svensk släktforskning.

FamilySearch har funnits som ett varumärke sedan mitten av 1980-talet och sponsras av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det finns cirka 4 600 släktforskningscenter runt om i världen, oftast förlagda i kyrkans möteshus, 33 av dessa center finns i Sverige. Adresserna till alla center finns tillgängliga på hemsidan familysearch.org/locations/centerlocator.

Under släktforskar dagarna 2013 kommer FamilySearch att finnas på plats i Köping med en monter där besökarna kan lära sig mer om den världsomfattande indexeringen och själva pröva på att söka efter förfäder på hemsidan. Många frivilliga kommer att finnas i montern – redo att svara på frågor och hjälpa till på alla tänkbara sätt. ■

Bruce Kohler i full färd med att fotografera handlingar som Stadsarkivet valt ut för eget bruk och som FamilySearch lägger ut digitalt på sin hemsida.

FOTO KARI SANDUM

Många hjälpande händer i Göteborg

Jens Åman, Göteborg

Den 14 maj 2013 samlades ett 40-tal medlemmar vid Utby kapell för att göra en insats för stadsdelen genom ett "Mormon Helping Hands"-projekt. Syftet med projektet var att göra området renare genom volontärstädning samt att synliggöra kyrkan på ett bra sätt.

I förberedelsen för aktiviteten hade informationstjänsten i Göteborgs stav kontaktat Göteborgs kommun och det hade ordnats med sopsäckar och handskar inför städningen. Kvorum och biorganisationer inbjöds att delta och uppslutningen var god. Representanter från primär, Unga kvinnor, Unga män, äldstekvorumet, missionärerna, högprästerna och Hjälpföreningen medverkade.

Vid Utby kapell organiserades medlemmarna i städlag och utrustades med kartor, handskar och sopsäckar. Under cirka två timmar städades hela Utbyvägen från Bellevue till Partille kommungräns, en sträcka på fyra kilometer.

Många som åker på Utbyvägen är medvetna om att det finns ett kyrkans kapell i området och säkert blev man lite nyfiken när man såg ett gäng personer med gula "Mormon Helping Hands"-västar göra en insats för samhället. Flera medlemmar som medverkade i städningen vittnade om att förbipasserande gjorde tummen upp och gav glada tillrop. Buss- och spårvagnschaufförer vinkade också glatt!

Resultatet blev ett 20-tal sopsäckar fulla med skräp innehållande allt från fyra kameror till en grill från en gammal bil. Dessutom plockades det upp mycket glas, cigarettfimpar och papper. Allra mest skräp hittade de unga männen som stod för nästan hälften av alla upplockade sopor. Dagen efter hämtade kommunen allt skräp utanför kapellet och en annan uppsamlingsplats.

I slutet av aktiviteten serverades bullar, bananer och dricka till alla som varit med under kvällen. Alla medlemmar som deltog var mycket nöjda och flera uttryckte att de gärna ställer upp på kommande "Mormon Helping Hands"-projekt. ■

Utby församling städar på gatorna i Göteborg

Efter den nordiska konferensen 9 juni 2013 intervjuades några systrar från olika stavar i Sverige om deras känslor och intryck från konferensen. Här följer intervjuer med Anna Markmann, Göteborgs stav, Nancy Bertilson, Stockholms södra stav och Eline Norin, Umeå distrikt. Intervjuer från övriga stavar kommer senare.

"Alla kan känna Guds kärlek i evangeliet"

Hanna Höglund, Kungsbacka församling

Intervju med Anna Markmann, Göteborgs stav

Det är en skön sommardag när vi slår oss ner i min soffå. Annas tre flickor, åtta, fem och tre år gamla, leker på övervåningen. Under helgen som gått har Anna varit med på den nordiska konferensen i Stockholm som äldste Ballard besökte. Vi talar om praktiska förberedelser inför resan med små barn och om Annas förväntningar inför konferensen.

- Nej, säger Anna ärligt, det är klart att förväntningarna inte infriades. Vi ville ju träffa profeten. Så blev det inte nu, men det visste vi ju också om på förhand.

Anna Markmann från Utbys församling och hennes man Mikkel, tog sin familj och reste redan på lördagen till goda vänner i Jönköping. Där sov de över, för att tidigt på söndagsmorgon resa till Stockholm med bussen som Jönköping församling anordnade. Anna såg fram emot att bli upplyft, men först och främst ville hon att hennes barn skulle få med sig något. Att de skulle få känna Anden.

Och visst fick barnen med sig något. Det som gjorde störst intryck på hennes små var musiken, framför allt när primärbarnen sjöng.

- De tyckte också det var coolt att äldste Ballards morfars farfars bror var Joseph Smith! skrattar hon och berättar att flickorna klarade av att sitta stilla och sysselsätta sig under det långa mötet.

**Nancy Bertilson,
Stockholms
södra stav**

FOTO BIRGITTA KARLFEJDT

Även Anna påverkades av musiken. Under de många, vackra psalmer som kören sjöng som preludium, förmedlade Anden en känsla till henne som hon bär med sig. Hon kände starkt

att Gud älskar alla människor och att alla kan känna Guds kärlek i evangeliet. Hon är glad att de tog tillfället i akt att åka på konferensen, eftersom det stärker andligt att träffas så många.

Jag undrar vilka tankar hon fick under konferensen och vi talar lite om den andra skörden. Anna tyckte om tankarna som presenterades kring ett tjugooårs perspektiv på kyrkans framtid.

- Inställningen till mitt engagemang kan mogna, säger hon. Vi blir så lätt trygga, men om en tillväxt ska ske måste förändringar ske, och då är det lika bra att anpassa sig redan nu.

Anna känner att Sverige är ett föregångsland.

- I Utby har vi redan upplevt början på den andra skörden, och biskopen hos oss har en tydlig struktur på rådsmöten mellan medlemmar och missionärer som fungerar jättebra.

Jag frågar hur Anna upplever det att många nya medlemmar kommer in i hennes församling, många av dem från andra länder och kulturer. Anna ler stort och svarar:

- Det är härligt med nya fläktar!

Men talet som gjorde mest intryck på Anna var det av Cheryl A. Esplin, andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap.

- Jag kände att jag inte behöver komplicera saker. Hon talade om tro och hur man blir stärkt av sin tro. Ett vittnesbörd om Jesus Kristus behöver inte vara svårare än så.

Vi talar om vår tro en stund. Om Jesus Kristus betydelse i våra liv och att det är när vår tro är levande och vår känsla för honom brinnande, som vi också vill dela med oss av vår tro till andra.

Men sen avslutas intervjun med att Anna återgår till konferensen.

- Som jag ser det har vi övat, säger hon och ler finurligt. Nu vet vi att vi kan samlas, så många av oss och på så kort varsel! Vi fick bara en månad på oss att ordna allting, ordna musiken och resan. Men nu har vi övat och vi vet att vi kan samlas. Om det skulle behövas igen.

”Alla är Guds barn”

Birgitta Karlfeldt, Vendelsös församling

Intervju med Nancy Bertilson, Stockholms södra stav

- Inför den nordiska konferensen den 9 juni 2013 kände jag förväntan och att den var viktigt för oss i Norden. Jag förberedde mig genom att i ännu högre grad prioritera skriftläsning och bön, säger Nancy Bertilson. Hon är gift med Bo Christer Bertilson och tillhör Handens församling. Tillsammans har de sex barn och nio barnbarn.
- Äldste Teixeira talade mycket om glädjen i att bjuda människor till Kristus. Jag känner att det är sant, och vem vill inte få mer glädje i livet!? Herren bad sina lärjungar att gå ut och predika för alla tungomål och folk. Nu påskyndar han sitt verk bland annat genom att människor från olika kulturer blandas och kan ta del av evangeliet. Som medlemmar behöver vi vara förberedda att ta emot människor från alla kulturer. Och sedan arbeta medvetet för att alla ska känna sig inkluderade i församlingen oavsett språk och kultur.
- Biskop Caussé hänvisade till Filippus som bjöd in Natanael, som sade: ”Kan något gott komma från Nasaret?”. Filippus svarade: ”Kom och se!” Så kan vi också säga! SÅ enkelt!! För varje tal kände jag en större önskan att vara ett medel, att be om att ta tillfällena, att känna en allt starkare kärlek för varje människa.
- Äldste Ballards koppling till att vi står i skuld till pionjärerna och det arv de lämnat till oss, fick mig att tänka på min egen pappa och farfar som gick igenom prövningar. Även om jag inte är släkt med de tidiga pionjärerna, känner jag tacksamhet till dem för att jag fått ta del av evangeliet.
- Jag kände Anden hela tiden. Jag hade redan ett vittnesbörd om levande apostlar och profeter. Under andra hälften av äldste Ballards tal, kände jag en speciell bekräftelse på att han just nu talar Guds ord till oss och är en sann apostel. Min önskan angående missionärsarbetet nu är att ha mer mod, våga mer, medvetet be om och tänka på att ta tillfällena. Jag vill hitta mitt sätt som känns naturligt för mig, att min bågare ska fyllas så att den kan flöda över till andra, att vara kärleksfull, se andra, visa respekt för alla oavsett tro, kultur, sexuell läggning eller språk. Alla är Guds barn och är inkluderade i hans återlösningsplan.
- Äldste Ballard sa att när vi samarbetar med missionärerna, kommer vi att finna dessa av Israels blod som det finns många av i Norden. Det gav mig större tro och motivation att finna dem som är förberedda.
- Vi hade alla sett fram emot att träffa vår profet, Thomas S. Monson. Jag hade bett mycket för honom, och han tackade i sitt korta tal för alla böner. Jag har full förståelse för att han valde att inte komma, men han sade att han hoppas komma inom en inte alltför avlägsen framtid. Så jag vill fortsätta att be för vår profet. Kanske påverkar hans hustru honom från andra sidan, eftersom Sverige är hennes fäderneland.
- Genom konferensen fick jag ett ännu starkare vittnesbörd om att vi har levande profeter och apostlar som är ledda av Gud. Himlen drogs till oss också genom musiken som var helt underbar – både arrangemangen och framförandet. Jag kände tacksamhet och glädje och blev rörd av att se hur ögonen lyste på körmedlemmarna. Det lyfte mig. ■

”Jag samlade extra kraft”

Ellinor Petersen, Umeå gren

Intervju med Eline Norin,
Umeå distrikt

Eline Norin, som nyligen fyllt 18 år, kom några dagar tidigare till Stockholm för att besöka templet och utföra dop för de döda tillsammans med sin familj. Hon bor i Umeå och är äldst av fem syskon. Hon studerar naturvetenskap på gymnasiet till vardags. Eline berättar att familjens beslut att komma några dagar tidigare gav dem tillfälle att slappna av och känna Anden innan själva konferensen. Hon såg fram emot att se så många av kyrkans medlemmar på en och samma gång, och att få höra några generalauktoriteter tala direkt till oss.

- Det var så trevligt att man kände Anden där på mötena. Och det var häftigt att se att så många människor hade kommit för att lyssna. Sångnumren tyckte jag också var jättebra, berättar hon.
- Först tyckte jag att det skulle bli jobbigt att åka till Stockholm hela helgen innan skolavslutningen, men så fort jag var där kändes det rätt. Efteråt kändes det som att jag hade samlat extra kraft.

FOTO ELINE NORIN

Eline Norin, Umeå distrikt

Vad tänker du göra med den här extra kraften?

- Man kan säga att jag redan använt den lite då jag kände mig trött efter terminen när jag åkte, men kom tillbaka lite piggare och gladare inför avslutningsdagarna. Annars sparar jag kraften till Festinord!

Hur blev ditt vittnesbörd stärkt av den här erfarenheten?

- Det var nog mest den positiva känslan jag fick under hela konferensen som stärkte mitt vittnesbörd, helheten. Jag tror att alla i familjen fick ut någonting av konferensen.

Finns det något du vill tillägga om din upplevelse av er resa till konferensen och att vara där?

- Jag är glad att vi åkte trots att president Monson inte kom. Vi tvekade faktiskt lite någon sekund när vi hörde det. Men alla som bestämde sig för att åka ändå, är nog glada att de gjorde det valet! ■

FÖRSÖKER LIKNA JESUS

Städar rummet

Amalia, 5 år, Handens församling

Amalia, 5 år

Jag liknar Jesus när jag är jättebra och snäll och städar rummet. ■

FOTO HELENA ÖSTERLUND

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot (undantag: om fler än 25 personer finns på fotot behövs inte tillstånd). För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar.

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som måste fyllas i och undertecknas, se kyrkans svenska hemsida www.jesukristkyrka.se under Övrigt material – *Liahona* – Artikelbidrag.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör

eivorhagman@hotmail.com

Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping

Tel. 036-719663

Helena Österlund, ass. redaktör

helena.osterlund@gmail.com

Söderby Parkväg 111, 136 63 Söderby

Tel. 08-7770401 ■